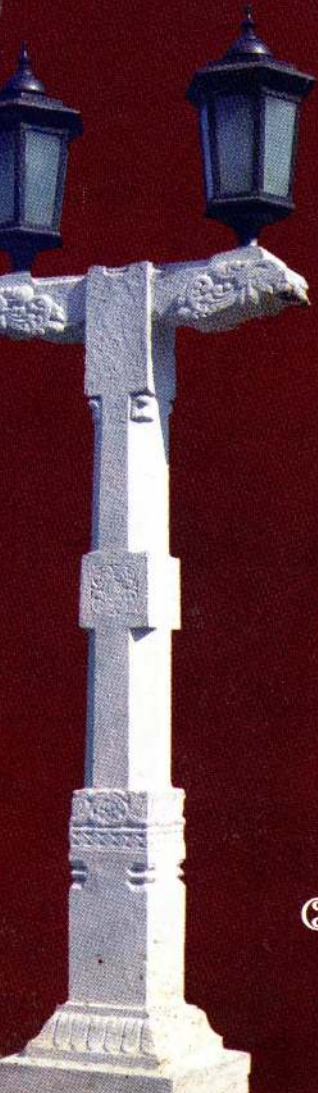

தண்பதம்

Thanpatham

Proceedings of Annual Conference
2013

தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

&

தமிழ் பத்திரிகை இல்லம்
noolaham.org | aavanaham.org

தண்பதம்

Thanpatham

ஆலோசனையும் வழிகாட்டலும்
பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்

பதிப்பாசிரியர்கள்
திரு. பெருமாள் சரவணகுமார்
திருமதி ஆன்யாழினி சதீஸ்வரன்

வெளியீடு

தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
குமரன் புத்தக இல்லத்துடன் இணைந்து

2015
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தண்பதம்

பதிப்பாசிரியர்: திரு. பெருமாள் சரவணகுமார், திருமதி ஆன்யாழினி சதீஸ்வரன்

© 2015

தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைந்து

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

39, 36ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6, தொ.பே. 011 2364550, மி.அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com

3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காவனி, வடபழனி சென்னை -600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது

39, 36ஆவது ஒழுங்கை, கொழும்பு-6

வெளியீட்டு எண் # 652

ISBN 978-955-659-465-2
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஆலோசனைக்குழு

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்
(தகைசார் ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியர்)

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
(தகைசார் ஓய்வு நிலைப் பேராசிரியர்)

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்
(பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்
(பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

பேராசிரியர் இரா.வை. கனகரத்தினம்
(பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு
(கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
(யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்)

பேராசிரியர் வை. சுப்பராயலு
(தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்)

பேராசிரியர் ச. உதயசூரியன்
(தலைவர், அயல்நாட்டுத் தமிழ்க் கல்வித்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்)

பேராசிரியர் ந. அதியமான்
(கல்வெட்டியல் மற்றும் கடல்சார் தொல்லியல் துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்)

பேராசிரியர் வி. அரசு
(சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை)

பேராசிரியர் கா. இராஜன்
(தொல்லியல் துறை, புதுச்சேரி நடுவண் பல்கலைக்கழகம்)

மலர்க்குழு

கலாநிதி சோதிமலர் ரவீந்திரன்

திரு. செல்லத்துரை சுதர்சன்

திரு. முருகையா ஜெயசீலன்

திரு. பாஸ்கரன் சுமன்

ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයේ විකුණුණ
කලා ශාලාවේ ජාතික සමන්විත සභාවේ
UNIVERSITY OF PERADENIYA, SRI LANKA

Message from the Vice - Chancellor University of Peradeniya

It's my pleasure to send this message to the 2nd National Seminar organized by the Department of Tamil in the Faculty of Arts, University of Peradeniya, which will be held on 28th February 2015.

This is a forum to the researchers to present their research papers to a wider audience and to share information, knowledge and to assess the quality of their research work. Further, I am confident that this event will immensely benefit to strengthen the network of the researchers who contribute the proceeding 'Thanpatham'.

I take this opportunity to congratulate the Organizing Committee of the National Seminar for their tremendous efforts in organizing this event. While welcoming all participants of this great occasion, I wish the National Seminar on 'Thanpatham' is a success.

Prof. Atula Senaratne
Vice - Chancellor
University of Peradeniya
10 February 2015

රජයේ විශ්වවිද්‍යාලයේ ආචාර්යවරයාණන්
සමාජයේ සිංහල සාහිත්‍යයේ වැදගත්කම පිළිබඳව
UNIVERSITY OF PERADENIYA, SRI LANKA

Message from the Deputy Vice – Chancellor University of Peradeniya

It is with great pleasure that I send this congratulatory message to the ‘THANPATHAM’ the publication on the contribution of Sri Lankan Universities in constructing the history of Sri Lankan Tamil Literature published by the Department of Tamil of the University of Peradeniya.

The University of Ceylon and its successor institution, the University of Peradeniya and also other Universities in Sri Lanka have contributed immensely to the development of Tamil literature. The Tamil Department at University of Peradeniya has been playing key role in this endeavor. Thus, it is high time that this contribution is written down so that future generation will come to know and appreciates the legacy.

I am extremely happy to note that the Tamil Department of the University of Peradeniya has taken this initiative and wish that the Department will build on this worthy effort and publish the original works of the contribution made by the University community to the development of Tamil literature in Sri Lanka.

Prof. Shantha K. Hennayake
Deputy Vice - Chancellor
University of Peradeniya

ජේරාදෙනිය විශ්වවිද්‍යාලය, ශ්‍රී ලංකාව
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை
UNIVERSITY OF PERADENIYA, SRI LANKA

Message from the Dean, Faculty of Arts University of Peradeniya

It is with great pleasure that I write this message of felicitation to be published in the proceedings of 'Thanpatham' Published by the Department of Tamil, Faculty of Arts, University of Peradeniya.

I appreciate the initiative taken by Prof. V. Maheswaran, the Head of the Department of Tamil to publish the proceeding of the 'Tamilology conference' held last year which is the first such event conducted by the Department of Tamil.

This annual proceeding would provide vast information not only for the researchers and the undergraduate but also the general public. The proceedings can be used to enhance the undergraduates learning processes related to the Curriculum in the University. I wish that this proceeding should be published annually by the Department.

Prof. A. M. Navarathne Bandara

Dean / Arts

University of Peradeniya

நூன்முகம்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை, தமிழியற் கல்விப் புலத்தில் நீண்ட தடங்களைப் பதித்துவந்துள்ளது. சுவாமி விபுலானந்தர் தொடக்கிவைத்த கற்றல், கற்பித்தல், ஆய்வு செய்தல் ஆகிய செயற்பாடுகள் வழிவழிவந்தோரால் கையளிக்கப்பட்ட பாரம்பரியத்தையுடையது. அவ்வாறான தொடரோட்டத்தில், அந்தப் பாரம்பரியத்தின் வழிவந்தோர் இணைந்துள்ள முறைமையின் வெளிப்பாடாகவே தமிழ்த்துறை கடந்தவருடம் நிகழ்த்திய ஆய்வரங்கும், அங்கு வாசித்தளிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பான 'தண்பதமும்' இன்று வெளியிடப்படுகிறது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் வரலாற்றில் இது ஒரு புது அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்து வைத்துள்ளது எனலாம்.

'தண்பதம்' என்பதை உரைகாரர் புதுப்புனல் எனக் கருத்துரைக்கின்றனர். சிலப்பதி காரத்தில் கடலாடு காதையில் சோழ மன்னன் புதுப்புனலை (தண்பதம்) அது வரும் முதல் நாளில் வரவேற்றதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மற்றும் கானல் வரியில் புதுப்புனல் (தண்பதம்) வந்தபோது அதனால் விழாக் கொண்டாடியோர் பேரொலி எழுப்பினர் என்றும் கானல் வரியில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆகவே, 'தண்பதம்' என்பது புதுப்புனலைக் குறித்ததாகையால், இந்தத் தொகுதியும் தமிழியல் ஆய்வில் புதுப்புதுப் பரிமாணங்களைத் தாங்கி வரவேண்டும் என்ற அவாவினாலேயே 'தண்பதம்' என்ற மகுடம் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தமைவைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பதில் தமிழ்த்துறை கவனங்கொள்ளும் என்பதையும், அதற்கான பின்புல ஆதரவை தமிழ்ப் புலம் சார்ந்த அனைவரும் வழங்குவர் என்பதையும் நாம் திடமாக நம்புகிறோம். உறுதி செய்கிறோம்.

தமிழியல் ஆய்வுக் களங்கள் இன்று பலபட விரிந்துள்ளன. ஆயின், அவை வெறும் அளவுசார்விருத்தி (Quantitative) யாகவே காணப்படுகின்றது. பண்புசார் விருத்தி (Qualitative) யில் கவனங்கொள்வது அருகி வருகின்றது. மேலும், ஆய்வு முறையியல் தொடர்பான அணுகுமுறைகளிலும் கவனங்குன்றி வருவதனை அவதானிக்க முடிகின்றது. எனவே, இவ்வாறான தடைகளை நீக்கி தமிழியற் புலத்தில் கனதியான ஆய்வுகளை எமது முன்னோர் நிகழ்த்தியது போல நாமும் நிகழ்த்தி, தமிழியல் ஆய்வின் பல்பரிமாணங்களை வெளிக்கொணர்ந்து தமிழியல் ஆய்வுத் தளத்தை உயர்த்துவதற்காக இச்செயற்பாடுகள் அமையவேண்டுமென்பதே எமது அவா ஆகும். அதனைச் சாதிப்பதற்காக தார்மீக ஆதரவை தண்பதம் வேண்டி நிற்கின்றது.

இவ்விடத்தில் இதன் உருவாக்கத்திலும் செயற்பாட்டிலும் கைகொடுத்தோர் பலர். அவர்களை இவ்விடத்தில் மனங்கொள்வது அவசியமானது. இதற்கான தார்மீக ஆதரவையும், ஆலோசனையையும் வழங்கிய எமது ஆசிரியர்களான பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான், பேராசிரியர் துரை. மனோகரன், எம்மிடம் கற்று, எம்துறையில் பதவியேற்று, எம்முடன் இணைந்து செயலாற்றும் இளம் விரிவுரையாளர்கள், எமது துறையின் அலுவலர்கள் ஆகியோருக்கும் தார்மீக ஆதரவியுரிந்த பேராசிரியர்களான சி. தில்லைநாதன்,

சி. சிவலிங்கராஜா, சி. மௌனகுரு, கி. விசாகரூபன், பரமு புஷ்பரத்தினம், கலாநிதி ரமீஸ் அப்துல்லா, க. ரகுவரன் மற்றும் எஸ்.வை. ஸ்ரீதர், மா. ரூபவதனன், இரா. மகேஸ்வரன் ஆகியோருக்கும் இவ்விடத்தில் நன்றி கூறுவது எமது கடமை.

மேலும், மாநாட்டுக்கான அனுமதி, அனுசரணை, நிதியுதவி, பங்கேற்றல் எனப் பல தளங்களிலும் உதவிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழக உபவேந்தர் பேராசிரியர் அதுல செனரத்ன, பிரதி உபவேந்தர் பேராசிரியர் சாந்த ஹென்நாயக்க, கலைப்பீடாதிபதி பேராசிரியர் நவரத்ன பண்டார ஆகியோருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இந்த வகையான வினையாற்றல்கள் தொடர்ந்தும் எமது துறையில் மட்டுமன்றி, தமிழ்க் கல்விப் புலங்கள் எங்கும் நிகழவேண்டும் என்பதே எமது பெருவிருப்பு. இதனால் தமிழியல் புத்திஜீவிகளிடத்து, உறவும், இணக்கமும் பேணப்படும் அதேவேளை அறிவுப் பரப்புகை என்பது உத்வேகங் கொள்ளவும் வழிசமைக்கும். எல்லோரும் இணைந்து வடம் பிடிப்போம்.

பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்

உழவரோதை மதகோதை
உடைநீரோதை தண்பதங்கொள்
விழவரோதை சிறந்தார்ப்ப
நடந்தாய் வாழி காவேரி

கானல் வரி: 01 - 03

விண்பொரு பெரும்புகழ்க் கரிகால் வளவன்
தண்பதங் கொள்ளுந் தலைநாட் போல
வேறு கோலத்து வேறுவேறு கம்பலை
சாறயர் களத்து.....

கடலாடு காதை: 160 - 163

பதிப்புரை

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்கென நீண்டதோர் வரலாறு உண்டு. இத்துறையிலிருந்து மேற்கிளம்பிய இலக்கியப் படைப் பாளிகளும் ஆய்வியல் அறிஞர்களும் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் தனிப் பெரும் ஆளுமைகளாக விளங்கினர்; விளங்குகின்றனர். இவ்வகை ஆய்வுப் பாரம்பரியத்தையுடைய தமிழ்த்துறையின் செயற்பாட்டில் 2013 முதல் இடம்பெற்றுவரும் தேசிய கருத்தரங்குத் தொடர் தனிச் சிறப்புடையது.

தமிழ்த்துறையின் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் அவர்களின் வழிப்படுத்தலோடு நடைபெற்றுவரும் இக்கருத்தரங்கானது இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் உள்ள அறிஞர்களின் ஆய்வுக் கருத்துகளைக் குவிமையப்படுத்தும் களமாக அமைகின்றது. கல்வி நிறுவனங்களோடு தொடர்புடைய ஆய்வாளர்களது கட்டுரைகளையும், அதற்கு வெளியே இயங்குகின்ற புலமையாளர்களின் கருத்துக்களையும் இணைக்கும் பாலமாகவே தமிழ்த் துறையின் தேசிய கருத்தரங்குத் தொடர் அமைவுபெறுகின்றது.

தமிழ்த்துறையின் தேசிய கருத்தரங்குத் தொடர் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு தொனிப்பொருளில் இடம்பெற்றுவருகின்றது. முதலாவது கருத்தரங்கு 'தமிழியல் ஆய்வுப் போக்குகள் - அன்றும் இன்றும்' என்ற தொனிப்பொருளில் நடைபெற்றது. இக்கருத்தரங்கில் தமிழியல் ஆய்வுகளோடு தொடர்புடைய பல ஆய்வாளர்கள் கலந்துகொண்டமை சிறப்பம்சமாகும். இரண்டாவது தேசிய கருத்தரங்கு 'புதிய நோக்கில் சங்க இலக்கியங்கள்' என்ற தொனிப்பொருளில் இடம்பெறவுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அந்தவகையில் துறையின் முதலாவது கருத்தரங்கில் இடம்பெற்ற கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக 'தண்பதம்' எனும் பெயர் தாங்கி இந்நூல் வெளிவருகின்றது. ஆற்றில் வரும் புதிய நீர்ப்பெருக்கு எனும் பெயர்ப்பொருண்மைக்கேற்ப இத்தண்பதத்தில் இடம்பெறும் கட்டுரைகள் மொழியியல் தொடங்கி நூலகவியல் ஈறாகப் பலதளப் பொருண்மையுடன் இலங்கைத் தமிழாய்வுச் சூழலுக்கான புதிய வரத்தாய் அமைந்துள்ளன.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் பேராசிரியர் நுஃமானின் தமிழில் மொழியியல் கல்வி: அதன் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் என்ற கட்டுரை மொழியியல் கல்வியின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் தமிழ்ச் சூழலில் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு பற்றியும் விபரிக்கிறது. அத்தோடு மொழிப்பழைமைவாதச் சிந்தனைகள் எவ்வாறு மொழியியல் கல்வியை பகைமை உணர்வுடன் நோக்கின என்பது பற்றியும் மொழிப்பழைமைவாதத்தின் அரசியலையும் எடுத்துரைக்கிறது.

பேராசிரியர் கி. விசாகநுபனின், 'ஈழத்தில் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்: கனகசபைப் பிள்ளை முதல் கைலாசபதி வரை' எனும் கட்டுரையானது சங்க இலக்கிய ஆய்வுப் போக்கினை மடைமாற்றுவனவாய் அமைந்த ஈழத்தவர்களின் ஆய்வுகளை:

- தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள்
- நிறுவன வழிவரும் ஆய்வு முயற்சிகள்

என இரு தளங்களில் பிரித்துப் பார்ப்பதன் வழி, சங்க இலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகளிலான ஈழத்தவரின் வகிபங்கின் கனதியையும் முக்கியத்துவத்தையும் விளக்குகின்றது.

'இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை ஆளுமைகள்' எனும் தலைப்பிலான, கலாநிதி க. நாகேஸ்வரன், சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் எஸ்.வை. ஸ்ரீதர் ஆகியோரது கட்டுரையானது, சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம், பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் ஆகிய பத்து ஆளுமைகளினது பணிகளையும் அவர்களது தனித்துவமான புலமைநெறிகளையும் சுருக்கமாகவும் அதேவேளை முழுமையாகவும் திரட்டித் தருகின்றது.

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்களின் இதுவரை தமிழ் ஆய்வுலகில் அதிகம் பேசப்படாத ஒரு விடயத்தைப் பேசி நிற்கும் 'அறபு இசை - தோற்றமும் வளர்ச்சியும்: ஒரு சுருக்க ஆய்வு' எனும் தலைப்பிலான கட்டுரையானது தொன்மை மிக்கதும் பல தனித்துவப் பண்புகளைக் கொண்டதும் அறபு மக்களுக்கு உரியதுமான 'மூஸியக்கா அறபிய்யா' எனப்படும் அறபு இசையின் தோற்றம், வளர்ச்சி குறித்து காலகட்டங்களின் அடிப்படையில் விபரிக்கின்றது.

'போர் இலக்கியங்கள்: பேசியவையும் பேசாப் பொருள்களும்' எனும் தலைப்பிலான பேராசிரியர் செ. யோகராசாவின் கட்டுரை, ஈழத்தில் நடைபெற்ற போர் குறித்து எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி இதுவரை பேசப்பட்ட விடயங்களைக் கூறி அதன் வழி இதுவரை பேசப்படாத, பேசப்பட வேண்டிய விடயங்களையும் பல்வேறு கோணங்களில் உதாரணங்களுடன் அடையாளப்படுத்தி நிற்கின்றது.

கலாநிதி ரமீஸ் அப்துல்லாவின் 'கிழக்கிலங்கைப் பிராந்திய நாட்டாரியலில் இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் தாக்கமும் நாட்டாரியலின் சிதைவு நோக்கிய பயணமும்' எனும் கட்டுரை, கிழக்கிலங்கை நாட்டாரியலினை சிறப்பாக பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், கதைகள் எனும் நாட்டார் இலக்கியங்களினைக் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றின் பயில்நிலை குறித்து விளக்கி, இன்றைய காலகட்டத்தில் அவற்றினை ஆவணப் படுத்த வேண்டிய தேவையினைச் சுட்டி நிற்கும் அதேவேளை இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் வழி அவ்விலக்கியங்களை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சிகளின் போது அவற்றின் உண்மைத் தன்மை சிதைந்து போவது குறித்த கரிசனையையும் வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

'மாற்றமுறும் மலையகச் சமூகமும் இசைவாக்கம் பெறும் நாட்டாரியல் கூறுகளும்' எனும் வ. செல்வராஜாவின் கட்டுரை, இந்தியாவில் இருந்து புலம்பெயர்ந்து இலங்கையின் மலையகத்தினை நாடிவந்த சமூகத்தினருக்கேயுரித்தான நாட்டாரியல் கூறுகள் சிறப்பாக சமயம் சார் வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள், கலைகள் என்பன காலவோட்டத்தின் சமூகமாற்றத்துக்கமைய இசைவாக்கமடைந்து வருமாற்றினையும் அதற்கான காரணங்களையும் அலசுவதாய் அமைகின்றது.

‘இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களும் தமிழ்நூல் ஆவணமாக்கலும்’ எனும் முதுநிலை துணைநூலகர் இராசையா மகேஸ்வரனின் கட்டுரையானது, இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களைப் பட்டியல்படுத்தி அவற்றில் நூல்களை ஆவணப்படுத்தும் முறைகளையும் அச்செயன்முறையில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளையும் விளக்கியிருப்பதோடு, கள ஆய்வின் போதான அவதானிப்புகள் பலவற்றையும் திரட்டித் தருகின்றது.

‘Origin and Antiquity of the Tamil Language in Sri Lanka’ எனும் தலைப்பிலான பேராசிரியர் ப. புஸ்பரட்ணத்தின் ஆங்கிலக் கட்டுரையானது, தொல்பொருட்கள், கல்வெட்டுக்கள், இன்ன பிற சான்றாதாரங்களின் அடிப்படையில் இலங்கை தமிழர், தமிழ் மொழியின் தொன்மை குறித்து நிறுவி நிற்கின்றது.

இக்கட்டுரைகள் அனைத்தும் இலங்கைத் தமிழியல் ஆய்வுப் போக்குகளை அடையாளப் படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. இக்கட்டுரைகளை உரிய நேரத்தில் தந்து, ஆய்வரங்கு சிறப்பாக அமைய ஒத்துழைப்பு வழங்கிய கட்டுரையாளர்களுக்கும், இக்கட்டுரைகள் தொடர்பாக ஆக்கபூவமான கருத்துக்களை வழங்கிய கருத்துரையாளர்களுக்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். கூடவே, இந்நூல் தொகுப்புக்கு பல்வேறு ஆலோசனைகளைத் தந்து எம்மை நெறிப்படுத்திய தமிழ்த்துறையின் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறையின் சக விரிவுரையாளர்களுக்கும் கட்டுரை களைத் தட்டச்சு செய்வதில் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய தமிழ்த்துறை மாணவர்களுக்கும் எமது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். இன்னும், நாம் கேட்டவுடனேயே ஒத்துக்கொண்டு இந்நூலை அழகுறப் பதிப்பிக்கும் குமரன் அச்சகத்தின் உரிமையாளர் திரு. க. குமரன் அவர்களுக்கும் அச்சகத்தின் ஊழியர்களுக்கும் எங்கள் நன்றிகள்.

திரு. பெருமாள் சரவணகுமார்
திருமதி ஆன்யாழினி சதீஸ்வரன்

ஆதார சுருதியுரை

பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன்

தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

நாங்கள் பல்கலைக்கழகத்தினுட் புகுந்த வேளை புதிய மாணவர்களுக்கு உரை நிகழ்த்திய அன்றைய துணைவேந்தர் சேர். நிக்கலஸ் அட்டிக்கல இவ்வாறு சொன்னார் 'இப்போது நீங்கள் பொடியன்கள், பெட்டைகள் அல்ல. வளர்ந்த ஆண்களும் பெண்களும் ஆவீர்கள். பொறுப்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இயலுமான எல்லா வசதிகளும் சுதந்திரங்களும் உங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. உங்கள் எதிர்காலம் உங்கள் கைகளில் ஒப்படைக்கப் படுகின்றது. நீங்கள் அதனை ஆக்கிக் கொள்ளலாம் அல்லது கொடுத்துக்கொள்ளலாம்.'

அறிவில் தேடலுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் பரப்புரைக்கும் உகந்த இடமாக மட்டுமன்றி, தன்னம்பிக்கையினையும் பொறுப்புணர்ச்சினையும் உரத்த சிந்தனையையும் வளர்க்கவும் உலகத்தோடு ஒட்டி வாழத் தெரிந்து கொள்ளவும் உகந்த இடமாக வதிவிட வசதி கொண்ட இப்பல்கலைக்கழகம் விளங்கியது. இலங்கையின் தலை சிறந்த நூலகம் அறிவுத் தேடலுக்கு வாய்த்தது. ஆசிரியர்களுடனான உறவு பெருமளவுக்கு சுமுகமாக அமைந்திருந்தது. வகுப்புக்களில் பாடக்குறிப்புக்கு என்று அனேகமாக அவர்கள் தூண்டினார்கள். சங்கங்களும் கருத்தரங்குகளும் விவாதங்களும் அரசியல் கருத்துப் பரிவர்த்தனைகளும் ஊக்குவிக்கப் பட்டன. கட்டுரை வகுப்புக்களுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. ஒவ்வொன்றும் சுமார் பத்து மாணவர்களைக் கொண்ட முதலாண்டு மாணவர்களின் கட்டுரை வகுப்பு களுக்குப் பேராசிரியர்களும் முதுநிலை விரிவுரையாளர்களும் பொறுப்பாய் இருந்தனர். விடய விளக்கங்களுக்கும் உசாவல்களுக்கும் விவாதங்களுக்கும் ஐய நிவர்த்திகளுக்கும் இவை உதவின.

அரசறிவியல் விரிவுரையாளரான கலாநிதி I.D.S. வீரவர்த்தன ஒரு தடவை இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்: "என்னுடைய விரிவுரைகளைக் கவனமாகக் கேட்டு விளங்கிக் கொண்டால் பரீட்சையில் நீங்கள் சித்தியடைக்கூடும். ஆனால், மேலும் தேடி வாசித்து சுயமாகச் சிந்தித்து தெளிவு பெற்று தெளிவுதரும் வகையில் விளங்கி எழுதினால் தான் உயர்ந்த பெறுபேறுகளை எய்த முடியும்." இன்னுமொரு தடவை கட்டுரை வகுப்பொன்றில் ஒரு மாணவர் சமர்ப்பித்த கட்டுரையைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்து வகுப்பில் கொடுத்து, "என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் எழுதியதை மதிப்பிடும் தகுதி எனக்கு இல்லை. நீங்களாகவே ஏதேனும் எழுத முடியுமானால் என்னால் அதனை மதிப்பிட முடியலாம்." என்று நாசூக்காக அந்த மாணவரைக் கண்டித்தார். ஏனெனில், அந்த மாணவர் தன் கட்டுரையை பிரபல அரசறிவியல் அறிஞரான ஹரல்ட் லாஸ்கியின் மேற்கோள்களினால் நிரப்பியிருந்தார்.

உதவி விரிவுரையாளராக இருந்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கற்பித்த காலத்தில் என்னுடைய ஆசிரியர் ஒருவர் என்னைப்பார்த்து, 'இலக்கியத்தை இலக்கியமாக கற்பிக்காது தோன்றிய அது கால சமூக, அரசியல், பொருளாதாரப் பின்னணிகள் பற்றி எல்லாம் ஏன் பேசுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அவ்வேளையில் அங்கே இருந்த தமிழ்த் துறைத் தலைவரான பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவரைப் பார்த்து, அவன் படிப்பிக்கிற மாதிரி படிப்பிக்கட்டும். நீ படிப்பிக்கிற மாதிரி நீ படிப்பி, வியாக்கியானங்கள் வித்தியாசப் படலாம். விவேகமுள்ள மாணவர்கள் சிந்தித்து விளங்கி முடிவு செய்வார்கள். ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்'' என்றார்.

ஆசிரியர்கள் தனிப்பட்ட சாதனைகளை நிலை நாட்டவோ உயர்வுகள் வேண்டியோ ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவதும் தங்கள் பேரிலான வெளியீடுகளைப் பெருக்குவதும் வரவேற் கப்படலாம். ஆனால், தேடவும் சிந்திக்கவும் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும் மற்றவர்களைத் தூண்டுவதும் ஆற்றுப்படுத்துவதும் போற்றப்பட வேண்டிய கைங்கரியங்களாகும்.

தாய்மொழிக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது உயர்ந்த நோக்கங்களுடனே என்பது உண்மையாயினும் ஆங்கிலத்தை முற்றாகக் கைவிட்டமை அறிவுத் தேடலையும் வளர்ச்சி யையும் பொறுத்தவரை பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. பெரும்பாலான இளைஞர்கள் ஒரு மொழியாளர் ஆயினர். அவர்களுக்குத் தேவையான நூல்கள் பெரும் பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்தன. அவற்றை சிங்களத்துக்கும் தமிழுக்கும் மொழி பெயர்த்து வெளியிடவென்று கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் உருவாக்கப்பட்டது. சில முக்கிய நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டனவாயினும் அதிக முன்னேற்றம் காணப்பட வில்லை. நிதிப் பற்றாக்குறையினாலும் நிலைமை சமீபதடத்தில் மோசம் அடைந்துள்ளது.

மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞானம் முதலான பீடங்களில் பயிலும் மாணவர் களுக்கு அவசியம் நோக்கி ஆங்கிலப் பயிற்சி அளிப்பது பற்றி பேசப்பட்ட ஒரு சந்தர்ப் பத்தில் கலைப்பீட மாணவர்கள் தங்கள் அறிவை உண்மையில் பெருக்க வேண்டுமாயின் கூடுதலான ஆங்கிலம் அவர்களுக்கே அவசியமாகும் என்று ஆங்கிலத் துறைத் தலைவராக இருந்த டெறிக் டி. சொய்சா குறிப்பிட்டது ஞாபகம். தூய மொழியிலேயே தெளிவாக வழுவின்றி எழுத முடியாத நிலையில் பல மாணவர்கள் இருப்பது குறித்து விசனித்த P.E.E. பெர்னான்டோ ஒரு தடவை "இன்றைய நிலையில் சிங்கள மாணவர்களுக்கு சிங்களத்தில் தெளிவாக எழுத பயிற்சி வகுப்புகள் நடாத்தப்படும் போலிருக்கிறது." என்று கூறினார். அதற்கு முன் தமிழ் மாணவர்களுக்கும் அடிப்படையான வகுப்புகள் நடத்த வேண்டும் என்று நான் கூறினேன். மாணவர்கள் தமது ஆசிரியர்களினால் வழங்கப்படும் பாடக் குறிப்பினுள் முற்றாக முடங்கிக் கிடப்பது அறிவுத் தேடலுக்கும் மேம்பாட்டிற்கும் உகந்ததல்ல.

அலெக்சான்ட்ரோவ் என்ற கல்வியியல் அறிஞர் கூறியது இங்கே கவனிக்கத்தக்கதாகும். 'மாணவன் என்பவன் நிரப்பப்பட வேண்டிய ஒரு வெற்றுப்பாத்திரம் அல்லன்; ஏற்றப்பட வேண்டிய தீபம் ஆவான்.'

இப்பல்கலைக்கழகத்திலே தன் கல்விப் பணியை ஆரம்பித்தவரும் தமிழ் ஆய்வுகளை முன்னெடுக்க தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தவருமான தவத்திரு தனிநாயகம்

அடிகளாரைப் பற்றி அவரது நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படும் வேளையில் சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ் ஆய்வுக்களத்தின் எல்லைகளைப் பெருக்கவும் அதற்கான வாய்ப்புகளை அதிகரிக்கவும், அதற்கு உகந்த சூழ்நிலையை உருவாக்கவும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளில் அவர் பெருமளவு வெற்றி கண்டார். அறிவுத் தேடலின் முன்னேற்றத்திலும் பரப்புகையிலும் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு முன் மாதிரிகை களாகவும் உற்சாகம் அளிப்பனவாகவும் அவருடைய சாதனைகள் நிகழ்கின்றன.

தமிழ் பேசும் மக்கள் தம் முதுசு குறித்த விளக்கம் குறைந்தவர்களாக இருப்பதையும் தமிழியல் அதன் தகுதிக்கேற்ற கவனத்தையும் அங்கீகாரத்தையும் பெறாதிருப்பதையும் அவர் கண்டார். இந்நிலையினைச் சீர்படுத்த இயலுமான நடவடிக்கைகளை எடுக்க அவர் தன்னை அர்பணித்தார். கற்றோர் சமூகத்தில் உறுதியான ஆதாரங்களை முன்வைப்பதன் மூலமாகவன்றி உணர்ச்சிகரமாகப் பெருமை பாராட்டுவதால் அதனைச் சாதிக்க முடியாது என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

பயன் முனைப்புடன் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அவையறிந்து தொடர்பாடும் ஆற்றலை அவர் வளர்த்துக் கொண்டார். உன்னிப்பாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் சொற்களைத் தேர்ந்து யாரையும் புண்படுத்தாத வகையில் பிற மக்களுக்கும் பிற பண்பாடு களுக்கும் உரிய மதிப்பளித்து நிதானமாக அவர் அவைகளில் உரையாற்றினார். இலங்கையும் தமிழ்ப் பண்பாடும் என்ற தலைப்பில் ஓய்வு பெற்ற பிரதம நீதியரசர் திரு.செ. நாகலிங்கம் தலைமையில் 1955 ஆகஸ்டில் கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் அவர் ஆற்றிய உரையினை ஓர் உதாரணமாகக் காட்டலாம். பௌத்தத்திற்கும் தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்கும் இடையிலான உறவுகள் முதலானவற்றைக் குறிப்பிட்டு அவர் பேசிய போது பௌத்த, இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ மக்களை உள்ளடக்கிய கற்றோர் அவை கட்டுண்ட நிலையில் அதனைச் செவிமடுத்தது. மற்றவர்களுடன் இதமாக உறவாடி அவர்களை அறிந்து கொள்ளவும் தமிழ்ப் பண்பாடு குறித்த ஓர் கணிப்பினை அவர்களிடத்துச் சாத்தியமாக்கவும் வேண்டிப் பல மொழிகளை அவர் கற்றுக்கொண்டார்.

பல நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்து தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றிய அறிவினைப் பரப்பிய தோடமையாது தமிழ் ஆய்வுகளுக்குப் பயன்படக்கூடிய தகவல்களையும் ஆவணங் களையும் திரட்டிக்கொண்டு வந்து தமிழியலில் ஆர்வம் கொண்டவர்களுக்கெல்லாம் கிடைக்குமாறு செய்தார்.

மதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் அரியதோர் ஆசிரியராக விளங்கிய தனிநாயகம் அடிகள் தம் மாணவர்களிடத்துச் சரியான விளக்கத்திற்கும் அறிவுத்தேடலுக்கும் அதன் பகிர்விற்கும் சம நோக்கிற்கும் உரத்த சிந்தனைக்குமான வேட்கையைத் தூண்டிவிட்டார்.

தன் மொழியிடத்தும் பண்பாட்டின் மீதும் தனிநாயகம் அடிகள் கொண்ட பற்றும் தனித்துவ அடையாளத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற அவரது வேணவாவும் அவர் வரித்துக் கொண்ட உலக நோக்கோடு முரண்படவில்லை. பன்முகத்தன்மையை மதித்து அதன் அழகிலும் பலத்திலும் நம்பிக்கை வைத்தார். அவரது பார்வையில் பன்முகப்பாடு என்பது இன, மத, மொழி, நிற, பால் வித்தியாசங்களைப் பாராது பல குழுக்கள் உடனிருந்து பாதுகாக்கப்படும் ஒரு சமூகச் சூழல் ஆகும். 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற

கணியன் பூங்குன்றனையும் 'ஒரே உலகம்' என்ற நூலை வெளியிட்டு எதிர்காலத்திற் குரியதோர் உலகப் பார்வையின் அவசியத்தை வலியுறுத்திய வென்டல் விலக்கியியையும் அவர் எடுத்துக்காட்டினார்.

தனிநாயகம் அடிகள் வைத்த தனிப்பட்ட தொடர்புகளும் தமிழ் ஆய்வுக்கென 1952 இல் முதன் முதல் இவர் வெளியிட்ட Tamil culture என்ற முத்திங்கள் இதழும், 1964 இல் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்துலக தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளும் வெவ்வேறு திசைகளைச் சேர்ந்த கல்விமான்களை ஒன்றுகூட வைத்தன; தமிழ் ஆராய்ச்சியின் பரிமாணங்களைப் பெருக்கின; வெளிநாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றின் பாட விதானங்களில் தமிழை ஒரு பாடமாக உள்ளடக்கச் செய்தன.

முடிவாக, அவரது தூண்டுதலின் விளைவாக மற்றவர்கள் வெளியிட்ட ஆய்வுகளுடன் ஒப்பு நோக்குமிடத்து, அவரது பெயரில் வெளிவந்த ஆய்வுகள் சொற்பமானவையே என்பதைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

பொருளடக்கம்

வாழ்த்துரை	iv - vi
நூன்முகம்	vii
பதிப்புரை	ix
ஆதார சுருதியுரை	xii
1. தமிழில் மொழியியல் கல்வி: அதன் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும் - பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்	1
2. ஈழத்தில் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்: கனகசபைப்பிள்ளை முதல் கைலாசபதி வரை - பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன்	9
3. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை ஆளுமைகள் - கலாநிதி க. நாகேஸ்வரன், திரு. எஸ்.வை. ஸ்ரீதர்	21
4. அறபு இசை - தோற்றமும் வளர்ச்சியும்: ஒரு சுருக்க ஆய்வு - பேராசிரியர் என். எஸ்.எம். அனஸ்	35
5. ஈழத்துப் போர்க்கால இலக்கியங்கள்: பேசியவையும் பேசாப் பொருள்களும் - பேராசிரியர் செ. யோகராசா	44
6. கிழக்கிலங்கைப் பிராந்திய நாட்டாரியலில் இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் தாக்கமும் நாட்டாரியலின் சிதைவு நோக்கிய பயணமும் - கலாநிதி ரமிஸ் அப்துல்லா	55
7. மாற்றமுறும் மலையகச் சமூகமும் இசைவாக்கம் பெறும் நாட்டாரியல் கூறுகளும் - திரு. வ. செல்வராஜா	61
8. இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களும் தமிழ்நூல் ஆவணமாக்கலும் - திரு. ஆர். மகேஸ்வரன்	67
9. Origin and Antiquity of the Tamil Language in Sri Lanka - Prof. P. Pushparatnam	77

தமிழில் மொழியியல் கல்வி

அதன் நிகழ்காலமும் எதிர்காலமும்

எம்.ஏ. நுஃமான்

நவீன மொழியியலுக்கு ஒரு நூற்றாண்டுகால வரலாறுதான் உண்டு. 1916ல் வெளிவந்த, ஃபேடினன் டி சகூரின் பொதுமொழியியல் பாடநெறி (A Course in General Linguistics) என்பதுதான் இத்துறை சார்ந்த முதல் நூல். அவ்வகையில் சகூர்தான் நவீன மொழியியலின் முன்னோடி எனல் வேண்டும். இவர் 19ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் ஐரோப்பாவில் வளர்ச்சியடைந்த ஒப்பியல், வரலாற்று மொழியியல் (Comparative and Historical Linguistics) புலமைவழிவந்தவர். ஒப்பியல் வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வுகள்தான் நவீன மொழியியலுக்கு வித்திட்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் நவீன மொழியியல் சிந்தனைகள் பெருவளர்ச்சிபெற்றன. பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளும், சிந்தனைப் பள்ளிகளும் கிளைகளும் வளர்ச்சிபெற்றன. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுகால மொழியியல் வளர்ச்சியில் ஏராளமான சிந்தனையாளர்கள் பெரும்பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். இவர்களுள் சகூர், எட்வர்ட் சபீர், லியோனால்ட் ப்ளூம் ஃபீல்ட், நோம் சொம்ஸ்கி, நோமன் ஜகோப்சன், மைகல் ஹலிடே போன்றவர்களின் பங்கு அளப்பரியது.

மொழி மனித வாழ்வின், மனித முன்னேற்றத்தின் மிகப்பிரதான கருவியாகும். வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் அது ஊடுருவி இருப்பதோடு, எல்லாத் துறைகளையும் இணைக்கும் ஊடுபாவாகவும் செயற்படுகின்றது. இதனால், மொழியியல் மொழி ஆய்விலும், மொழிக் கல்வியிலும் பிரிக்கமுடியாதவாறு பிணைந்துள்ளது. உலகெங்கிலும் நவீன கல்வித்துறையில் மொழியியல் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளது. உலகின் வளர்ச்சியடைந்த பல்கலைக்கழகங்களிலெல்லாம் மொழியியலும் பிரதான இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம்.

மொழியியல் என்பது மொழிபற்றிய அறிவியல் என வரையறுக்கப்படுகின்றது. அவ்வகையில் அறிவியலுக்குப் புறம்பான மொழிபற்றிய எல்லாப் புனைவுகளையும், ஐதீகங்களையும் அது உடைக்கின்றது. நம் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாலான, மொழிபற்றிய ஒரு அறிவியல் பார்வையை, அறிவியல் மனப்பாங்கை அது வலியுறுத்துகின்றது.

1950களில்தான் தமிழில் மொழியியல் அறிமுகமாகியது. அக்காலத்தில் அமெரிக்க அமைப்பு மொழியியல் அல்லது விளக்க மொழியியல் (Structural / Descriptive Linguistics) என அழைக்கப்படும் கோட்பாடு ஒரு முக்கிய மொழியியல் கோட்பாடாக ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது. அதில் பயிற்சிபெற்ற சிலர்தான் தமிழ் நாட்டில் அதை அறிமுகப்படுத்தினர். இவர்களுள் முதன்மையானவர் தெ. மொழிமீனாய்ச்சி அந்தரன். தமிழ்நாட்டில் அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகத்தில்தான் முதல்முதல் மொழியியல் துறை உருவாக்கப்பட்டது. தெ.பொ. மீயிடம் பயின்று பின்னர் அமெரிக்காவில் பயிற்சிபெற்ற தமிழ் மொழியியலாளர்கள் பலர் உருவாகினர். மு. சண்முகம் பிள்ளை, வி. ஐ. சுப்பிரமணியம், ச. அகத்தியலிங்கம், செ. வை. சண்முகம், கே. குமாரசாமிராஜா, இ. அண்ணாமலை முதலியோர் முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழ் மொழியியலாளர்கள் எனலாம். இலங்கையில் க. கணபதிப் பிள்ளை இவ்வகையில் முன்னோடியாவார். அவரைத் தொடர்ந்து சு. சசீந்திரராஜா, திருக் கந்தையா, தனஞ்செய ராஜசிங்கம், அ. சண்முகதாஸ் முதலியோர் உருவாகினர்.

தமிழ்நாட்டில் 1970, 80களில் தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கோவை பாரதியார் பல்கலைக்கழகத்திலும் மொழியியல் துறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இலங்கையில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1970களின் தொடக்கத்தில் ஒரு மொழியியல் துறை இயங்கியது. இது பின்னர் களனிப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. 1980களில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு மொழியியல் துறை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகளிலும் பல்வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் கடந்த பல தசாத்தங்களாக தமிழ் மொழியியல் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வகையில் இதுவரை தமிழ் மொழியியல் தொடர்பான நூற்றுக்கணக்கான முதுமாணி, கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. சில முக்கியமான நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. தமிழ் மொழியியல் தொடர்பாக இதுவரை நிகழ்ந்துள்ள உயர் ஆய்வுகளில் மிகப் பெரும்பாலானவை ஆங்கில மொழியிலேயே நிகழ்ந்துள்ளன என்பது நம் முக்கிய கவனத்துக்குரியது. இந்தியாவிலும் மேலை நாடுகளிலும் மொழியியல் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே கற்பிக்கப்படுவது இதற்கு ஒரு காரணமாகும். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் மட்டும்தான் மொழியியல் தமிழில் கற்பிக்கப்படுகின்றது. எனினும் கலாநிதிப்பட்ட உயர் ஆய்வுகள் இதுவரை இங்கு தமிழில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடப்படவேண்டியது.

தமிழைப் பொறுத்தவரை மொழியியல், பரவலாக அறியப்பட்ட, மொழிக் கல்விக்கு அத்தியாவசியமானது என்று உணரப்பட்ட ஒரு அறிவுத்துறையல்ல. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை தமிழ்த்துறைகள் அதனை உள்வாங்கவே இல்லை எனலாம். பதிலாக, மொழியியலை ஒரு பகைமை உணர்வுடனேயே அவை நோக்கிவந்துள்ளன. இன்றுவரை அதில் பெரிய மாற்றம் இல்லை எனலாம்.

இதற்குக் காரணம் என்ன?

தமிழ்நாட்டில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து மேலோங்கிவந்த மொழிவழித் தேசியவாதமும் (Linguistic Nationalism) அதன் விளைவான தமிழ் உணர்ச்சியும் மொழிப் பழமைவாதமும் இதற்கு அடிப்படை எனக் கூறலாம்.

வேறு எந்த மொழிபேசுவோரை விடவும் தமிழர் மத்தியில் தமிழ் உணர்வு ஆழமாக வேரோடி உள்ளதை நாம் அறிவோம். இடைக்காலத்தில் தமிழ் உணர்ச்சி காணப்பட்டாலும் 19ஆம் 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அது தன் உச்சத்தை எட்டியது. மொழித் தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சி அதன் அடிப்படையாக அமைந்தது.

தமிழ் தமிழரின் அடையாளமாக உருவாகிய பின்னர், தமிழ் தெய்வமாகவும், தாயாகவும் கட்டமைக்கப்பட்டது. தமிழின் தொன்மை, பெருமை, தூய்மை என்பன

வலியுறுத்தப்பட்டன. தமிழே உலகின் முதல் மொழி என்றும், உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் தாய்மொழி என்றும் பேசப்பட்டது.

உயிர் தமிழுக்கு, உடல் மண்ணுக்கு என்று கோசம் எழுப்பப்பட்டது. இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின்போது பல இளைஞர்கள் தீக்குளித்துத் தமிழுக்காகத் தம் உயிரைத் தியாகம் செய்தனர்.

வேறு எந்த மொழிகளிலும் காணமுடியாத அளவு தமிழ் அடைமொழிகளால் பூசிக் கப்பட்டது. பழந்தமிழ், தென்தமிழ், தீந்தமிழ், வண்தமிழ், ஒண்தமிழ், கன்னித் தமிழ், இன்தமிழ், இன்பத் தமிழ், அமிழ்தினும் இனியதமிழ் என ஏராளமான அடைமொழிகளால் தமிழ்மொழி ஆராதிக்கப்பட்டது.

திராவிட இயக்கம் தமிழ் உணர்ச்சிக்கு ஊட்டமளித்தது. தனித்தமிழ் இயக்கம் மேலோங்கியது. பொது நிகழ்ச்சிகள் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப் பாடலுடன் தொடங்குவது தவிர்க்க முடியாத ஒரு சமூகச் சடங்காகியது. பேராசிரியர் சுந்தம் பிள்ளையின் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துப்பாடல் அரசு மற்றும் பொது வைபவங்களில் பாடப்படுவதை 1971ல் திமுக அரசு கட்டாயமாக்கியது.

இத்தகைய ஒரு மொழிவழிபாட்டுச் சூழலில் மொழிபற்றிய அறிவியலான மொழியியல் வேண்டப்படாமை ஆச்சரியமான ஒன்றல்ல. தமிழ்ப்பற்றாளர்கள் மொழியியலாளர்களையும், தமிழ்மொழிபற்றி அறிவியல்ரீதியில் சிந்திப்பவர்களையும் தமிழ்ப் பகைவர்களாகவே கருதினர். தமிழ் ஞாயிறு என தமிழ் உணர்வாளர்களால் போற்றப்படும் தேவநேயப்பாவாணரை இவர்களின் சிறந்த பிரதிநிதியாகக் கொள்ளலாம்.

பாவாணர் 1968ல் வண்ணனை மொழியியலின் வழி (The Fallacies of Descriptive Linguistics) என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலை எழுதி வெளியிட்டார். இந்நூல் தமிழ்ப்பற்றாளர்களின் திரண்ட கருத்தின் முழுவுடிவம் எனலாம். தமிழ்மொழிபற்றிய தமிழ்ப்பற்றாளர்களின் அறிவியல்ரீதியற்ற ஐதீகங்களை விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கும் மொழியியல் கோட்பாடுகளை முற்றாக நிராகரிக்கும் நூல் இது. அதில் கூறப்படும் முக்கிய கருத்துகள் சிலவற்றை நாம் இங்கு நோக்கலாம்.

உலகின் முதல்மொழி எது என்பதையோ, ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியிலிருந்துதான் உலகமொழிகள் எல்லாம் தோன்றின என்பதையோ அறிவியல் அடிப்படையில் நிரூபிக்க முடியாது என்பதை மொழியியலாளர் ஒப்புக்கொள்வர். மொழிகள் எல்லாம் மொழிஅமைப்பு அடிப்படையில் தம்முள் சமமானவை என்பதும் ஒரு மொழியின் கிளைமொழிகள் எல்லாம் அமைப்பு அடிப்படையில் தம்முள் சமமானவை என்பதும் மொழியியலின் ஒரு மூலக் கொள்கையாகும். பொதுமக்களின் பேச்சே மொழியின் அடிப்படை என்பதும் பேச்சின் அடிப்படையில் பிரிக்கலாற்றித் தோன்றியதே எழுத்து மொழி என்பதும் மொழியியலில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கருத்தாகும். எல்லா மொழிகளும் இடையறாது மாற்றமடைகின்றன என்பதும், மொழிமாற்றம் இயல்பானது, மொழிவளர்ச்சிக்கு அடிப்படையானது என்பதும் நவீன மொழியியலின் பிறிதொரு அடிப்படைக் கருத்தாகும். தமிழ்ப்பற்றாளர் இவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இவற்றை ஏற்றுக்கொண்டால் தமிழின் தொன்மை, பெருமை பற்றிய அவர்களின் புனைவுகளுக்கு இடமில்லாது போய்விடும். அவ்வகையில் பாவாணர் தன் நூலில் இக்கருத்துகளை நிராகரிப்பது ஆச்சரியமான தல்வ.

‘முதன்முதல் தோன்றிய அறிவுடை மாந்தன் தமிழனே, பண்பாட்டில் மாந்தனாலும் அவன் தோற்றத்துடனேயே தொடங்குகின்றது’ என்று கூறும் பாவாணர் ‘தமிழே உலகின் முதல் தாய்மொழி’ என்றும் அடித்துக் கூறுகிறார்’ (பக். 9 - 26). இது பற்றிய அவரது பின்வரும் கருத்துகள் சுவையானவை:

‘மேலையர் மூலமொழியையும் மொழிதோன்றிய வகையையும் அறியாமையால், அவர் வரலாற்று மொழிநூலென்று கொள்வது, இலக்கியத் துணைகொண்டு ஒரு மொழியின் அல்லது மொழிக்குடும்பத்தின் பல்வேறு நிலைகளைத் தொடர்ச்சியாகக் காலமுறைப்படி கூறுவதேயன்றி வேறன்று - சென்ற நூற்றாண்டிறுதிவரை உலக முதன்மொழி எதுவென்று கண்டபிடிக்கப்படாவிடினும், என்றேனும் ஒருநாள் அது கண்டபிடிக்கப்படும் என்னும் நம்பிக்கையோ நப்பாசையோ மேனாடுகளில் இருந்துவந்தது. இந்நூற்றாண்டிலோ அது முற்றுங் கைவிடப்பட்டவிட்டது. அதன் விளைவே வண்ணனை மொழிநூல். இதைச் சிறப்பாக வளர்த்துவருபவர் அமெரிக்கரே. அவர் தமிழைச் செங்கொள்கைத் தமிழ்ப் புலவர் வாயிலாகக் கற்கும்வரை, இவ்வமுனியல் மொழிநூல் மேனாடுகளில் தொடர்த்தான் செய்யும். ஆயினும் தமிழர் ஆரிய அடிமைத்தனத்தாற் பிறந்த தம் தாழ்வுணர்ச்சி நீங்கிப் பகுத்தறிவுக் கண்கொண்டு பார்ப்பாராயின், தமிழின் முதன்மையையும் பிற மொழிகளின் வழிநிலைத் தன்மையையும் காணத்தவறார் என்பது திண்ணம் (பக். 90).’

இதுபற்றி அவர் பிறிதோரிடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

தமிழ் முதற்றாய் மொழி என்பதற்கும் உலகமுதல் உயர்தனிச் செம்மொழி என்பதற்கும் எல்லாவகைச் சான்றுகளும் உள்ளன. தமிழ்ப் பகைவரின் பொறாமைக்கண் அவற்றைக் காணமுடியாது இருண்டுபோயிருக்கலாம்.

குமரிநாடே தமிழன் அல்லது அறிவுடை மாந்தன் பிறந்தகம், குறிஞ்சியும் மூலையுமான பாலையில மறவர் தமிழருள்ளும் முதியவராதலால், அவர் குடி தொன்றுதொட்டு முதுகுடி எனப்பெற்றுவருகின்றது.

‘முதுகுடி மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானும்’
என்பது தொல்காப்பியம் (பொ 79). ஆதலால்,
‘கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வாளோடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி’

என்னும் ஐயனாரிதனார் கூற்றில் யாதொன்றும் இழுக்கில்லை என்க’ பக். 113)

இக்கருத்துப் பின்னணியில், மொழிகள் எல்லாம் தம்முள் சமமானவை என்பது அவருக்கு ஏற்புடைய கருத்தாக இருக்க முடியாது. மொழிகளையும் எல்லாக் கிளைமொழிகளையும் சமமானவையாகக் கருதுவதை அவர் வன்மையாக நிராகரிக்கிறார். இதுபற்றி அவர் கூறுவது:

‘எல்லா நடைமொழிகளும் (Dialects) கொள்ளத்தக்கனவே என்பது - எல்லாக் கீழ்மக்களின் தீய ஒழுக்கங்களையும் இழிந்த பழக்கவழக்கங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது போன்றதே. நரிக்குறவன் நடைமொழியை யெல்லாம் ஆராய்வதினும் நகராண்மைக் குப்பையைக் கிளைப்பின் ஏதேனும் நற்பொருள் கிடைப்பது திண்ணம். முத்திற மொழி நூல்போல் வண்ணனைமொழிநூற்குப் போதிய ஆராய்ச்சிக்கிடம் இன்மையாலேயே, இத்தகைய இழிதகைய ஆராய்ச்சியில் இறங்கியுள்ளனர். இது வேலையில்லாத மஞ்சிகள் (அம்பட்டன்) வெண்கழுதையைப் பிடித்துச் சிரைத்தானாம் என்னும் பழமொழியையே நினைவுறுத்துகின்றது (பக்.100).’

இக்கருத்து அவரின் சமூக மேட்டிமைத்தனத்தின் வெளிப்பாடு தீவிர வேறல்ல.

சமூக மொழியியலாளர் மக்கள் மத்தியில் வழங்கும் மொழி வேறுபாடுகளை அறிவியல் நோக்கில் பல்வேறு வகைமொழிகளாகவும், கிளைமொழிகளாகவும் இனங்கண்டு அவற்றின் அமைப்பு பயன்பாடுபற்றி ஆராய்வார். தமிழ் மரபில் தோய்ந்த பாவாணர் உயர்ந்தோர் வழக்கையே ஒரே வழக்காகக் கொண்டு, மொழிவேறுபாடுகளை முக்கியப்படுத்தி ஆராய்வதைக் கேலிசெய்கிறார். இதுபற்றிய அவரது கருத்துப் பின்வருமாறு:

‘இனி, நடைமொழிகளையும் ஒரு வரைதுறையின்றி, வட்டார நடைமொழி (Regional Dialect), உள்ளூர் நடைமொழி (Local Dialect), வகுப்பு நடைமொழி Class Dialect), குமுக நடைமொழி (Communal Dialect), குடும்ப நடைமொழி (Family Dialect), தனிப்பட்டவர் நடைமொழி (Personal Dialect) எனப் பலவாறு வகுத்துள்ளனர் மேலையர். தமிழர்போல் ஒரு சிறந்த இலக்கண நடைமொழியை அளவைப்படுத்திப் பேச்சுவழக்கையும் பழக்கல் (உச்சரிப்பு) முறையையும் கட்டுப்படுத்தாது, சண்டிக் குதிரையும் பட்டிமாடும்போல் போன போன போக்கெல்லாம் திரியவிட்டு கீழோர் வழக்கையும் மேலோர் வழக்கொப்பக்கொண்டு, அவற்றை எழுத்துவடிவில் எழுதிக்காட்டவும் வழியின்றி இடர்படுவது எத்துணைப் பண்பாடற்ற செயலாம்! (பக். 100)’

பொதுமக்கள் பேசுவதே அடிப்படையில் மொழி என்ற மொழியியல் கருத்தையும் தமிழ் மரபுவழி நின்று அவர் நிராகரிக்கிறார். இதுபற்றி அவர் கூறும் நீண்ட விளக்கம் பின்வருமாறு:

‘வரலாற்றுக் கெட்டாத பண்டைக்காலத்திலேயே ... உயிரும் மெய்யும் உயிர்மெய்யும் என எழுத்தொலிகளை முதன்முதல் மூவகையாகப் பகுத்து, அதற்கேற்ப மூவகை வடிவமைத்து, ஒரொலிக்கு ஒரே வரியும் ஒரு வரிக்கு ஒரே ஒலியுமாக நெடுங்கணக்கு வகுத்து, பேசுகிற படியே எழுதியும் எழுதுகிறபடியே பேசியும், பொருளைப் பகுத்தறிவுள்ளதும் இல்லதும் என இரு திணையாக வகுத்து அதற்கேற்பச் சொல்வடிவங்களை யமைத்தும், செய்யுளிலேயே பேசுந்திறனை வளர்த்துக் கருத்துக்களையெல்லாம் மெய்ப்பாடு தோன்ற வெளிப்படுத்தற் கேற்ற பல்வகைப் பிரிவுகொண்ட நால்வகைப் பாக்களைப் படைத்து, எல்லா இலக்கியத்தையும் செய்யுளிலேயே இயற்றியும், எழுத்து சொல் யாப்பணியொடு இன்றும் பிறமொழிகட்கில்லாத பொருளிலக்கணத்தை வகுத்தும், சொல்லும் சொற்றொடரும் என்றும் இலக்கணவடிவு சிதையாதிருத்தற் பொருட்டுச் செந்தமிழ் என்னும் வரம்பிட்டும், மொழித்துறையில் ஒப்புயர் வற்ற நாகரிகமடைந்தவர் தமிழரே. அவர் இட்ட செம்மை என்ற வரம்பே, பல்லாயிரம் ஆண்டின் பின்பும் பிறமொழிகள்போல் உருத்தெரியாவாறு உலகவழக் கழிந்தொழிந்து மறையாதும், தமிழைக் காக்கும் வல்லரணாயிருந்து வருகின்றது. இவ்வரணைச் சில வையாபுரிகள் வண்ணனை மொழிநூலின் பெயரால் தகர்க்கப் பார்க்கின்றனர். ‘அடுக்கிற அருமை உடைக்கிற நாய்க்குத் தெரியுமா?’

வழக்கெனப் படுப துயர்ந்தோர் மேற்றே

நிகழ்ச்சி அவர்கட் பாக லான (1592)

என்று தொல்காப்பியங் கூறுவதால், புலவரும் உயர்ந்தோரும் பேசும் வழக்கே தமிழுக்கு உலக வழக்காம். (பக் 99)’

எல்லா மொழிகளும் காலம் தோறும் மாற்றமடைகின்றன என்ற மொழியியல் கருத்தையும் அவர் நிராகரிக்கிறார். ‘தமிழ் பல்லாயிரம் ஆண்டாக மாறாதிருக்கிறது’ எனக்கூறி அதை அவர் இலகுவாக நிராகரிக்கிறார். இது சங்க இலக்கியத்தை இன்று படிக்க முயலும் ஒரு

தமிழர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் எவற்றையும் மனங்கொண்ட ஒருவரின் கருத்தல்ல என்பது வெளிப்படல. கடந்த சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் தமிழின் ஒலியமைப்பு, சொற்தொகுதி, இலக்கண அமைப்பு ஆகியவற்றில் ஏற்பட்டள்ள எந்த ஒரு மாற்றத்தையும் காணமறுக்கும் தமிழ்ப் பழமைவாதிகளின் நிலைப்பாடே இது எனலாம்.

அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறைகளில் மேலைத் தேயத்தவர்களிடம் நாம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு எதுவும் இருக்கலாம் எனினும், மொழித் துறையில் நாம் அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பது பாவாணரின் உறுதியான கருத்தாகும். 'உடைவகையிலும் ஊர்திவகையிலும் தமிழர் மேலையரைப் பின்பற்றுவது போன்று, மொழித் துறையில் மேலையரே தமிழரைப் பன்பற்றுதல் வேண்டும்' என்பது அவர் கருத்து (பக். 100). 'வெள்ளைக்காரர் சொல்வதெல்லாம் விழுமிய அறிவியல் என்னும் குருட்டுத் தனமான கருத்து இந்தியாவில் இன்னும் கற்றாரிடத்தும் இருந்துவருகின்றது. வெள்ளை என்னும் சொல் வெண்ணிறக் கருத்தடிப்படையில் தூய்மையை மட்டுமன்றி வெறுமையையும் குறிக்கும்' என்னும் கருத்துடனேயே தன் நூலுக்கான முன்னுரையை அவர் தொடங்குகின்றார் (பக். 3).

இவ்வகையில் நவீன மொழியியல் கருத்துகளின் அடிப்படையில் தமிழ் மொழியை நோக்குவோர்களையும், தன் கருத்துகளுக்கு முரணான கருத்துகளைக் கூறுவோரையும் அவர் தமிழ்ப் பகைவர் என வகைப்படுத்துகிறார். அவரது பட்டியல் மிக நீண்டது. அவரது பட்டியலில் இடம்பெறும் தற்காலத் தமிழறிஞர் சிலரைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது. வையாபுரிப்பிள்ளை, தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரன், தனிநாயக அடிகள் ஆகியோர் இவ்வகையில் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் தற்காலத் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றியவர்கள் என்பதைத் தமிழ்ப் பழமைவாதிகளைத் தவிர வேறுயாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். இவர்களைப் பற்றிப் பாவாணர் கூறுவதை நாம் இங்கு நோக்கலாம்:

'வையாபுரிப்பிள்ளையார்: இவர் இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிற் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகரமுதலிப் பதிப்பாசிரியராக இருந்து, அதை இந்தியப் பொது அகரமுதலி என்னும் அளவு கெடுத்தும், பின்னர் அப்பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகிப் பல்வேறு ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதித் தம்மால் இயன்ற அளவு தமிழைக் காட்டிக்கொடுத்தும், தம் பெயர் என்றும் நிலவுமாறு செய்தவராவார் (பக். 81).'

தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்: இவரைப்பற்றிப் பாவாணர் பல பக்கங்கள் எழுதியிருக்கிறார். இவர் தமிழைச் செவ்வையாக அறியாதவர் என்பதும், தமிழ்ப் பற்றில்லாதவர் என்பதும் பாவாணரின் கருத்துகளின் சாரம் எனலாம். தெ. பொ. மீ தமிழ்ப் பற்றில்லாதவர் என்பதற்கு அவர் கூறும் காரணங்களுள் சில பின்வருமாறு: 1) தமிழா நினைத்துப்பார் என்ற நூலில் தமிழரின் முன்னோரை வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவராகக் கூறியிருத்தல், 2) அமெரிக்க வண்ணனை மொழியியலாசிரியர் திரு. கிளீசனாரிடம் தமிழர்க்கு நால் நிறங்களே தெரியும் என்று கூறியமை, 3) தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலம் கிறித்தவ ஊழியின் முந்து நூற்றாண்டுகள் (Early Centuries of the Christian era) என்று கூறியமை, 4) தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் என்னும் கட்டுரையில் தமிழை ஒரு கலவை மொழியாகக் காட்டியிருத்தல். இக்கட்டுரையைப் படிக்கும் நடுநிலையாளர் எவரும் தெ.பொ.மீ ஒரு தமிழ்ப் பகைவர் என்ற முடிவுக்கே வரமுடியும் (பக். 56-58).

தனிநாயகம் அடிகள்: 'உண்மையான தமிழ்ப்பற்றின்றி உலகப் புகழ்பெற வேண்டுமென் பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட அப்பர் (Father) தனிநாயகம், தமிழறியாதவரும் வடமொழியார்வலருமான திரு. பில்லியோசா (J. Filliozat) என்னும் பிரஞ்சுப் பேராசிரியரைத்

தேடிப்பிடித்து, அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட 'உலகத் தமிழ்ப் பேரவை' என்னும் அமைப்பகத்தை 1965ல் நிறுவினார் எனக் கூறும் பாவாணர், 'தனிநாயகம் தமிழ்ப்பற்றற்றவர்' என்பதற்குப் பல சான்றுகள் தருகின்றார். அவற்றுள் சில பின்வருமாறு:

1. சென்னைப் ப. க. க. த. அகரமுதலியின் குற்றங்குறைகளை நான் நேரில் எடுத்துக் கூறியும் பொருட்படுத்தவில்லை, அவற்றைத் திருத்த எம்முயற்சியும் செய்யவில்லை.
2. முதலுலகத் தமிழ்மாநாட்டுக் கருத்தரங்கிற்கு என்னை அழைக்கவேயில்லை
3. இரண்டாம் உலகத் தமிழ்மாநாட்டுக் கருத்தரங்கிலும், பலர் வேண்டுகோட்கிணங்கி என் பெயரைச் சேர்த்தும், எனக்குரிய இடந்தரவில்லை.
4. தமிழ்ப்பற்றற்ற பிராமணத் தமிழ்ப் புலவரையும் பண்டாரகரையும் ஈருலகத் தமிழ் மாநாட்டிலும் சேர்த்துக்கொண்டார்
5. எனக்குத் தெரிந்தவரை என்றேனும் இந்தியை எதிர்க்கவுமில்லை, மறைமலையடிகளைப் பாராட்டவுமில்லை (108-109)

தனிநாயகம் அடிகளின் முயற்சியினால் நடைபெற்ற முதல் இரண்டு உலகத் தமிழ் மாநாடுகளும் தமிழின் தொன்மையையும் பெருமையையும் மறைக்கும் வகையில் நடைபெற்றவை என்று குற்றம்சாட்டுகின்றார் பாவாணர் (பக்.109-119). இதற்குக் காரணம் (தமிழ்ப்பற்றாளர்களான) மறைமலையடிகள் கூட்டத்தினரால் அன்றி (தமிழ்ப் பகைவர்களான) வையாபுரிக் கூட்டத்தினரால் இம்மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டமையாகும் (பக். 119).

இதுவரை நாம் நோக்கிய, மொழியியல் கருத்துகளை நிராகரித்து தமிழின் தொன்மை, மேன்மை என்பவற்றை வலியுறுத்தும், பாவாணரின் கருத்துகள் சிறுபான்மையினரான நவீன சிந்தனையாளர்களுக்கு அபத்தமாகத் தோன்றலாம். ஆனால், மொழித் தேசியவாதம் ஆழ வேரோடியுள்ள தமிழக சமூக அரசியல் சூழலில் இதுவே ஆதிக்கம் செலுத்தும் கருத்துநிலையாகும். தமிழகத்தில் மட்டுமன்றி, தமிழ்கூறு நல்லுலகெங்கும் இக்கருத்து நிலையே ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. இதன் தீவிர செயற்பாட்டாளர்களைத் தமிழ்ப் பற்றாளர் என்பதைவிட தமிழ் வெறியர் (Tamil fanatics) என்பதே மிகப் பொருத்தமானது.

இக்கருத்துநிலை காரணமாக தமிழ் மொழி, இலக்கணம், இலக்கியம் என்பவற்றைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலான தமிழ் அறிஞர்களும், தமிழாசிரியர்களும் மிகவும் பழமைவாதிகளாக இருக்கிறார்கள். தற்காலத் தமிழ் இலக்கணம் என்ற ஒன்றையே அவர்களால் சிந்திக்க முடிவதில்லை. தொல்காப்பியம், நன்னூலைத் தண்டி என்ன தமிழ் இலக்கணம் என்று கேட்பவர்கள் அவர்கள். பள்ளிகளிலும் கல்லூரிகளிலும் இன்னும் அவற்றையே கற்பிக்கிறார்கள். மொழி மாற்றத்தை அவர்களால் சீரணிக்க முடிவதில்லை. தமிழ் மொழியில் ஏற்படும் புதிய மாற்றங்கள் எல்லாம் தமிழ் மொழியின் அழிவுக்கே இட்டுச்செல்லும் என்ற கருத்தில் அவர்கள் உறுதியாக இருக்கிறார்கள். மொழி அடிப்படை வாதிகளான இவர்களே கல்வி நிறுவனங்களிலும். அரசு மட்டத்திலும் அதிகாரம் பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். நவீன சிந்தனை தமிழ்க் கல்வியில் உள் நுழைய இவர்கள் விடுவதில்லை. தமிழ் ஞாயிறு, முத்தமிழ்க் காவலர் போன்ற பட்டங்களும் இவர்களை வந்தடைகின்றன.

இதனால் நவீன மொழியியல் கல்வி தமிழில் ஆழமாக வேரூன்ற முடியவில்லை.

மிகச் சில பல்கலைக்கழகங்களின் மொழியியல் துறைகளுக்குள்ளேயே அது முடங்கிக்

கிடக்க நேர்ந்தது. தமிழ் மொழி பற்றிய ஆழமான மொழியியல் ஆய்வுகளெல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே நிகழ்ந்தன. மொழியியலாளர்களின் புலமைத்துவச் செயற்பாடாக மாநாடுகள், கருத்தரங்குகளின் விவாதப் பொருளாகவும், உயர் ஆய்வுச் சஞ்சிகை களுக்கூரிய பங்களிப்புகளாகவும் அவை குறுகிப்போயின. அதனால், நவீன அறிவியலான மொழியியல் தமிழ்க் கல்வியில் அதிக தாக்கத்தைச் செலுத்த முடியவில்லை. அது தொடர்ந்தும் மரபுவழியிலேயே சென்றது.

உலக அளவில் அங்கீகாரம் பெற்ற முக்கியமான தமிழ் மொழியியலறிஞர்கள் பலர் தமிழ்நாட்டில் இருந்தனர், இன்னும் இருக்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் யாரும் தமிழ்ப் பகைவர் என்ற பழியைச் சமக்க விரும்பவில்லை. தமிழ்ச் சமூகத்தில் தங்கள் படிமம் சிதைவுறாதிருப்பதற்காக இவர்கள் சற்று அடக்கியே வாசித்தனர். இவர்கள் யாரும் தங்கள் புலமைசார் எழுத்துகளில் தவிர தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ப் பழமைவாதத்தை எதிர்த்துப் பொது மேடைகளில் கலகக் குரல் எழுப்பவில்லை. இவர்களுட் சிலர் பழமைவாதிகளுடன் சமரசம் செய்துகொண்டு அவர்களின் குரலில் பேசவும் செய்தனர். சிலர் தம்பாடு உண்டு தம் ஆராய்ச்சி உண்டு என்று ஒதுங்கிப்போனார்கள்.

இதனால் நவீன மொழியியல் நமது மொழிச் சிந்தனையிலோ, தமிழ் கற்றல் கற்பித்தலிலோ எவ்வித செல்லாக்கும் செலுத்தவில்லை. பள்ளிகளில் இலக்கணக் கல்வி என்பது நன்னூல் கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பதாகவே இருக்கிறது. கற்பித்தல் இலக்கணம் (Pedagogic Grammar) என்ற கருத்தாக்கமே நமக்கு அறிமுகமாகவில்லை. மொழித்தாய்மையை, இலக்கணத் தாய்மையைப் பேணுவதே தமிழ் கற்பித்தலின் நோக்க மாயிற்று. பள்ளி, கல்லூரிப் பாடநூல்கள் இதன் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளன. மாணவர்களின் மொழித் தேவை என்ன? தமிழ்மொழியில் தேர்ச்சியைப் படிப்படியாக அவர்களிடம் எவ்வாறு ஏற்படுத்துவது? எந்த வகுப்பில் எதைக் கற்பிப்பது, ஏன், எப்படிக் கற்பிப்பது என்பது பற்றி நாம் அதிகம் சிந்திப்பதில்லை. நன்னூலில் உள்ள இலக்கணக் கலைச்சொற்களை எல்லாம் மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு பற்றிய நமது மதிப்பீடுகளையெல்லாம் (values) அவர்களின் தலையில் சுமத்திவிட வேண்டும் என்று நினைக்கின்றோம். அவர்களுடைய மொழித்திறன் வளர்ச்சிக்கு இவையெல்லாம் அவசியமா என்று நாம் சிந்திப்பதில்லை. இதனால், பள்ளி, கல்லூரித் தமிழ் வேறாகவும், ஊடகங்களிலும், படைப்பிலக்கியங்களிலும் பயன்படும் தமிழ் வேறாகவும் பிளவுண்டு கிடக்கின்றது. இது ஒரு ஆரோக்கியமான சூழல் அல்ல.

நமது மொழிச் சிந்தனையிலும், தமிழ்க் கல்வியிலும் புதிய, புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் ஏற்பட வேண்டுமானால் தமிழ்க் கல்வித்துறையில் மொழியியல் முக்கியத்துவம் பெறவேண்டும். மேலை நாடுகளில் மொழிக்கல்வியில் மொழியியல் பிரிக்கமுடியாதவாறு இணைந்துள்ளது. அதனால் அத்துறைகளில் அவர்கள் அதிக முன்னேற்றம் கண்டிருக்கின்றனர். மொழியியல் தமிழுக்கு அறிமுகமாகி அரைநூற்றாண்டு கழிந்த பின்னரும் நாம் அதை ஓரங்கட்டியே வைத்திருக்கிறோம். இந்நிலை மாறவேண்டும். தமிழைத் தாய்மொழியாக, இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பித்தல், மாணவர்களின் மொழித் திறன் வளர்ச்சி, மொழி, இலக்கிய ஆய்வு போன்றவற்றில் முன்னேற்றம் காண இது அவசியம்.

ஈழத்திற் சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்

கனகசபைப்பிள்ளை முதல் கைலாசபதி வரை

பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன்

அறிமுகம்

தமிழியல் ஆராய்ச்சி வரலாற்றில் சங்க இலக்கியம் குறித்த ஆராய்ச்சிக்கு நீண்ட ஒரு வரலாறு உண்டு. 18ஆம் நூற்றாண்டில் பேணப்படாத சங்க இலக்கியங்களின் அருமை பெருமைகளைத் தமது பதிப்புக்களினூடே சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே. சாமிநாதையர் முதலானோர் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வெளிப்படுத்தினர். அது முதற் கொண்டு தமிழ் ஆராய்ச்சிற்கான புதிய ஒரு தளமாக சங்க இலக்கியம் அமையலாயிற்று. தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியங்களை மரபு நிலை நின்று ஆராய்வதான போக்கு நெடுங்காலம் வரை நீடித்து வந்தது. இது 1950கள் வரை நீடித்தது. இந்தப் போக்கினை பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, நா. வானமாமலை, என்.கே. சித்தாந்தா, இரா. இராகவையங்கர் முதலானோர் மெல்ல மெல்ல மாற்றியமைக்க முயன்றனர். இதன் காரணமாகச் சங்க இலக்கியங்களை சமூகவியல் மற்றும் மாக்கியப் பின்னணியில் பார்க்கின்ற ஒரு அணுகுமுறை தமிழுக்குப் புதியதாக இருந்தது. இந்த அணுகுமுறையினூடாக வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதத்துடன் தமிழ் இலக்கியங்களை அறிவியல் உணர்வுடன் முன்னிறுத்தப் பலரும் முனைந்தனர். இத்தன்மை காரணமாகச் சமூகவியல், மானிடவியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல், வரலாறு, அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு, மொழியியல் முதலான துறைகளும் தமிழுக்குப் பரிச்சயமாயின.

இவ்வகையான ஆய்வுகளைப் பெரிதும் முனைப்புறுத்தியவர்களில் ஈழத்தவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவர்களாக விளங்கினர். இவர்களுடைய ஆய்வுநிலை எழுத்துக்கள் சங்க இலக்கியப் போக்கினை 'மடைமாற்றுவனவாக' அமைந்திருந்தன. இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையானது சங்க இலக்கியம் தொடர்பில் ஈழத்திலே இடம்பெறக் கூடிய ஆய்வுகளை முறைப்படுத்துவதன் ஊடே இவ்வகை ஆய்வுகளுக்கான தேவை, அவற்றின் முக்கியத்துவம் மற்றும் சங்க இலக்கிய ஆய்வில் ஈழத்தவர்களின் வகிபாகம் முதலானவற்றை இனங்கண்டு சுட்ட முனைகிறது.

ஈழமும் சங்க இலக்கியப் பரிச்சயமும்

ஈழத்துக்கும் சங்க இலக்கியத்துக்குமான ஊடாட்டம் என்பது சங்ககாலப்பகுதியில் இருந்தே அடையாளப்படுத்தப்படும் ஒரு விடயமாக உள்ளது. சங்கப்புலவர் பெயர்ப்பட்டியலில் வரும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனாரை ஈழத்துப் புலவராக ஆராய்ச்சியாளர் நிறுவிபுள்ளனர்.¹ தவிர பட்டினப்பாலையில் வரும் 'ஈழத்துணவும் காளகத் தாக்கமும்' என்ற தொடர்

ஈழத்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையிலான பண்பாட்டு நிலைத் தொடர்பினை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.² சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படையினை ஆறுமுகநாவலர் 1851ஆம் ஆண்டு நச்சினார்க்கினியர் உரையைத் தழுவி தமது உரையுடன் பதிப்பித்தார். 1857ஆம் ஆண்டு சி.வை தாமோதரம் பிள்ளை கலித்தொகையினைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். தமிழ் நூல் பதிப்பு முன்னோடி எனப்பலராலும் விதந்து கூறப்படும் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை ஈழத்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தவிர தொல்காப்பியத்திற்கு உரை விளக்கம் எழுதிய வித்துவ சிரோமணி கணேசையர் வழியில் ஐங்குறுநூறு, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு முதலான வற்றுக்கு அறிஞர் பெருமக்கள் பலரும் உரை எழுதியுள்ளனர்.³

19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்க்கல்வி மரபினூடே கற்பிக்கப்பட்ட இலக்கண, இலக்கியங்களிலும் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் பெற்றிருந்த முதன்மையினை பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா முதலான அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.⁴ திண்ணைப் பள்ளிகளிலும் பிற பள்ளிகளிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் சங்க இலக்கியம் சிறப்பாகப் போதிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. ஆறுமுகநாவலர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர், உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சபாபதி நாவலர், பண்டிதமணி சி. கணபதிபிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, தும்பளை முத்துக் குமாரசுவாமி குருக்கள் முதலானோர் எடுத்தொகை பத்துப்பாட்டில் நிறைந்த பயிற்சி உடையவர்களாக விளங்கியிருக்கின்றனர்.

ஈழத்தமிழரிடையே பெருவழக்கில் பயிற்சியில் இருந்த பண்டைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் பலவற்றுக்கு ஈழத்தவர்கள் உரை எழுதியிருக்கின்றனர். இந்த உரைகளிலெல்லாம் சங்க இலக்கியங்களில் வரும் பாடல்களை இவர்கள் பொருத்தமுற எடுத்தாண்டுள்ளனர். இது ஈழத்துப் புலமையாளர்களுக்குத் தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியத்தில் இருந்த பயிற்சியினை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளது.

மரபுவழிக் கலைத்திட்டம் மற்றும் நவீன கல்வி முறைமையில் வருகின்ற கலைத்திட்டங்களில் சங்க இலக்கியங்களுக்கு ஈழத்தவர்கள் போதிய முக்கியத்துவம் தந்து வந்திருக்கின்றனர். பண்டிதர் பரீட்சைக் கலைத்திட்டத்திலே சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பாக திருமுருகாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு முதலான சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளடங்கியிருக்கின்றன. ஆசிரிய கலாசாலைகளில் பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியர்களுக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதர் கிருஷ்ணபிள்ளை, பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம், நவநீத கிருஷ்ணபாரதியார் முதலான தமிழாசிரியர்கள் சங்க இலக்கியங்களை மிக்க சுவையுடன் கற்பித்தாக அவர்களது மாணாக்கர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.⁵

ஆசிரிய கலாசாலைகளுக்கு அப்பால் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழைப் பொது மற்றும் சிறப்பு நிலையிற் கற்ற மாணவர்களுக்கான பாடத்திட்டங்களிற் சங்க இலக்கியம் பிரதான இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. இந்த நிலை இன்றும் தொடர்வதை அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்களை மொழிபெயர்ப்பு நிலையில் பிற நாட்டினர்க்கு அறிமுகம் செய்வதிலே 1946களிலேயே ஈழத்தவர்கள் முனைந்துள்ளனர். பத்துப்பாட்டு முழுவதையும் ஜே.வி. செல்லையா என்பவர் ஆங்கிலத்தில் மொழி

பெயர்த்தார். குறிப்பாகச் சொல்வதானால் சங்க இலக்கியக் கல்வி, உரைமுயற்சி, பதிப்பு, மொழிபெயர்ப்பு, ஆய்வு என்ற தளங்களிலே ஈழத்தவர்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க பங்களிப்புகளை வழங்கியிருக்கின்றனர். இவற்றில் சங்க இலக்கிய ஆய்வு என்பது இவ்விடத்தில் தனியான கவனத்தைப் பெறுகிறது.

ஈழத்திலே சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்

ஈழத்திலே நடைபெற்ற சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள் பல திறப்பட்டன. 1800களிலேயே இவ்வகையான ஆய்வுகள் முளைவிடத் தொடங்கின. அவற்றிற் சில ஆய்வுகள் விரிவான ஆய்வுகள் பலவற்றுக்குத் 'திசையறிகருவிகளாக அமைந்தன. அவை எல்லாவற்றையும் இவ்விடத்தில் பட்டியல்படுத்துவதென்பது முடியாத விடயம். ஆயினும் ஆய்வுநிலையில் புதிய கருத்துக்களை முன் வைத்த ஆய்வுகள் சிலவற்றையும் அவற்றின் ஆய்வுநிலை முக்கியத்துவத்தையும் இவ்விடத்தில் நோக்குதல் பொருத்தமானதாகும்.

ஈழத்தில் நடைபெற்ற சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளைப் பிரதானமாக இரண்டு வகையாகப் பகுத்து நோக்கலாம். அவையாவன,

அ. தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள்

ஆ. நிறுவன வழி வரும் ஆய்வு முயற்சிகள்

அ. தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகள்

19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஈழத்துத் தமிழறிஞர் சிலர் சங்க இலக்கியங்களில் வருகின்ற புலவர் பெருமக்களது பெயர்ப் பட்டியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'இலக்கிய வரலாற்றெழுதியல்' முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். சைமன் காசிச் செட்டி என்பவரால் 1859இல் எழுதப்பட்ட 'தமிழ் புளுட்டாக்' (The Tamil Plutarch), ஜே.ஆர். ஆனோலட் சதாசிவம் பிள்ளை என்பவரால் 1886இல் எழுதப்பட்ட 'பாவலர் சரித்திர தீபகம்', சுன்னாகம் குமார சுவாமிப் புலவரால் 1916இல் எழுதப்பட்ட 'தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்' முதலான நூல்கள் அவை ஒழுங்கமைத்து எழுதப்பட்ட முறைமையிலுள்ள பலம் பலவீனங்களுக்கு அப்பால் தமிழ் மொழி, இலக்கியம், தமிழ்ப்புலவர்கள் சார்ந்த வரலாறுகளைப் பேண வேண்டும், அவற்றை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற பிரக்ஞை ஈழத்தவரிடத்தே தொன்றுதொட்டே நிலவி வந்ததை எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

ஈழத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தனிநபர் நிலைப்பட்ட ஆய்வு முயற்சிகளில் தனியான கவனத்தைப் பெறுவது தமிழறிஞர் கனகசபைப்பிள்ளையினால் எழுதப்பட்ட '1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்கள்' (The Tamils Eighteen hundred years ago) என்ற நூலாகும். சங்க இலக்கியங்கள் முழுவதும் வெளிவராத காலகட்டத்தில் 1904இல் கனக சபைப்பிள்ளை இந்நூலை எழுதினார். 'Madras Review' என்ற பத்திரிகையில் இந்நூல் குறித்த செய்திகளை 1895 - 1901ஆம் ஆண்டு வரை இவர் தொடர் கட்டுரைகளாக வெளியிட்டுப் பின்னர் நூலுருவம் கொடுத்தார். 'தமிழர்களின் தொல்பழங்காலம் வேத மரபு சாராத தனித்துவமான ஒரு வாழ்க்கையை உடையது' என்ற கருத்தியலை வி. கனக சபைப்பிள்ளை உருவாக்க, அதனைப் பின்பற்றி அறிஞர் பலரும் தமது ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளத் தலைப்பட்டனர். ஆய்வுக்கான வரலாற்று மூலங்கள் கிடைக்காத சூழலில்

கிடைத்த சான்றுகளைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து கி.பி முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளே சங்ககாலம் என இவர் நிறுவ முனைந்தது இக்கால ஆய்வாளரையும் வியப்பளிக்க வைக்கிறது. ஆய்வாளர் சிலர் சங்ககாலம் குறித்த கனகசபைப்பிள்ளையின் முடிவுக்கு அவரது நாட்டுப் பற்றே அடிப்படை எனக் குறிப்பிட்டாலும் பிற்காலத்தில் கனக சபைப்பிள்ளையின் கருத்தே நிலைபெற்று விட்டது.

'1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்கள்' என்ற நூலின் வரவுடன் 'தமிழக வரலாறு' குறித்த பார்வைகள் துலக்கம் பெறலாயின. சங்க இலக்கியங்கள் 1884 முதலே வெளிவரத் தொடங்கிய போதும் அவற்றைத் தமிழ் மொழியில் கற்கும் வல்லமை மேலைத்தேய அறிஞர் பலருக்கு இருந்திருக்கவில்லை. அத்துடன் இலக்கியங்களை வரலாற்றுச் சான்றுகளாகக் கொள்வது எத்தணைதூரம் பொருந்தலாம் என்கிற வாதப் பிரதிவாதங்களும் நடைப்பெற்ற காலம். தவிர, கனகசபைப்பிள்ளையின் நூல் வெளிவந்த காலப்பகுதியில் தமிழர்களது வரலாறு குறித்த செய்திகள் ஆங்கிலத்திலோ பிறமொழிகளிலோ யாரும் மொழி பெயர்க்காத ஒரு சூழலில் இந்த நூல் வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. கனக சபைப்பிள்ளை தமது நூலில் தமிழக நிலவியல், அயல்நாட்டு வணிகம், தமிழர் இனங்களும் குடிகளும், சேர சோழ பாண்டிய அரசுகள், இளவரசரும் குறுநில மன்னர்களும், அற்றைச் சமூக வாழ்வு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, புலவரும் அவர் தம் படைப்புக்களும், தத்துவக் கோட்பாடுகள், சமயங்கள் ஆகியன குறித்து விரிவாக எழுதியுள்ளமை கருத்தக்கதாகும். மேற்குறித்த செய்திகளுக்கான அடிப்படை ஆதாரங்களை கனகசபைப்பிள்ளை 'சங்க இலக்கியங்களில்' இருந்தே பெற்றுக்கொண்டார். வைதீக நெறிக்கு மாறானது தமிழர்களது வாழ்வியல் நெறி என்பதை அறிய பல இலக்கியச்சான்றுகள் கொண்டு நிறுவினார். பண்டைத்தமிழர் தம் வரலாற்றை அயல் நாட்டார் அறிவதற்கு ஆங்கில மொழியில் வெளிவந்த இந்நூல் பெரிதும் துணை புரிந்தது.

கனகசபைப்பிள்ளை தனது தமிழ்க் கல்வி, தேச சரித்திரவுணர்ச்சி, சமுதாய சரித்திர ஞானம், சிலாசன ஆராய்ச்சி, ஆங்கிலக்கல்வி அனைத்தும் பயன்படத்தக்க சிறந்த நூலொன்றை எழுதித் தனக்கு அழியாப்புகழும் தமது தாய்மொழிக்கு மறக்கவொண்ணாப் பெருந்தொண்டும் இயற்றினார்.' எனப் பேராசிரியர் வையாப்புரிபிள்ளை குறிப்பிடுவதிலிருந்து இந்த ஆய்வின் முக்கியத்துவத்தினைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.⁶

1927இல் சபாபதிநாவலர் 'திராவிடப்பிரகாசிகை' என்ற நூலை இயற்றினார். இந்நூலில் அமைந்துள்ள 'இலக்கிய மரபியல்' என்ற பகுதியில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை பாகுபாட்டில் உள்ளடங்கும் நூல்களைப் பொதுநிலையில் சபாபதிநாவலர் அறிமுகம் செய்துள்ளார். இந்த அறிமுகம், சங்க இலக்கியத்தின் அருமைப் பெருமைகளைப் பலரும் அறிந்து கொள்ள உதவியதோடு, ஆய்வாளர் பலரையும் சங்க இலக்கியத்தின் பால் நாட்டம் கொள்ள வைத்தது. இந்நூல் குறித்துக் கருத்துரைக்கும் பேராசிரியர் கைலாசபதி இதனை இலக்கிய வரலாற்றுச் சாயலுடைய ஒரு நூலாகவும் ஒரு வகையில் அத்துறை சார்ந்த முன்னோடி முயற்சியாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.⁷

கந்தரோடையைச் சேர்ந்த தமிழறிஞர் ந.சி. கந்தையாப்பிள்ளை (1893 - 1967) தமிழ்மொழி, தமிழர் நாகரிகம் முதலானவற்றின் தொன்மையினையும் பெருமையினையும் வரலாற்று அடிப்படையில் ஆராய்ந்து அறுபத்தாறுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். தமிழ் இலக்கண, இலக்கியங்களில் திரும்பிய அறிவும், ஆங்கிலத்திலும் அதே அளவான

அறிவும் பொதுஅறிவும் ஒருசேர வாய்க்கப்பெற்றிருந்த ந.சி. கந்தையாப்பிள்ளை தமிழின் தனித்தன்மைகளை உலக மொழிகளோடு ஒப்பிட்டு அறிவியல் ரீதியாக ஆராய்ந்தார். தமிழர் சரித்திரம் தொடர்பான நிறுவுதல்களுக்குச் சங்க இலக்கியங்களையும் துணை கொண்டார். தமிழகம், தமிழர் யார்?, தமிழ் இந்தியா, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர், தமிழாராய்ச்சி, முச்சங்கம், நமதுமொழி, தமிழர் சரித்திரம், முதலான இவருடைய நூல்கள் ஒப்பியல் நோக்கு, அறிவியல் பூர்வமான பார்வை என்ற வகையில் ஆய்வுலகில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுபவை.

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மரபிலக்கண நூல்கள் மற்றும் சங்க இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு' (1927), 'தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி' (1932) முதலான நூல்களை எழுதினார். தமிழர் ஒருவராலேயே தமிழில் எழுதப்பட்ட 'மொழிநூல்கள்' என்ற வகையில் இவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை சங்க இலக்கியம் குறித்து அவ்வப்போது எழுதிவந்துள்ளார். இவருடைய 'அன்பினைந்திணை' தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியங்களில் அவருக்கிருந்த ஆட்சியினை வெளிக்காட்டும் நூலாக அமைந்துள்ளது. தவிர தி.த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை, தி.த. கனகசபைப்பிள்ளை, பிரம்மபுரீ கணேசையர் முதலானோரும் சங்க இலக்கியம் குறித்து ஆக்கங்களை எழுதியதாகக் குறிப்பிடப்பட்ட போதிலும் இது குறித்த தெளிவான தகவல்களைப் பெற முடியவில்லை. இவர்கள் போன்றோருடைய எழுத்து முயற்சிகளுக்கு மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாக வந்த 'செந்தமிழ்', 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' முதலான இதழ்கள் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

ஆ. நிறுவன வழிவரும் ஆய்வு முயற்சிகள்

நிறுவன வழிவரும் சங்கஇலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகளில் பிரதான இடம்பெறுபவை பல்கலைக்கழகங்களாகும். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை வழியே சுவாமி விபுலாநந்தர் ஊடாகத் தமிழ்ப்புலமைப் பரம்பரை ஒன்று உருவாகியது. இப்பரம்பரை தமிழியலின் அத்தனை புலங்களிலும் தனது அழியாச் சவடுகளைப் பதித்தது. இப்பின் புலத்தில் பேராசிரியர் விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம், சு. வித்தியானந்தன், தனிநாயகம் அடிகளார், க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, ஆ. வேலுப்பிள்ளை முதலானோர் தமது மேற்படிப்பு மற்றும் சுயஆர்வ ஆய்வுகளுக்காகச் சங்கஇலக்கியத்தை ஆய்வுப் பொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்த சுவாமி விபுலாநந்தர் சங்கஇலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், தமிழ்க்காவியங்கள் மற்றும் அவற்றுக்கான உரைகளை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து தமிழிசை அறிவுப்பின்புலத்தில் பண்டைத்தமிழரிடையே வழக்கிலிருந்து மறைந்து போன வில்யாழ், முளரியாழ், பேரியாழ், சகோட யாழ், செங்கோட்டு யாழ், ஆகியவற்றுக்கு உருவம் கொடுக்கும் வகையில் 'யாழ்' நூலினை எழுதி அதனைக் கரந்தைத்தமிழ்ச் சங்கத்தில் 1947இல் அரங்கேற்றம் செய்தார். தமிழாய்வை விஞ்ஞான ரீதியான பார்வைக்கு ஆற்றுப்படுத்துவதில் இந்நூலுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பதில் ஐயமில்லை.

சங்க இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்விலீடுபட்டு அடிகளார் அன்பினைந்திணையுரை, பெருநூற்சிறப்பு முதலான கட்டுரைகளை எழுதினார். சங்க இலக்கிய மரபிலிடம்பெறும் அகத்திணை, புறத்திணை என்பவற்றுக்குத் தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும் தருகின்ற விளக்கங்களுக்குப் புறம்பாக அகத்திணை என்பது அன்பு மார்க்கம் என்றும் புறத்திணை என்பது அறிவு மார்க்கம் என்றும் மரபு ரீதியான நோக்குநிலையினின்றும் விடுபட்டு புதிய விளக்கம் தர முயன்றார். இயற்றமிழ் குறித்த தன்னுடைய கட்டுரைகளின் ஊடே தமிழ்மொழியில் தோன்றி அழிந்தன போக மீதமுள்ள நூல்களின் வரலாற்றினைச் செம்மையான முறையிலே ஆராய்ந்து தமிழிலும் பிற மொழிகளிலும் தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் எழுதப்பட வேண்டும் என அடிகளார் வலியுறுத்தினார். 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' குறித்த பிரக்ஞையினை அடிகளார் ஆராய்ச்சியாளர் பால் ஊக்குவித்தார்.

ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் மிகுந்த புலமை பெற்றிருந்த அடிகளார் மேனாட்டு மொழிகளில் தாம் கண்டறிந்தவற்றை தமிழ் மொழி இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராயத் தலைப்பட்டார். 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' குறித்த சிந்தனை அடிகளாரிடத்து மிகுந்திருந்தது. அடிகளார் எழுதிய மேற்றிசைச் செல்வம், நாகரிக வரலாறு, எகிப்திய நாகரிகம், யவன புரத்துக் கலைச்செல்வம், ஆங்கிலவாணி, பூஞ்சோலைக்காவலன், மதங்களுளாமணி எனுந் தலைப்புக்களிலான ஆக்கங்கள் அடிகளாரின் ஒப்பியல் ஆய்வுத்திறனைக் காட்டுவனவாக விளங்குகின்றன. இவ்வகை ஆய்வுகளினூடே தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் மேனாட்டார் பண்பாட்டையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து அவற்றுள் தக்கனவற்றைத் தமிழர்க்கு எடுத்துரைக்க முனைந்தார். அடிகளாரது இத்தகு முயற்சிகளை ஆராய்ந்த க. கைலாசபதி இவரைத் தமிழ் ஒப்பியல் ஆய்வுகளின் முன்னோடிகளில் ஒருவராகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁸

விபுலாந்த அடிகளாரின் பிறிதொரு முன்னெடுப்பாக மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியை அடையாளப்படுத்த முடியும். உலகப்புக்ழ் பெற்ற வங்கக் கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் 'பூஞ்சோலைக்காவலன்' என்ற கவிதையைப் பழந்தமிழ் இலக்கிய யாப்பு மரபில் மொழி பெயர்த்தார். அத்துடன் மேற்படி கவிதைப்பகுதியைப் பழந்தமிழ் செய்யுள்களுடன் ஒப்பிட்டும் ஆராய்ந்தார். சங்கஇலக்கியத்தில் சுவாமி விபுலாந்தர் மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் இசைத்தமிழ் ஆராய்ச்சி, ஒப்பியல் ஆய்வு அணுகுமுறை, இலக்கிய வரலாற்றெழுதியல், மொழிபெயர்ப்பியல் முதலான புலங்களில் சமகாலத் தமிழறிஞர்களின் புலமைச் சிரத்தையினை ஈர்ப்பனவாக அமைந்திருந்தன.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் சங்கஇலக்கியம் குறித்த பல்வேறு கட்டுரைகளை அவ்வப்போது எழுதிவந்துள்ளார். பேராதனைத் தமிழ்த்துறை சார்ந்த பேராசிரியர்களின் இவ்வகையான எழுத்துக்களுக்கு 'இளங்கதிர்', 'இந்துதர்மம்' முதலான இதழ்கள் களம் அமைத்துக்கொடுத்தன. 'புறநானூற்றில் ஒருபாடல்', 'பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்மரபு'⁹ முதலான இவருடைய கட்டுரைகள் அளவில் சிறியனவேனும் ஆழ்ந்த சிந்திப்புக்கான அடிப்படைகளைத் தருவனவாக அமைந்திருந்தன. தவிர பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தைத் தமிழ் ஆராய்ச்சி உலகில் நிலைநிறுத்திய ஆய்வு நூலாகக் கருதப்படுவது அவருடைய 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலே எனலாம். ஈழத்து அறிஞர்களின் வரலாற்றெழுதியல் முயற்சிகளில் இந்நூல் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 'கால ஆராய்ச்சி' குறித்த பிரக்ஞை பெரிதும் உணரப்படாதிருந்த சூழலில் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுகின்றார். பேராசிரியர் வ. ம. கேஸ்வரன் குறிப்பிடுவது போல 'தமிழ்

இலக்கிய வரலாற்று எழுதுமுறையின் அடிப்படைச் சட்டகம் அவருடையதே'. இதன் வழியே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் காலகட்டங்கள், அரசுகள், இலக்கியங்கள், இலக்கியச் செல்நெறிகள் முதலானவை அடையாளம் காணப்பட்டன. பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகத்தின் 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூல் இத்துறை சார்ந்து சிந்திப்பவர்களுக்கான தவிர்க்க முடியாத ஒரு சூத்திரமாக (Formula) ஆகிவிட்டதென்ப பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் குறிப்பிடுவது மிகப் பொருத்தமான கூற்றாகும்.¹⁰ ஆயினும் தமிழகத்தில் 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' குறித்து நூல் எழுதிய பலரும் குறிப்பாக சி. பாலசுப்பிரமணியன், மு. வரதராசன் முதலானோர் பேராசிரியர் வி.செல்வநாயகத்தின் நூலை முழுமையாகப் பயன்படுத்தியிருந்தும் அது குறித்துத் தமது ஆய்வில் இருட்டடிப்புச் செய்தமை புலமை நாகரிகமாகப்படவில்லை.

பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் தமது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வுக்கு சங்க இலக்கியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். இந்த ஆய்வு பின்னர் 'தமிழர்சால்பு' என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளிவந்தது. அவருடைய பிறிதொரு நூலான 'இலக்கியத் தென்றல்' மற்றும் 'தமிழர் சால்பு' ஆகிய நூல்கள் சங்ககாலத் தமிழர்களின் சமூக பண்பாட்டு விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்திய வகையில் இலக்கிய மற்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர் பலராலும் விதந்து குறிப்பிடப்பட்ட நூல்களாக அமைந்தன.

வண.பிதா தனிநாயகம் அடிகளார் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக விளங்கினார். சங்க இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தையும் சிறப்பினையும் தன்னுடைய பன்மொழிப் புலமையினூடே உலகுக்கு உணர்த்த அடிகளார் விழைந்தார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகவும் ஆங்கிலமொழியைத் துணைப் பாடமாகவும் கற்ற அடிகளார் தனது எம்.லிட் (M.Lit) பட்டப்படிப்புக்காக 'பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை' என்ற பொருளில் ஆராய்ச்சியினை மேற்கொண்டார். இந்த ஆராய்ச்சியில் கிரேக்க, இலத்தீன் கவிதைகளோடு தமிழியற்கைக் கவிதைப் பகுதிகளை ஆங்காங்கு ஒப்பிட்டுச் சென்றுள்ளமை கருத்தக்கதாகும். பண்டைத்தமிழ்க் கல்விமரபை ஒப்பீட்டு நிலையில் ஆராய்ந்த அடிகளார் அதன் மீது இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியியல் கலாநிதிப்பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

பன்மொழிப் புலமை கொண்ட அடிகளார் அதனூடே தமிழ் மொழியின் குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்களின் தொன்மை, பெருமை சிறப்புக்களையெல்லாம் தன்னுடைய சொற்பொழிவுகள் மற்றும் எழுத்துக்களினூடே வெளிபடுத்தினார். அடிகளாரால் உருவாக்கப்பட்ட 'தமிழ் கல்சர்' (Tamil Culture) என்ற ஆய்விதழ் அடிகளாருக்கு மட்டுமன்றி தமிழர் அல்லாத மேனாட்டுத் தமிழ்ப் புலமையாளர்களுக்கும் தத்தமது ஆராய்ச்சி முடிவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளப் பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது. இந்தியப் பண்பாட்டில் கணிசமான செல்வாக்கைச் செலுத்தியுள்ள திராவிடப் பண்பாட்டை அறிந்து கொண்டாலன்றி இந்தியப் பண்பாட்டை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள முடியாது என்ற நிர்ப்பந்தத்தை ஆய்வுலகில் தன்னுடைய எழுத்துக்களால் அடிகளார் நிறுவினார். சங்க இலக்கியம் குறித்து அடிகளார் எழுதியவற்றுள் சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பு, மலரும் மாலையும், தமிழ்த்தாது முதலானவை ஒப்பியல் நோக்குப் பின்புலத்தில் சிறப்பிடம் பெறுவனவாகும்.

பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளையின் 'தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்', என்ற இலக்கிய வரலாற்று நூல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுச்

சொல்லத்தக்கவரவாக அமைந்தது. இயற்கை நெறிக்காலம், அறநெறிக்காலம், சமயநெறிக்காலம், தத்துவநெறிக்காலம் முதலான இயல்களைக் கொண்டமைந்த இந்நூலில் 'இயற்கை நெறிக்காலம்' என்ற காலப்பகுப்புக்கான அடிப்படைகளாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்திருந்தன. இலக்கியங்கள் வழியே சங்ககால வாழ்வியலை நுட்பமாகத் தரிசிக்கும் நோக்கு நிலையை பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை இந்நூலில் கடைப்பிடித்தார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்த்துறைகளின் வழியே ஊற்றெடுத்த தமிழ்ப் புலமையாளர்களுள் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி கவனம் பெறுகின்றார். இதற்குப் பல்வேறு காரணங்களைச் சுட்ட முடியும். தமிழ், ஆங்கிலம் மற்றும் சிங்களம் முதலான மொழிகளில் மிகுந்த பரிச்சயம் கொண்ட சிவத்தம்பி, தமிழ் இலக்கியங்களை மார்க்சிய, சமூகவியல் பின்புலத்தில் அணுகத் தலைப்பட்டார். இவருடைய ஆய்வுகள் இலக்கியங்களைச் சுவைப்பது, மரபுப் பெருமை பேசுவது உணர்ச்சி வயப்படுத்துவது தற்சார்புக் கருத்துக்களை வெளியிடுவது முதலான தமிழிலக்கிய ஆய்வுப்போக்கை மாற்றியமைப்பனவாக அமைந்தன.

இவர் தமது கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களை, குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்களை நுணுக்கமாகக் கற்கும் வாய்ப்பைப் பேராசிரியருக்கு வழங்கியது. இதன் காரணமாகச் 'சங்க இலக்கியம்: கவிதையும் கருத்துநிலையும்', 'பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி', 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு', 'தமிழின் கவிதையியல்', 'சங்ககால வரலாறும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும்' முதலான நூல்கள் பின்னாளில் வெளி வந்தன. இவருடைய 'திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள்' என்ற ஆய்வுக் கட்டுரை ஆய்வுலகில் பாரிய அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியதாக அமைந்தது. 'திணைக்கோட்பாட்டை' மார்க்சிய ஒளியில் விளக்க முனைந்த பேராசிரியர் அதில் பெருவெற்றி கண்டார்.

சங்க இலக்கியத்துக்குள் பண்டைத்தமிழ் நாடகம், தொல்காப்பியக் கவிதையியல் முதலான விடயங்களை மார்க்சிய ஒளியில் கண்டெடுத்த பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, இலக்கியம் மற்றும் வரலாற்று நிலைப்பட்ட ஆய்வுகளில் சாசனத் தரவுகளைப் பொருத்த முறப் பயன்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தினார். மரபுவழித்தமிழ்க் கல்விப்பாரம்பரியம் நவீனதமிழ்க் கல்விப்பாரம்பரியம் என்பனவற்றின் சங்கமமாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் மரபையும் நவீனத்தையும் இயைபாக்கும் விதத்தில் தன்னுடைய ஆய்வுகளை நிகழ்த்தினார்.

பேராசிரியர் சி.தில்லைநாதன் அவர்கள் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி போலவே இலக்கியத்தைச் சமூகவியல் பின்புலத்தில் நோக்கத் தலைப்பட்டார். இவரது 'சங்க இலக்கியமும் மனிதாபிமானச் சிந்தனைகளும்' என்ற கட்டுரை இவ்விடத்தில் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஈழத்தில் நடைபெற்ற சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியினுடைய பங்களிப்பு கணிசமானதாகும். தனித்துவமான தனது ஆய்வுகளால் தமிழ் ஆராய்ச்சியுலகைத் தன்பால் ஈர்க்கச் செய்த கைலாசபதி மார்க்சிய கருத்துநிலைத் தளத்தில் நின்று இலக்கியப் போக்கினை விளக்க முனைந்தார். மார்க்சியம், இலக்கிய வரலாறு, சமூகவியல் ஆகிய துறைகளை இணைத்து தமிழாய்வைத் தமிழியல் ஆய்வாக மாற்றிய

பெருமையில் கைலாசபதிக்குப் பெரும் பங்கு இருந்தது. பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் குறிப்பிடுவதைப் போல பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளைக்குப் பின்னர் தமிழ் ஆய்வை பிறிதொரு கட்டத்துக்கு வளர்த்துச் சென்றதில் கைலாசபதியின் பங்கு மகத்தானது.¹¹

ஆய்வுலகில் பேராசிரியர் கைலாசபதியை நிலைநிறுத்தியது அவருடைய கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வான 'தமிழில் வீரயுகப் பாடல்கள் (Tamil Heroic Poetry) என்பதாகும். இந்த ஆய்வை பேராசிரியர் ஜார்ஜ்தொம்சனின் கீழ் பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்தில் கைலாசபதி நிகழ்த்தினார். தமிழ்ச் செய்யுளை ஒப்பிட்டு இவை வீரநிலைக்காலம் எனப்படும் காலப் பகுதிக்குரியவை என்பதை நிறுவுதல் என்ற இரண்டு நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வினை கைலாசபதி நிகழ்த்தினார். இந்த ஆய்வை நூலுருவில் 1968 இல் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டது. தமிழறிஞர் ஒருவரின் ஆய்வு நூலை இப்பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டது இதுவே முதல் தடவையாகும்.

டியூட்டானிய கிரேக்க மொழிகளில் வீரநிலைக்காலப் பாடல்கள் வாய்மொழி மரபின என்று சாட்விக்குகள் (Chadwicks) கூறும் நெறியிலும், ஹோமரின் காவியங்கள் மரபுவழி வந்த வாய்மொழியின என மில்பன்பாரி கூறும் நெறியிலும் சங்க இலக்கியங்களை கைலாசபதி இந்த ஆய்வில் அணுகினார். பேராசிரியர் கைலாசபதிக்கு இந்த வகையான அணுகுமுறையினை உருவாக்கியவர்களில் ஜி.யு. போப், எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், என்.கே.சித்தார்த், எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை முதலான தமிழறிஞர்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர். தமிழ் இலக்கியங்கள் தொடர்பாக மரபு ரீதியாகச் சொல்லப்பட்டு வந்த செய்திகளின் பலம் பலவீனங்களை ஆராயவும் தமக்கிருந்த ஒப்பியல் அணுகுமுறை ஆர்வம் மற்றும் மார்க்சிய சமூகவியல் ஈடுபாடு ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தவும் ஏற்றதொரு களமாகச் சங்க இலக்கியத்தைக் கைலாசபதி தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்.

தமிழில் வீரயுகப்பாடல்கள் என்ற ஆய்வை, ஆய்வு மூலங்கள் பற்றிய அளவீடு (Survey of the sources), இரவலரும் புரவலரும் (singers and Patrons), பாணரும் பாண்மரபும் (Bards and Bardic Tradition), வாய்மொழிப் பாடல் உத்திகள், (Technique of oral verse making), அடிக்கருத்துக்களும் மீள் வருதலும், (Themes and Cycles), வீரர் உலகம் (The world of the Heroes), என்ற வகையில் பாகுபாடு செய்து மேற்கொண்டார். இந்த இயல்களின் வழியே வீரயுகம், வீரயுகச்சமூகம், வீரயுகப்பாடல்களின் இயல்புகள், பாடுவோர் கேட்போர் தன்மை முதலானவற்றை ஒப்பீட்டு நிலையில் விரிவாகப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி விளக்கியுள்ளார்.

சங்ககால அரசியல் வரலாற்றுப் போக்கை இனங்கண்டு சுட்டிக்காட்டிய கைலாசபதி சங்கப்பாடல்களில் பெரும்பாலானவை வரலாற்றுப் போக்கில் வாய்மொழிப் பாடல் களாகவே உருப்பெற்றவை எனக் கருதுகின்றார். ஆயினும், கைலாசபதியனுடைய இந்தக் கருதுகோளை அறிஞர் உலகம் முழுவதுமாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சங்க இலக்கியங்களில் வாய்மொழி இலக்கியப் பண்புகள் பயின்றுவரினும் அவை எழுத்து இலக்கியங்களாக உருவாக்கப்பட்டவை என்பதே பெரும்பான்மை அறிஞர் கருத்தாக உள்ளது. வீரயுகப்பண்புகள் என்ற வகையில் பாணர், பொருநர், விறலி, கூத்தர் முதலானோர் பாட்டுடைத்தலைவனுடைய புகழை விரும்பிப்பாடுதல் இயல்பானதாகும். இவ்வாறான

பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக உள்ளன. இதுவே சங்க இலக்கியங்கள் வாய்மொழி மரபின எனக் க.கைலாசபதி கருதுவதற்கு வாய்பளித்திருக்க வேண்டும். தவிர சங்கப்பாடல்களில் பெரும்பாலானவை ஆசிரியர் பெயர் அறியப்பட்டவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பேராசிரியர் க.கைலாசபதியினுடைய சங்க இலக்கிய ஆய்வில் பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், (1966) ஒப்பியல் இலக்கியம், (1969) ஆகிய நூல்களும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கன. இந்நூல்களில் அமைந்துள்ள தமிழில் வீரயுகப்பாடல்கள், இரு கோட்பாடுகள், பெரும் பெயர் உலகம், அழிவும் ஆக்கமும், வீரவணக்கம், பேய்மகளிர் முதலான கட்டுரைகள் சங்க இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

க. கைலாசபதியினுடைய புலமைச் சிறப்பிற்கு மிகச்சிறந்த உதாரணமாக விளங்குவது 'வீரவணக்கம்' குறித்த அவருடைய முன்னோக்கான ஆய்வாகும். போரில் விழுப்புண்டு இறந்துபட்ட வீரரைத் தெய்வமாக வழிபட்டதை க. கைலாசபதி தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார். இவ்வழிபாடு காலப்போக்கில் பெற்றுக்கொண்ட மாற்றங்களையும் அதற்கான காரணங்களையும் இந்த ஆய்வில் இனங்கண்டு சுட்டினார். குறிப்பாகப் பெருந்தெய்வம் மற்றும் சிறுதெய்வம் என்ற பாகுபாட்டிற்கான விளக்கங்கள் தனியான கவனம் பெறுபவையாகும். தமிழ் வீரயுகக் காலத்தை அறிமுகப்படுத்தியமை, சங்கப் பாடல்களை வீரயுகப் பாடல்களாகப் பார்த்த பார்வை, ஒப்பியல் ஆய்வை பிரதானப்படுத்திய தன்மை, சங்க இலக்கியங்கள் வீரயுகத்துக்குரியது கிரேக்கப் பாடல்களுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது என்றவாறான அரும்பு நிலைக்கருத்துக்களை ஆழமான ஆய்வுக்குட்படுத்தியமை, சங்கப் பாடல்களை வாய்மொழி இலக்கியங்களாகப் பார்க்க முற்பட்டமை, பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகத்தை வர்க்கச் சமூகமாகக் கண்ட திறன், சங்க இலக்கியங்களின் வழியே சமுதாய உண்மையினைத் தேடிய தன்மை முதலானவை சங்க இலக்கியங்களின் ஆய்வில் கைலாசபதியின் மேதாவிலாசத்தைக் காட்டுவனவாக அமைந்தன.

சான்றோர் செய்யுள்களை வீரயுகப்பாடல்களாக மதிப்பிட்டு விரிந்த நிலையில் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்த க.கைலாசபதி சங்க இலக்கியங்களின் அழகியல் அம்சங்களை வெளிக்கொணர்வதில் மேலதிகக் கவனம் செலுத்தவில்லை என்ற குற்றாச்சாட்டுக்கும் உள்ளாகின்றார் என்ற விடயத்தையும் இவ்விடத்தில் தருதல் பொருத்தமானதாகும். ஆயினும், 'கைலாசபதியின் கருத்தை ஏற்க மறுப்போரும் அவரது தருக்கவியல் அணுகுமுறையை செய்திகளைக் கோர்வைப்படுத்தி அவற்றின் நிறைகுறைகளை ஆய்ந்து கொள்வனவற்றைக் கொண்டு கொள்ளாதனவற்றைத் தள்ளி திட்டவாட்டமான ஒரு முடிவை உரைக்கும் அறிவியற்பாங்கான வழிமுறைகளைப் பாராட்டவே செய்வார்.' என சுபைர் இளங்கீரன் குறிப்பிடுவது மிகவும் பொருத்தமான கூற்றாகும்.¹²

முடிவுரை

ஈழத்தில் சங்க இலக்கியப் பயிற்சி மற்றும் ஆய்வுக்கு நீண்ட ஒரு வரலாறு காணப்படுகிறது. சங்க இலக்கிய ஆய்வுகளுக்கான அடிப்படை ஆதாரங்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பதிப்பித்தது முதல் அவற்றை விஞ்ஞான ரீதியான ஆய்வுக்குட்படுத்தியது வரை ஈழத்துக்கெனத் தனித்துவமான அடையாளங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வி.கனகச

பைப்பிள்ளையுடன் தொடங்குகின்ற அறிவியல் நிலைப்பட்ட இந்த ஆய்வுபோக்கு பேராசிரியர்கள் கா.சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி முதலானோரின் வருகையுடன் 'மடைமாற்றம்' காண்கிறது. இந்த மடை மாற்றத்துக்கு வித்திட்டதில் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்.

ஆராய்ச்சித் துறையில் அறிவியல் பூர்வமான அணுமுறையொன்றின் அவசியம் பற்றி உணர்ந்திருந்த பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தனது மாணாக்கருடாகவும் அதனைச் செயற்படுத்த விழைந்தார். பேராசிரியருடைய மாணவர்கள் சங்க இலக்கியங்களை மார்க்சிய சமூகவியல் பின்புலத்தில் வரலாற்று மற்றும் ஒப்பியல் நோக்கில் ஆராயத்தலைப்பட்டனர். இவர்களுக்கு முன்னரேயே இவ்வாறான ஒரு அணுகுமுறைக்கான சாயல்கள் தமிழகத்தில் சிலரிடம் காணப்பட்டிருந்தாலும் கூட அது கா. சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி ஆகியோருடைய ஆய்வுகளினூடே தான் தனிக்கவனம் பெறுகிறது. இவர்களுடைய இத்தகைய ஆய்வுகள் ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலமையின் மேதாவிலாசங்களைத் தமிழகத்தவர்களுக்கு எடுத்துக் பாட்டுவனவாகவும் அமைந்தன.

தமிழ் ஆய்வுலகில் அதுவரை நிலைத்திருந்த 'தமிழரின் பண்டைய பெருமை பேசுகின்ற' நிலையிலான ஆய்வுப்போக்கினை இவர்கள் கலைத்தெறிந்தார்கள். தங்களுடைய ஆய்வணுகுமுறைகளை சமகாலத்தவரிடத்து மட்டுமல்ல பிற்காலத்தவரிடத்தும் செறிவடையச் செய்வதில் அவர்கள் வெற்றி கண்டார்கள். ஆய்வுக்கருத்துக்களும் முடிவுகளும் சொந்த விருப்பு வெறுப்பைக் கொண்டிராது அகநிலையைத் தவிர்த்துப் புறநிலையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதனை இவர்களுடைய ஆய்வுகள் வலியுறுத்தின. ஆறுமுக நாவலர், சி.வை. தாமோதரப்பிள்ளை, சுவாமி விபுலானந்தருக்குப் பின்னர் தமிழ்ப் புலமையாளர்களை (தமிழரல்லாத மேனாட்டுத் தமிழ்ப் புலமையினர் உட்பட) ஈழத்தின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தில் 'ஈழத்து இரட்டையர்களுக்கான' பங்களிப்பை எவரும் இலகுவில் மறுதலித்து விட முடியாது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. அகநானூறு 88,231,307, குறுந்தொகை 189,343,360, நற்றிணை 306 ஆகிய ஏழு பாடல்கள் ஈழத்துப் பூதந்தேவனாருடையதாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
2. பட்டினப்பாலை, வரி,191
3. பண்டிதர் சு. அருளம்பலவனார் திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சி உரை (1937), பெரும் பாணாற்றுப்படை உரை (1937), பதிற்றுப்பத்து உரை (1956) களை வெளியிட்டார், ஐங்குநூற்றுக்கு ஈழத்தவர் ஒருவர் உரை எழுதியுள்ளார். அவர் பெயர் அறியுமாறில்லை. இந்த உரையினை தி. சதாசிவ ஐயர் 1943 இல் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அகநானூற்றின் களிற்றுயானை நிரைக்கு வித்துவசிரோமணி கணேசையர் விரிவுரை எழுதியுள்ளார். ஈழகேசரியில் தொடராக வெளிவந்த இவ்வுரையைப் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா 2005 இல் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளார்.
4. சிவலிங்கராஜா, எஸ்., சரஸ்வதி சிவலிங்கராஜா, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க்கல்வி, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, புரட்டாதி 2000.

5. 2013, ஆகஸ்ட் திங்களில் இலண்டனில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜாவினால் படிக்கப்பட்ட 'ஈழநாடும் சங்க இலக்கியமும்' என்ற கட்டுரையில் இது குறித்த விரிவான செய்திகள் உள்ளடங்கியுள்ளன.
6. வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்., தமிழ்ச்சுடர்மணிகள், பாரிநிலையம், சென்னை, 1952, பக்.262.
7. கைலாசபதி, க., ஒப்பியல் இலக்கியம், குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 1999, பக்.64.
8. செல்வநாயகம், வி., 'புறநானூற்றில் ஒரு பாட்டு', இளங்கதிர் 1959-1960, தமிழ்ச்சங்க வெளியீடு, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை, பக்.84-88.
9. மகேஸ்வரன், வ., 'உடைபடும் தொன்மங்கள்' (பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், அடியும் முடியும் நூல்கள் குறித்த உசாவல்), கைலாசபதி: தளமும் வளமும், கைலாசபதி ஆய்வுவட்டம், கொழும்பு, 2005, பக்.130.
10. நுஃமான், எம்.ஏ., 'கைலாசபதி: சில நினைவுக்குறிப்புகள்', கைலாசபதி: தளமும் வளமும், கைலாசபதி ஆய்வுவட்டம், கொழும்பு, 2005, பக்.15.
11. இளங்கீரன், சுபைர், 'பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுகளும் கருத்துக்களும்', தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை மற்றும் சுவத் ஏசியன்ஸ், சென்னை, 1992, பக்.95.
12. கைலாசபதி, க., ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 2001, பக்.35.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை ஆளுமைகள்

கலாநிதி க. நாகேஸ்வரன், கலாநிதி எஸ்.வை. ஸ்ரீதர்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றிலே பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் போன்றவற்றிலேயே பல பேராசிரியர்கள் பல ஆண்டுகள் தமிழ்த்துறையில் பணி புரிந்து தமது ஆளுமைகளை வெளிப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். அந்தவகையில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் முதற் பேராசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர் தொடக்கம் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் வரையான பேராசிரியர்களின் ஆளுமைகளையே இவ்வாய்வு மிகச்சுருக்கமாக ஆய்வு செய்கிறதெனலாம்.

ஆளுமை என்றால் Personality என்று ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படுகின்றது. 'இங்கு ஒருவரைத் தனித்துவமானவராக்கும் எண்ணங்கள், உணர்வுகள், நடத்தைகள் என்பவற்றாலான ஒன்று' என ஆளுமை பற்றி விக்கிப்பீடியா இணையத்தளம் கூறுகிறது.

பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர்

இந்த இடத்தில் எமது முதலாவது பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தரை எடுத்துக் கொண்டால் இவருடைய ஆளுமையை உருவாக்கிய முக்கிய பின்னணிகளாக அவரிடமிருந்த மரபு வழித் தமிழ்க் கல்வி, ஆங்கிலக் கல்வி, விஞ்ஞான கணித அறிவு, வடமொழி அறிவு, இராமகிருஷ்ண மடத்தொடர்பு, பன்மொழி அறிவு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

இவற்றுக்கூடாக எமது பண்டைத் தமிழ்ப் பாரம்பரியங்களில் இருந்து இசைக்கருவிகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்திருக்கிறார். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக யாழ் நூலைக் காட்டலாம். இது ஒரு அற்புதமான படைப்பாகும். இங்கே தமிழ்ச் சூழலுக்குள் இசை மரபு எப்படியிருந்தது என்பதை சங்க இலக்கியங்களையும், சிலப்பதிகாரத்தையும், தேவாரங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தமிழர்களின் இசைப்பாரம்பரியத்தைத் தொடர்ச்சியாக இனங்காண முயல்கிறார். இதில் அடிகளாரின் தமிழ்ப் புலமையும், ஆங்கிலப் புலமையும், விஞ்ஞானப் (கணித) புலமையும், சங்கீதப் புலமையும் சங்கமித்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஷேக்ஸ்பியர் மீதும் அவரது நாடகங்கள் மீதும் மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்த அடிகளார் அவரை அடியொற்றி, நாடகப் பாத்திரங்கள், உரையாடல்கள் எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதையெல்லாம் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து எழுதிய நூல் மதங்க சூளாமணி என்பது. இது சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட தகவல்களையும், சிலப் பதிகாரத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையில் காணும் தகவல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு 1926 ஆம் ஆண்டில் படைக்கப்பட்டது. இது அடிகளாரின் நாடக ஆளுமையின் வெளிப்பாடாகும்.

ஒப்பியலாய்வின் முன்னோடி அடிகளாரேயாவார். வடமொழி, ஆங்கிலம் போன்ற வற்றிலுள்ள இலக்கியங்களின் சிறப்புகளை நன்குணர்ந்த அடிகளார் அவற்றைத் தமிழ் மக்களும் அறிந்து சுவைக்கவேண்டும் என்பதற்காக மில்டன், சேக்ஸ்பியர், வால்டர் ஸ்கொட் ஷெல்லி, டென்னிஸன், றொபர்ட் பிரெளணிங், டைரன், கீட்ச் என்பவரின் ஆக்கங்களை மொழிபெயர்த்துத் தந்திருக்கிறார். இவ்வாறு மொழிபெயர்த்த அடிகளார் அவற்றை எம்முடைய மொழியுடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முனைந்ததன் காரணமாக எமக்கு ஒப்பியல் இலக்கியம் கிடைத்திருக்கின்றது. இவரது ஆழமான ஒப்பியலறிவை இவர் எழுதிய 'ஆங்கில வாணி' என்னும் கட்டுரையில் அறியலாம். முத்தமிழ் முனிவர் ஒப்பியல் நோக்கு எனப் பேராசிரியர் கைலாசபதி எழுதுவதற்கும் ஒப்பியல் ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவதற்கும் அடிகளாரின் ஒப்பியல் ஆய்வுகளே முன்னோடியாகவிருந்தன என்றால் அது மிகையாகாது.

மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமி இரட்டை மணிமாலை, கோதாண்ட நியாயபுரிக் குமரவேள் நவமணிமாலை, கணேசதோத்திர பஞ்சகம், கங்கையில் விடுத்த ஓலை, ஈசனுவக்கும் இன்மலர் என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றித் தன்னை ஆக்க இலக்கியகாரராகவும் அடையாளம் காட்டியிருக்கிறார்.

1931 ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பணியை இவரிடம் கொடுத்ததற்குக் காரணம் தமிழ் நாட்டில் பெரும் பெரும் பட்டங்களை முடித்தவர்கள் இல்லை என்பதால் அல்ல; இருந்தார்கள். இருப்பினும், தமிழ்ச் சூழலை மையமாகவைத்து எழுந்த இப்பல்கலைக்கழகம் ஓர் ஆக்க இலக்கியகர்த்தாவாக, ஒப்பியல் ஆய்வாளராக, இசையை மீட்டுருவாக்கம் செய்தவராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, முத்தமிழ் வித்தகராக என ஒரு பேராசிரியர் எப்படியெல்லாம் இருக்கலாம் என்பதற்கு இவரொரு எடுத்துக்காட்டாக இருந்ததனாற்றான் இவரைப் பணிபுரிய அழைத்தது.

இக்காலத்தில்தான் மகாகவி பாரதியாரின் படைப்புக்களைப் பழைய மரபிலே வந்த அறிஞர்கள் ஏற்கமறுத்த போது பாரதியாரின் பெருமையினை இனங்கண்டு கொண்ட இவர் பாரதி கழகத்தினை ஆரம்பித்து பாரதி பாடல்களை இசையுடன் பாடுவித்துப் பாரதியாரின் பெருமையினை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தார். இதன் பின்னரே பாரதியாரின் புகழ் தமிழகமெங்கும் பரவத்தொடங்கியது எனலாம்.

இவ்வாறு தனியொரு மனிதனாக நின்று தனது ஆளுமையைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குள்ளும் வெளியிலும் ஆன்மிக வாழ்விலும் நிலைநாட்டியவர் சுவாமிகள்.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை

சுவாமி விபுலாநந்தருக்குப் பின் தனது ஆளுமையை பல்வேறு துறைகளிலும் காட்டித் தனக்குப் பின்னரான ஒரு பரம்பரையினரை எல்லாத்துறைகளிலும் உருவாக்கிய விருட் சமாக நாம் பார்ப்பது பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையேயாகும்.

இவர் யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரியத் திண்ணைக்கல்விமுறை மரபில் தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் போன்றவற்றை முறையாகக் கற்றதுடன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலே கலைமாணிப் பட்டத்தினையும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலே

வித்துவான் பட்டத்தினையும் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்திலே நவீன மொழியியல் அறிவினையும் பெற்றுப் பேராசிரியர் ரேணர் அவர்களின் வழிகாட்டலிலே இடைக்காலத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களின் மொழிநடை பற்றி ஆராய்ந்து எழுதிய ஆய்வேட்டுக்குக் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றார். அப்போதிருந்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் பேராதனை வளாகத்தில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராக இருந்த இவர் விபுலாநந்த அடிகளாரின் மறைவிற்குப் பின்னர் பேராசிரியராகவும் தமிழ்த்துறையின் தலைவராயும் பணிபுரிந்தார். இவரை நாங்கள் பல்வேறு தளங்களில் நோக்கலாம்.

பண்பாட்டாய்வாளராக: ஈழத் தமிழர் பண்பாட்டை நன்கு உணர்ந்து கொண்டு 'ஈழத்து வாழ்வும் வளமும்' என்ற பெயரில் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இதில் அவருக்குப் பரிச்சயமான யாழ்ப்பாண மக்களின் பண்பாடே மிகச்சிறப்பாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டியல், வரலாற்று ஆய்வாளராக: கல்வெட்டாய்வில் ஈடுபட்ட முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியர் இவரேயாவார். இவர் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்களுக்குக் கல்வெட்டியலை ஒரு பாடமாக்கி அதனைத் தாமே கற்பித்தும் வந்தார். பின்னாளில் கல்வெட்டியல் அறிஞர்களான பேராசிரியர் இந்திரபாலா, பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை போன்றோரை அத்துறையில் உருவாக்கியவர். இது இன்று பேராசியர் வ. மகேஸ்வரன் வரை வந்திருப்பதற்கு இவரே காரணமெனலாம். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தனது 'சங்கிலி' நாடக நூலுடன் சேர்த்து 'இலங்கைவாழ் தமிழர் வரலாறு' என்னும் சிறிய நூலினையும் எழுதியிருக்கிறார். இது தவிர, பல வரலாற்று நூல்களுக்கு பல அணிந்துரைகளையும் எழுதியிருக்கிறார்.

கவிஞராக: கவிதையை இரசிப்பதிலும் ஆக்குவதிலும் பேராசிரியருக்கு அலாதியான பிரியம் இருந்தது. இவரது கவிதைகளில் சில 'தூவுதும் மலரே' என்ற தலைப்பில் நூலுருப் பெற்றுள்ளன. 'வான யாத்திரை', 'விந்தை முதியோன்' முதலான கவிதைகள் நூலுருப் பெறவில்லை. ஆற்றுப்படை என்னும் பழைய இலக்கிய வடிவத்தைக் கையாண்டு யாழ்ப்பாண மண் மணம் கமழும்படியான இலக்கியமாகக் 'காதலியாற்றுப்படை' என்னும் கவிதை நூலை இயற்றினார். இதன் மூலம் தன்னை ஒரு கவிஞராக வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்.

புனைகதை ஆசிரியராக: பழைய இலக்கியங்களில் மட்டுமன்றி நவீன இலக்கியங்களிலும் ஈடுபாடு கொண்ட பேராசிரியர் பிரான்ஸ், ஜேர்மன், ஆங்கிலப் புனைகதைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு அவை போன்றவற்றைத் தமிழில் புனையமுனைந்தார். இவர் எழுதிய சிறுகதைகள் நூலுருப் பெறாவிட்டாலும் நாவல் வடிவிலான 'பூஞ்சோலை', 'நீரமங்கையர்', 'வாழ்க்கையின் வினோதங்கள்' ஆகியவற்றை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றுள் பல வெளிநாட்டுக் கதைகளைத் தழுவிவதாக இருந்தாலும் எமது மண்ணின் கதையாகவே அவற்றைப் படைத்து தமது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

நாடக ஆசிரியராக: ஒரு நாட்டின் மொழியென்பது அந்நாட்டு மக்கள் பேசும் மொழியே என்னும் கருத்து இப்பொழுது வலுவடைந்து வருகிறது. இந்த உண்மையை மொழியியல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட பேராசிரியர் உணர்ந்து கொண்டார். இதன் பலனாக அவர் எழுதிய நாடகங்களில் பேச்சு மொழியினையே பெரிதும் கையாண்டார். இது பற்றிப் பேராசிரியரே

பின்வருமாறு கூறுவார்: 'நாடகம் என்பது உலக இயல்பை, உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே, வீட்டிலும் வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவார் பேசல் வேண்டும்'. இது இவரது எண்ணத்தை எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தமிழ் நாடக வரலாற்றிலே இவருக்குச் சிறப்பான இடம் உண்டு. இவர் கிட்டத்தட்ட பத்து நாடகங்கள் வரை எழுதியுள்ளார். அவை 'நானாடகம்', 'இரு நாடகம்' என்ற தொகுதிகளாகவும், 'சங்கிலி' (1956) என்ற தனிப்பிரசுரமாகவும் வெளிவந்திருக்கின்றன. 'சுந்தரம் எங்கே?' (1955) பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ச்சங்கத்துத் தொகுதி ஒன்றில் 1998இல் வெளிவந்திருக்கிறது. ஸ்ரீ ஹர்ஷ தேவரின் புகழ் பூத்த 'ரத்னாவலி' என்ற சமஸ்கிருத நாடகத்தைத் தழுவியது 'மாணிக்கமாலை' என்ற நாடக நூல். அது பழைய நாடகப் பாணியில் மரபுவழிச் செய்யுட்கள் இடைவிட்டு வரப் பேராசிரியரால் ஆக்கப் பட்டது. அவரது 'துரோகிகள்' (1956) என்ற நாடகம் அரங்கேற்றப்படுவதற்காக எழுதப்பட்டது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் உருவாக்கப்படுவதற்கு இவரும் ஒரு முன்னோடியாக இருந்தவர் என்பதை எவரும் மறக்கமுடியாது. தமிழ் ஆய்வு என்பது பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளைக்குப் பிறகுதான் பல்வேறு கிளைகளாகப் பிரிந்து அவருடைய மாணவர்களும் பின்னாளில் பேராசிரியர்களுமான சு. வித்தியானந்தன், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, சி. தில்லைநாதன், அ. சண்முகதாஸ் போன்றவர்களுக்கூடாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது எனலாம்.

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம்.

எம்மிடையே இரண்டு கல்விமரபுகள் உண்டு. 1. நாவலர் மரபு 2. பல்கலைக்கழக மரபு இவ்விரண்டு மரபுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டவராகப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் காணப்பட்டார்.

வகுப்பிற்கு உரிய நேரத்திற்கு வருவதும், குறிப்பிட்ட பாடத்தை மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் போதிப்பதும் எல்லா விரிவுரையாளர்களுக்கும் உரிய கடமையாகும். இவர் அக்கடமைகளில் ஒருபோதும் தவறமாட்டார். மாணவர்களுடைய சிந்தனையைத் தூண்டுவதற்காக அவர்களிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டும் சில வேளைகளில் அவர்களைக் கிண்டல் பண்ணியும் சுவாரஸ்யமாக வகுப்புக்களை நடத்துவது இவருடைய தனித்துவமான பண்பாகும். இவர் இரண்டு நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: இன்று நூற்றுக்கணக்கான தமிழிலக்கிய வரலாற்று நூல்கள் வெளிவந்த போதிலும் இந்த நூல்களுக்கெல்லாம் அடிப்படைய ஆதாரமாய் இன்றும் அழியாப் புகழுடன் விளங்குவது இவரது தமிழிலக்கிய வரலாறேயாகும்.

தமிழ் உரைநடை வரலாறு: இதில் இவர் தக்கசான்றுகளுடன் உரைநடை வளர்ச்சிப்படிக்களை இனம்காட்டி அவற்றை இறுக்கமான நல்ல தமிழ் நடையில் விளக்கி எழுதியுள்ளார்.

பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்

1941 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மாணவனாக நுழைந்த இவர் பேராசிரியர் களான சுவாமி விபுலானந்தர், க. கணபதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் ஆகியோரிடம் தமிழ் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றார்.

1944 இல் கலைமாணிப் பட்டத்தினையும், 1946 இல் முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் பெற்றார். 1948 இல் இலண்டன் பல்கலைக்கழகக் கீழைத்தேயக் கல்விக்கல்லூரியிலே 'பத்துப்பாட்டு - வரலாற்று, சமூக மொழியியல் நோக்கு' என்னும் விடயம் பற்றிக் கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொண்டு அப்பட்டத்தினையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும், தமிழர் பண்பாட்டாய்வினும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. அவருடைய முதல் நூல் 'இலக்கியத் தென்றல்' 1953 இல் வெளியாகியது.

பேராசிரியருக்கு அழியாப் புகழைத் தேடிக் கொடுத்த நூல் அவருடைய 'தமிழர் சால்பு' ஆகும். இந்நூல் 1954 இல் வெளியாகியது. பண்டைத் தமிழருடைய பண்பாடு எப்படி இருந்தது என்பது பற்றி அக்கால இலக்கியத் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டதே இந்நூல்.

இவர் செய்த பிரதான தமிழ்ப்பணி ஈழத்து நாட்டுக்கூத்தையும் நாட்டாரியலையும் அழிவில் இருந்து பாதுகாத்ததாகும். அதனைப் பின்வருமாறு பார்க்கலாம்:

இவர் இலங்கைக் கலைக்கழகத்தினதும் சாகித்திய மண்டலத்தினதும் தமிழ் நாடகக் குழுத்தலைவராக பதவி வகித்த போதே இவற்றைப் பாதுகாப்பதிலும் ஈடுபட்டார்.

இலங்கை நாட்டார் பாடல்களில் ஆய்வினை மேற்கொள்பவர் எவருமே இரண்டு பெயர்களை மறக்க முடியாது. ஒன்று மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம்; மற்றையது பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஈழத்தின் பல பகுதிகளைச் சேர்ந்த நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுப்பதிலே ஈடுபட்டார். இதனால் 'மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள்' என்னும் நூல் 1960 இலும் 'மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள்' 1964 இலும் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டன. ஈழத்து நாட்டுப்பாடல் ஆய்வுக்கு இந்நூல்கள் சான்றா வணங்களாகத் துணை செய்வன.

ஈழத்துத் தமிழருடைய நாடகக்கலையின் அடிப்படை நாட்டுக்கூத்தேயாகும். கிராமந்தோறும் இரவிரவாக ஆடப்பட்டு வந்த நாட்டுக்கூத்துக்கள் எங்கள் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு கூறாகும். நகரவாழ்வின் வளர்ச்சியால் அழிந்து போகும் ஆபத்து ஏற்பட்ட வேளையில் தான் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அதனைப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார். இப்பணியினை நான்கு வகையாகப் பாகுபாடு செய்து பின்வருமாறு விளக்குவார், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்.

1. கிராமியக் கூத்துக்களை நகரத்தாரும் அறிந்து அவற்றை அவர்கள் பார்த்து மகிழ்வதற் கேற்றபடி அக்கூத்துக்களுக்குப் புத்துருவம் கொடுத்தார்.

2. 'கலைக்கழகம்' உருவாக்கப்பட்டதுடன் கூத்துக்களைப் பழக்கியும் மேடையேற்றியும் பணி செய்யும் அண்ணாவிமார்களைக் கௌரவித்தும் அவர்களுக்குப் புதிய நாடக உத்திகள் பற்றிக் கருத்தரங்குகள் மூலம் விளக்கமளித்தும் அவர்களை ஊக்குவித்தார்.
3. நாட்டுக்கூத்துக்களைப் பேணுவதற்கு ஒரு வழியாக அக்கூத்துப் பிரதிகளை அச்சேற்றும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. மட்டக்களப்புக் கூத்துப் பிரதியே முதன் முதலில் வித்தியானந்தனால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. 'அலங்காரரூபன் நாடகம்' என்னும் பிரதி 1962 இல் நூலாக வெளிவந்தது. பின்னர் மன்னாரைச் சேர்ந்த மூன்று கத்தோலிக்க நாட்டுக்கூத்துப் பிரதிகளைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அவை: 'எண்டிர்க்கு எம்பரதோர் நாடகம்' (1964), 'மூவிராசாக்கள் நாடகம்' (1966), 'ஞானசௌந்தரி நாடகம்' (1967) என்பனவாகும்.
4. நாட்டார் பாடல், நாட்டுக் கூத்துப் பற்றி அவர் ஆய்வு செய்து எழுதியவை கட்டுரைகளும், நூல்களுமாகும். எடுத்துக்காட்டாக; 'ஈழத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்' என்னும் கட்டுரை மட்டக்களப்பிலும் மன்னாரிலும் ஆடப்படும் கிராமிய நாடகங்கள் பற்றி ஆராய்கிறது. கிராமிய நாடகம் பற்றிய பல நுணுக்கமான விவரங்கள் இக்கட்டுரையிலே தரப்பட்டுள்ளன. 'நாட்டுக் கூத்து' என்று இன்னொரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். பல கருத்தரங்குகளிலும் கலையிதழ்களிலும் ஆங்கில மொழியில் தமிழ்க்கூத்துப் பற்றி எழுதியுள்ளார்.

இக்காலத் தமிழ் நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றி வருபவர்கள், ஈழத்துத் தமிழ் நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைவன மரபுவழி நாடகங்களே என்னும் உண்மையினை உணர்ந்துள்ளனர். மரபுவழி நாடகங்களின் பல்வேறு கூறுகளைத் தமது நாடகங்களிலே புகுத்தி, குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், அ. தாசீசியஸ், நா. சுந்தரலிங்கம், சி. மௌனகுரு, இ. பாலேந்திரா போன்றோர் பரிசோதனை செய்துள்ளனர். இவர்களுக்கெல்லாம் ஈழத்து மரபுவழி நாடகங்கள் பற்றியும், நாடக உத்திகள் பற்றியும் விளக்கங் கொடுத்தவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனேயாவார். ஈழத்துத் தமிழர்களுடைய நவீனநாடகம், நடனம், நாட்டிய நாடகம் போன்றவற்றிலே புத்தாக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ள விரும்புவர்களுக்கு மரபுவழி நாடக உத்திகள் என்றுமே வற்றாத ஊற்றுக்களாய் அமைவன. அவ்வற்றாத ஊற்றுக்களைப் பேராசிரியருடைய நாட்டுக்கூத்துக்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் திறந்து வைத்தன.

தமிழாய்வில் உள்ள ஈடுபாடு பேராசிரியரை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்துடன் இணைத்தது. கோலாலம்பூர், சென்னை, பாரீஸ், மதுரை ஆகிய இடங்களிலே நடைபெற்ற மகாநாடுகளில் பேராசிரியர் பங்கு பற்றிக் கட்டுரைகள் படித்துள்ளார். உலகத்தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளைக்கு இவர் தலைவராயிருந்த காலத்தில் 1974 ஆம் ஆண்டு பல்வேறு இடர்களுக்கு மத்தியில் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டினை யாழ்ப்பாணத்திலே சிறப்பாக நடத்திக் காட்டினார். 1976ஆம் ஆண்டு உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு எங்கும் நடக்காத நிலையில் மட்டக்களப்பிலும், 1983ஆம் ஆண்டு முல்லைத் தீவிலும் பிராந்திய மகாநாடுகளை நடத்தி அப்பிரதேச கலை இலக்கியங்களை ஆவணப் படுத்துவதிலும் ஈடுபட்டார்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது துணைவேந்தராக இவர் 1978 ஆம் ஆண்டு பதவியேற்றார். பின்னர் 1981 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகப் பேரவையினால் திரும்பவும் துணைவேந்தராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். யாழ்ப்பாணம் கண்ட முதல் துணைவேந்தர்; ஈழத்தின் முதல் தமிழ்த் துணைவேந்தரும் இவரே. பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளைக்குப் பின் தமிழின் பரம்பலைப் பட்டி தொட்டி எல்லாம் ஒலிக்கச்செய்து ஒரு பாரிய மடைமாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் காட்டியவரும் இவரே.

இவரின் மாணவர்கள் என இன்று பெயர்சொல்லக் கூடியவர்களாக பேராசிரியர்களான கா. சிவத்தம்பி, க. கைலாசபதி, சி. மௌனகுரு, அ. சண்முகதாஸ், க. அருணாசலம், துரை. மனோகரன், சிவலிங்கராஜா மற்றும் கலாநிதிகளான சொக்கலிங்கம், காரை. சுந்தரம்பிள்ளை, சிவானந்தன், அம்மன்கிளி முருகதாஸ் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம்

இவர் 1948 ஆம் ஆண்டு பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து 1952 ஆம் ஆண்டு கலைமாணிப் பட்டத்தினையும், 1954 ஆம் ஆண்டு முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் 1956 ஆம் ஆண்டு ஒக்ஸ்போட் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டத்தினையும் பெற்றவர். இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கொழும்பு வளாகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்தபோது 1970 ஆம் ஆண்டு தமிழ்ப் பேராசிரியராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இவர் பல புலமைப் பரிசில்களைப் பெற்றதுடன் பல தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகளிலும் பங்குபற்றி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பல படித்துள்ளார்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, தேவாரம் எனத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைத் தமக்கேயுரிய பாணியில் கற்பிப்பார். பல நூல்களை மாணவர் களுக்குப் பாடவேளையிலேயே கொண்டுவந்து காட்டுவார்.

இவருக்குத் தமிழ், வடமொழி, பாளி, மலையாளம், ஆங்கிலம் எனப்பல மொழிகள் தெரியும்.

- 1963 ஆம் ஆண்டு ஆய்வு மாணவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும் முறை என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.
- 1965 ஆம் ஆண்டு 'சுமேரியன் ஒரு திராவிட மொழி' என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்.
- 1965 ஆம் ஆண்டு ஞானப்பள்ளி என்ற நூலை ஆராய்ந்து திருத்திய பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளார். 1966 ஆம் ஆண்டு 'ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியம்' என்ற நூலைத் தொகுப்பித்துள்ளார்.

1988 ஆம் ஆண்டு 'சுமேரிய திராவிட மொழிகளின் சொல்லிலக்கணத் தொடர்பு' என்னும் நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதி முடித்திருக்கிறார். இவருடைய பெயர் சொல்லும் மாணவர்களாக இன்று பேராசிரியர் கனகரத்தினம், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முன்னாள் பணிப்பாளர் கலாநிதி கே.எஸ். நடராசா போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம்.

பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை

இவர் இரண்டு கலாநிதிப் பட்டங்களைப் பெற்றவர். உலகிலுள்ள அதிகமான பல்கலைக் கழகங்களில் வருகைப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ள இவர் அமெரிக்காவில் உள்ள அரிசோனா பல்கலைக்கழகத்தில் சமயவியல் துறையில் இந்து மதம், புத்தமதம், சமண மதப் பயிற்றுவிப்பாளராகக் கடமையாற்றியவர். இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

தமிழகத்தில் கல்வெட்டுகள் கிடைத்தமைபோல் இலங்கையிலும் பல கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. தமிழர்களின் பண்டைய வரலாற்றை அறிய உதவும் இக்கல்வெட்டுகளைத் தொகுத்து இரண்டு தொகுதிகளாக இவர் வெளியிட்டுள்ளார்(1971-72). கல்வெட்டில் 'தமிழ்க் கிளைமொழியியல் ஆய்வு' என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் இவர் எழுதித் திராவிட மொழியியற் கழகம் வெளியிட்டுள்ள நூல் மிகச்சிறந்த மொழியியல் ஆய்வு நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

'கல்வெட்டுச் சான்றும் தமிழாய்வும்' என்னும் பெயரில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்ட ஆங்கில நூலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். 'சாசனமும் தமிழும்' என்ற பெயரில் 1951 இல் இவர் தமிழில் எழுதிய நூல் பல்வேறு உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகிறது.

'தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்' என்ற பெயரில் வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் உருவாக்கியுள்ள நூல் பண்டைத் தமிழ் இலக்கணத்தை இன்றைய மொழியியல் கண்கொண்டு பார்க்கும் அரிய நூல்.

'தமிழிலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும்' என்ற வேலுப்பிள்ளையின் நூல் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைப் புதிய முறையில் அறிமுகப்படுத்தும் அமைப்பில் உள்ளதால் தமிழ் உலகம் இந்த நூலுக்கு முதன்மையளிப்பது உண்டு. இந்த நூல் ஒவ்வொரு காலத்திலும் ஒவ்வொரு கருத்து முதன்மை பெற்றிருந்தது என்பதை முன்வைக்கிறது. இவர் தஞ்சையில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக்கு அரசு சார்பில் அழைக்கப்பட்டார். உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தின் செயலாளர் பொறுப்பும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றின் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகளை மதிப்பிடும் அயல்நாட்டுத் தேர்வாளராகப் பணிபுரிந்தவர். இவர் மேற்பார்வையில் பலர் முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளனர். பல பல்கலைக்கழகங்களின் இலக்கிய அமைப்புகளில் பொறுப்பு வழங்கப்பெற்றுத் திறம்படப் பணிபுரிந்தவர். சமய நூல்கள், அகநானாறு, புறநானூறு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் உள்ளிட்ட சங்க இலக்கியங்களையும் திருமுருகாற்றுப்படை, பெரியபுராணம் உள்ளிட்ட சமயநூல்களையும் அயலகத்து மாணவர்களுக்குப் பயிற்றுவிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் பல்வேறு ஆய்வரங்குகளில் கலந்து கொண்டு கட்டுரை படிப்பதிலும் பலநூல்கள் எழுதுவதிலும் தம் வாழ்க்கையை ஒப்படைத்துக் கொண்டுள்ளார். ஆனால், தனக்கென ஒரு மாணவர் பரம்பரையை இவர் உருவாக்கவில்லை என்பது இவருடைய மாணவர்களின் ஆதங்கமாகும்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி

1953 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரி மாணவராகச் சேர்ந்த இவர் 1961 ஆம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் துணை விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியத் தொடங்கினார். 1963 ஆம் ஆண்டு பர்மிங்ஹாம் பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்காகச் சென்றார். அப்பட்டத்திற்காக அவர் எழுதிய ஆய்வேடு (Tamil Heroic Poetry) 'தமிழ் வீர ஊழிக்காலக் கவிதை' ஆகும்.

கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வு முயற்சி அவருடைய 'இருமகாகவிகள்' என்னும் நூலுடனே தொடங்கியது. பாரதியையும் இரவீந்திரநாத் தாகூரையும் ஒப்பிட்டு இரு கவிஞர்களுடைய கவிதைகளையும் ஆராய்ந்து நோக்கி இந்நூலை அமைத்தார். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களின் சிறப்புகளையும் தமிழ் இலக்கியப் போக்கினையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் நன்கு விளங்கவும், தனிப்பண்புகளை இனங்கண்டு கொள்ளவும் ஒப்பியல் அணுகுமுறை இன்றியமையாதது என்னும் உண்மையினைக் கைலாசபதி வெளிப்படுத்தினார்.

கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வு இரண்டு வழிகளிலே சென்றுள்ளதைக் காண முடிகின்றது. திறனாய்வுத் துறையிலே ஈடுபடும் காலத்திலே கைலாசபதி மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்திற் பெரிதும் ஈடுபட்டார். இதனால், பாரதியையும் தாகூரையும் ஒப்பிட்டு எழுதிய இருமகாகவிகள் போக்கிலிருந்து வேறுபட்டார். மேற்கட்டுமான இலக்கிய கருத்தமைவுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக அமைவது சமூக-பொருண்மிய ஆழமைப்பே என்னும் மார்க்சிய நோக்கிலே பண்டைத் தமிழர் வாழ்வினையும் வழிபாட்டினையும் பார்த்தார். இதற்காகப் 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' என்னும் நூலை இவர் எழுதினார்.

கைலாசபதியின் ஒப்பியல் ஆய்வு நோக்கு அவருக்கு இலக்கியத்தினைப் பல்வேறு அறிவுப் புலங்களுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் போக்குக்கு வழிகாட்டியது. இதனால் யாழ்ப்பாண வளாகம் தொடங்கிய காலத்திலே தமிழ்த்துறை ஊடாக 'ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும்' என்னும் கருத்தரங்குத் தொடரினைத் தொடக்கி நடத்தும்படி ஆர்வமுட்டினார். அவருடைய 'அடியும் முடியும்' என்னும் நூலிலே உள்ள 'புலை பாடியும் கோபுர வாசலும்' என்னும் கட்டுரையிலே நந்தனாருடைய வரலாற்றின் பின்னணியினைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய திருத்தொண்டர் தொகையிலிருந்து தொடங்கி ஈழக்கவிஞன் முருகையன் வரை பார்த்து ஆராய்கிறார்.

இவர் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிப் பெருந்தொகையான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். 'உரையும் விமர்சனமும்', 'பொருள் மரபும் விமர்சனக் குரல்களும்', 'இலக்கியத் திறனாய்வு', ஈழத்தில் 'தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சிகள்', 'தற்காலத் தமிழ் திறனாய்வுப் போக்குகள்', 'தற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்', 'இலக்கியத் திறனாய்வும் உணர்வு நலனும்', 'தமிழில் திறனாய்வுக்கலை', 'தமிழும் விமர்சன இலக்கியமும்' போன்ற கட்டுரைத் தலைப்புகளைக் குறிப்பிடலாம். திறனாய்வு தொடர்பாகப் பல நூல்களைக் கைலாசபதி எழுதியுள்ளார். அவை பின்வருமாறு:

1. கவிதை நயம் (இணை. இ. முருகையன்) 1970
2. இலக்கியமும் திறனாய்வும், 1972
3. திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள், 1980
4. நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள், 1980
5. பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும், 1980
6. இலக்கியச் சிந்தனைகள், 1983.

ஈழத்திலிருந்த தனித்துவம் மிக்க திறனாய்வாளராகக் கைலாசபதி போற்றப்பெற்றார். தமிழ் கூறும் நல்லுலகமெல்லாம் அவருடைய பெயர் நவீன திறனாய்வுத் துறையுடன் தொடர்புபடுத்தியே நினைவுகூரப்படுகின்றது.

அவர் முன்னைய கால இலக்கியங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டதன் காரணம் நவீன இலக்கியங்களின் போக்கினைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கேயாகும். அவருடைய தமிழ் நாவல் என்னும் இலக்கிய நூலிலே வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம், மாதவையாவின் பத்மாவதி சரித்திரம், கமலாம்பாள் சரித்திரம் ஆகிய முதன் மூன்று தமிழ் நாவல்களும் தமிழிலே தோன்றிய உரைநடைக் காவியங்கள் என்று கூறுவார்.

மேலைத்தேயத்தவருடைய வருகை, ஆங்கிலக்கல்வி, வரலாறு பற்றிய புதிய உணர்வு ஆகியன எப்படித் தமிழ் இலக்கியப் போக்கினை மாற்றியமைத்துள்ளன என்று நோக்குமிடத்திலே அவர் இன்னொரு விடயத்தினையும் நுணுகி நோக்கினார். மூலபாடத் திறனாய்வு எவ்வாறு நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கேற்றபடி நவீனத்துவம் பெற்றது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். இதனாலேதான் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பாட விதானத்திலே நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்குச் சிறப்பிடம் கொடுக்குமிடத்து, மூலபாடத்திறனாய்வு என்றொரு பயில்நெறியினையும் அறிமுகப்படுத்தினார்.

நிறைய வாசிக்கும் பழக்கத்தையுடைய கைலாசபதி வாசிப்பனவற்றை நினைவிலே வைப்பதுடன், அவை பற்றி ஆழமாகச் சிந்திப்பவருமாவார். மீசையைப் பிடுங்குகிறார் என்றால் ஆழமாகச் சிந்திக்கிறார் என எண்ணலாம். பண்டைத்தமிழ் இலக்கியம், நவீன தமிழ் இலக்கியம், இலக்கியத் திறனாய்வு, ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வு, ஈழத்து இலக்கியம் என்பவற்றிலே மிகுந்த ஈடுபாடுடையவராகப் பேராசிரியர் கைலாசபதி திகழ்ந்தார்.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி

'இவர் 1932.05.10ஆம் திகதி கரவெட்டியில் பண்டிதரும் சைவப் புலவருமான கார்த்திகேசுவுக்கும் திருமதி வள்ளியம்மை கார்த்திகேசுவுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். கரவெட்டியின் பண்பாட்டு ஆளுமையின் களமாக விளங்கும் விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியில் அறிவு முளைவிட்டு சமூகமாற்றத்திற்கான தீர்க்கவியல் சிந்தனைகளை பன்மொழிப் புலமையூடாக ஆய்ந்து, அறிந்து நவீன தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறிகளை உருவாக்கியவர்தான் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி' எனக்கூறும் கலாநிதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ் அவர்பற்றி மேலும் தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் கூறுகிறார்.

இவர் ஈழத்து ஆராய்ச்சி உலகுக்குப் புதியவரல்லர். ஏறத்தாழ 40 வருடங்களாகத் தனது ஆராய்ச்சிகளின் வன்மையாலும் புதிய சிந்தனைகளாலும் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி களை வளப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இவரது ஆராய்ச்சிகள் பல்துறை ஆராய்ச்சி அணுகுமுறையைக் (Multi disciplinary approach) கொண்டவை. இவரது ஆராய்ச்சிக்குரிய விடயங்கள் பலதரப்பட்டவை.

1. பழைய இலக்கிய இலக்கணந் தொடங்கி இன்றைய இலக்கணங்கள் வரையானவை.
2. தமிழ் நாடகம் பற்றியவை. (பண்டைய நாடகம் முதல் நவீன நாடகம் வரை)
3. இலக்கிய வரலாறு பற்றியவை
4. தமிழ் நாட்டினதும், இலங்கைத் தமிழர்களினதும் பண்பாட்டு, கருத்து நிலைகள், கலைகள் பற்றியவை.
5. தமிழ் நாடு, மற்றும் இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல் பற்றியவை.
6. தொடர்புச் சாதனங்கள் பற்றியவை.

மேலும், இவர் எழுதிய ஆய்வு நூல்கள் சில பின்வருமாறு: பண்டைத் தமிழ் சமூகத்தில் நாடகம், இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, தொல்காப்பியத்தின் கவிதையியல், 2000 ஆண்டில் மிகச்சிறந்த புலமையாளர் எனத் தெரிவுசெய்யப்பட்டு திரு. வி. கல்யாணசுந்தர முதலியார் விருது தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்தால் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இது தமிழ் நாட்டரசால் முதன்முறையாக இலங்கையர் ஒருவருக்கு வழங்கப்பட்ட விருதாகும். செம்மொழி மகாநாட்டில் இவருக்கு அதி உயர் தமிழுக்கான விருது வழங்கப்படும் என்று முதலமைச்சர் கருணாநிதி தலைமையிலான தமிழ்நாட்டரசு அறிவித்த போதிலும் வடநாட்டு மத்திய அரசின் சதித்திட்டத்தால் இவ்விருது இறுதி நேரத்தில் வழங்கப்படாமல் விடப்பட்டமை உலகறிந்த விடயம்.

இவ்வாறு பார்க்கும் போது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை மார்க்சிய, சமூகவியல் நோக்கில் அணுகியதன் மூலம் தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியில் புதிய பார்வைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதுடன் தனது மாணவர்களுக்கும் தமிழ் ஆராய்ச்சியுலகுக்கும் புதிய சிந்தனைகளுக்கும் வழிவகுத்த இவரது பழந்தமிழ் இலக்கிய ஆய்வுகள் தமிழ் ஆராய்ச்சி யாளர்களுக்குப் பல புதிய வழிகளைத் திறந்துவிட்டுள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.

இறுதியாகப் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா இவரைப்பற்றிக் கூறியது என்றும் எவருக்கும் மனதிலிருக்கும். 'கம்பனை இளங்கோவை வண்ணப் புகைப்படங்களாகப் பார்த்து இரசித்த எனக்கு அவர்களின் உண்மை உருவத்தினை மட்டுமன்றி எக்ஸ்ரேயும் எடுத்துக்காட்டிய மருத்துவர் நீங்கள். கல்லால் எறிந்தவர்களுக்குக் கனி வழங்கிய பழமரம் நீங்கள்' உலக நாடுகள் எங்கு சென்றாலும் பேராசிரியரைத் தெரியாத கற்றோர் இல்லை எனலாம். அப்படிப்பட்ட தமிழின் பிதாமகன், தமிழ் மலை என இவரைக் கூறின் அது மிகையாகாது.

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

இன்று இலங்கையில் ஓய்வு நிலையில் மூத்த தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்குபவர் இவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நீண்டகாலம் விரிவுரையாளராக, பேராசிரியராக, துறைத் தலைவராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர்.

இவர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப்பாடமாகக் கற்று இறுதித் தேர்வில் முதற்தரத்தில் சித்தியடைந்தவர். சிறிது காலம் Ceylon Observer, தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர் குழுவில் உறுப்பினராக இருந்து உள்ளதை உள்ளவாறே எழுதியவர். அக்காலத்தில் வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்திற்கு வருகைதரு விரிவுரை யாளராகச் சென்று வந்தவர். பின்னர் பேராதனையில் முதுமாணிப் பட்டம் பெற்று, அங்கு உதவி விரிவுரையாளராக இணைந்து, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று, பேராசிரியர் மு. வரதராசனின் மேற்பார்வையில் சோழர்கால அரசவை இலக்கியம் பற்றி ஆய்வுசெய்து M.Litt பட்டம் பெற்றவர். இவர் அரசகரும மொழிகள் திணைக்களத்தில் மும்மொழி அகராதி ஆக்கத்திலும், சிங்கள அலுவலர்களுக்கு உகந்த தமிழ் மொழிப் பாடநூல் ஆக்கத்திலும் ஈடுபட்டவர். அங்கு, தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக்கத்தில் தொடர்ந்து துணை நிற்பவர். தமிழ் மொழி பற்றிய தேசிய ஆலோசனைக் குழுவில் உறுப்பினராகப் பணிபுரிந்து வருபவர்.

இவர் எப்போதும் முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவர். தனக்குச் சரியெனப் பட்டதை எவருக்கும் அஞ்சாமல் செய்து காட்டக்கூடியவர். பல்கலைக்கழக ஏடுகளிலும் பாட சாலை ஆண்டு மலர்களிலும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். 'வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை', 'இலக்கியமும் சமுதாயமும்', 'இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியம்', 'சோழர்கால அரசவை இலக்கியம்' எனப் பல நூல்களை எழுதியுள்ள இவர் பல நாடகங்களையும் கவிதைகளையும் எழுதியிருக்கிறார்.

இவர் பல்கலைக்கழக ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டே பிரகாசிக்கக் கூடிய பல சிறு திரிகளையெல்லாம் தூண்டிவிட்டுள்ளார். பேராசிரியர்களான க. அருணாசலம், நா. சுப்பிரமணியம், சி. மௌனகுரு, துரை. மனோகரன், வ. மகேஸ்வரன், கலாநிதிகளான க. நாகேஸ்வரன், திருமதி ஆர். சோதிமலர், ஜனாப். ரமீஸ் அப்துல்லா, ஜனாப். அஸ்ரப் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்களான திருமதி ராகிலா, எஸ். வை. ஸ்ரீதர், திருமதி பி. தேவகுமாரி போன்றோருக்கு மட்டுமன்றி பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியில் பணிபுரியும் பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர்களின் இதயம் கவர்ந்த குருவாகவும் அவர் நிலைபெற்றுள்ளார்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மொழித்துறைத் தலைவராக இருந்தவர். பல ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். 1963 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறப்புத் தமிழை இளங்கலையில் பயின்றவர். இதில் வரலாறு, சமஸ்கிருதம் உள்ளிட்ட பாடங்களையும் பயின்று முதல் வகுப்பில் தேறினார். அதன் பிறகு 1969-70 இல் ஸ்கொட்லாந்தில் உள்ள எடின்பரோ பல்கலைக்கழகத்தில் ஓராண்டு மொழியியல் பயின்றார். 1970-72 ஆம் ஆண்டில் மொழியியல் துறையில் எடின்பரோ பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டம் பெற்றார். 'இலங்கைப் பேச்சுத் தமிழின் வினை வடிவங்களின் ஒலியன்கள்' என்பது இவர் தம் முனைவர் பட்ட ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

1982 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் மொழித்துறைத் தலைவர் பொறுப்பு வகித்தார். அடுத்த ஆண்டில் நைஜீரியாவில் உள்ள இபாதன் பல்கலைக்கழகத்தில் (University of Ibadan) மொழியியல் துறையிலும் நைஜீரிய மொழியியல் துறையிலும்

வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். 1983 இல் ஜப்பான் டோக்கியோவில் உள்ள காசூசன் பல்கலைக் கழகத்தில் (Gakushuin University) வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

1998 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் துணைவேந்தர்(பொறுப்பு) பணியையும் கவனித்தவர். 2007 வரை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பல நிருவாகப் பொறுப்பு களையும் கவனித்தவர். 2008 முதல் வருகைதரு பேராசிரியராக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணிபுரிகின்றார்.

இலங்கையில் உள்ள பல்வேறு கல்வி நிறுவனங்களில் கல்விக்குழு, பாடத்திட்டக்குழு, மதிப்பீட்டுக்குழு எனப் பல நிலைகளில் பணிபுரிந்தவர். அயல்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் அனுப்பும் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகளை மதிப்பிடும் தேர்வாளராகப் பணி புரிந்த பெருமைக்கு உரியவர். சிந்தனை என்னும் இதழின் தலைமைப் பதிப்பாசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

உலக அளவில் நடைபெற்ற பல உலகத் தமிழ்மாநாடுகளைக் கண்ட பெருமைக்கு உரியவர். அவ்வகையில் சென்னை, பாரிசு, மலேசியா, சிங்கப்பூர், தமிழகம், மொரீசியஸ் உள்ளிட்ட நாடுகளுக்குச் சென்று கட்டுரை படித்தவர். பல நாடுகள் சுற்றி வந்தாலும் தமிழ் அரங்குகளில் தமிழர் ஆடையான வேட்டியணிந்து அமர்ந்து வீற்றிருப்பது இவர்தம் தமிழ் உணர்வுகாட்டும் சான்றாகும். இலங்கை நாட்டுப்புறப்பாடல்களைப் பாடிக்காட்டி விளக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்.

பேராசிரியரவர்கள் 'நமது மொழியின் இயல்புகள்', 'தமிழ் மொழி இலக்கண இயல்புகள்', 'தமிழ்ப்பா வடிவங்கள்', 'துணைவேந்தர் வித்தி', 'இலங்கைப் பேராசிரியர்களின் தமிழ்ப்பணிகள்' என்னும் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டதுடன் 'ஆற்றங்கரையான்', 'தமிழர் திருமண நடைமுறைகள்' என்பவற்றை அவரது துணைவியாருடன் சேர்ந்தும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெயர் சொல்லக்கூடிய பல மாணவர்களை உருவாக்கியிருக்கிறார்.

சான்றாதாரம்

கனகரத்தினம், இரா.வை. (1997), பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்களின் மணிவிழா மலர், பேராதனை: மணிவிழாச்சபை.

சண்முகதாஸ், அ. (1990), ஈழத்துத் திறனாய்வு முன்னோடி பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம், கொழும்பு: கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம்.

சுப்பிரமணியன், நா. (1999), தமிழ் ஆய்வியலில் கலாநிதி கைலாசபதி, சென்னை : சவுத்விஷன்

ஞானசேகரன், தி. (2007), பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி பவளவிழா மலர், கொழும்பு: ஞானம்.

டொமினிக் ஜீவா (தொகுப்பு) (1985), எங்கள் நினைவுகளில் கைலாசபதி, சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்.

திருஞானசுந்தரம், ஏ.வீ. (2001), கரவையூற்று, யாழ்/கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக் கல்லூரிப் பழைய மாணவர் சங்கக் கொழும்புக்கிளை.

தனபாலன், பா. (மலராசிரியர்) (2001), சண்முக தரிசனம், மணிவிழாமலர், யாழ்ப்பாணம்: பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களின் மணிவிழா அமைப்பு.

ராசு குமார், மே.து. (பதிப்பாசிரியர்) (2001), கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி விமர்சனச் சிந்தனைகள், சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வானதி பகீரதன் (2008), சுவாமி விபுலானந்தர் நினைவு தின விழா மலர் - 2008, மட்டக்களப்பு: சுவாமி விபுலானந்த அழகியற் கற்கைகள் நிறுவகம்.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (2010), ஈழத்து அறிஞர் ஆளுமைகள், கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

விக்கிப்பீடியா இணையத்தளம்

அறபு இசை - தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஒரு சுருக்க ஆய்வு

பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ்

கலாசாரத் தாக்கங்கள்

'மூலியக்கா அறபிய்யா' (அறபு இசை) யின் தோற்றம் கிறிஸ்துவ யுகத்தின் தோற்றத்திற்கும் முற்பட்டது. அறபு இசை என்பது அறபு மக்களின் அல்லது அறபுத் தீபகற்பத்திற்குரிய இசையைக் குறிக்கின்றது. அறபு இசையை வளப்படுத்தியதில் பபிலோனியா, கிரேக்கம், பாரசீகம், அல்ஜீரியா, வடஆபிரிக்கா, இந்தியா உட்பட பல தேசங்களினதும் நாகரிகங்களினதும் தாக்கங்கள் முக்கியமானவை என வரலாறு காட்டுகின்றது. அறபு இசை புவியியல் பரப்பளவில் விசாலமானது. அட்லஸ் மலைத்தொடரிலிருந்து ஆபிரிக்கா வின் சஹாரா, அரேபிய வளைகுடா வரை அதன் விசாலத்தை வரையறுக்கலாம். முஸ்லிம்களின் இசைப் பாரம்பரியத்தின் பூமியாகவும், தோற்றுவாயாகவும் இந்நிலப் பண்பாட்டைக் குறிப்பிட முடியும்.

இஸ்லாத்திற்கு முந்திய அறபு இசையின் தொன்மை மத்திய கிழக்கு இசைக்குச் சமமானது. அறபுத் தீபகற்பத்தில் தனித்துவமான இசை வடிவங்கள் இருந்துள்ளன. குறிப்பாக, இஸ்லாத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்னர் கி.பி 5ம் நூற்றாண்டில் இருந்து 7ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஜாஹிலிய்யாக் கால (அறியாமை யுகம் என்று இது அழைக்கப்படும்) இசைதான் அறபு இசையின் தோற்ற மூலம் என்று கருதப்படுகின்றது.

கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே (ஜாஹிலிய்யாக் காலத்தில்) அறபு உலகில் இலக்கிய அறிமுகம் நிகழ்கின்றது. ஏனைய உலக மொழிகளில் நிகழ்ந்திருப்பது போல் வசன நடை ஆரம்பிக்கு முன்னர் செய்யுள் தன்மையான 'பா ஒதுதல்' முறையாக இது இருந்துள்ளது. அறபு இசை அடிப்படையில் குரல் கலையாகவே ஆரம்பித்துள்ளது என்பதன் பூர்வீகம் இங்கிருந்துதான் ஆரம்பமாகிறது எனலாம்.

ஜாஹிலிய்யாக்காலத்தில் நகர்ப்புறங்கள், பழங்குடிகள் என எல்லா இடங்களிலும் அரேபியா முழுக்க இசை பிரசித்திபெற்றிருந்தது. தொழில் முறைப் பாடல்கள், சடங்குப் பாடல்கள் என்பன பிரசித்தி பெற்றிருந்தன. பெண்கள் (கைணா) பாடல் இசைப்பது பெரு வழக்காக இருந்தது. அவர்களின் பாடல்கள் 'நாஸிப்' என்று கூறப்படும் எளிய வகைப் பாடல்களாக இருந்தன. இவை ஒட்டகமோட்டியின் 'ஹல்தா' வகை பாவினத்திலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற பாடல்கள். 'முவந்தார்' போன்ற கம்பி வாத்தியங்களையும் மிஸ்யலா/பா என்று கூறப்படும் யாழ் போன்ற வாத்தியங்களையும் தமது பாடல்களுடன் அறபு மக்கள் இணைத்துக் கொண்டனர். (பார்க்க: M.M. Sharif 1983)

அஸ்ஸீரியாவில் பேராசிரியர் ஸ்ரிடஃவர் லேஸ்டார் அஸ்ஸீரிய கலாசாரத்திற்கும் ஹீப்றாக் கலாசாரத்திற்கும் இடையில் காணப்படும் தொடர்புகளை விளக்கியுள்ளார். இத்தொடர்பு அரபு கலாசாரத்திலும் தாக்கத்தை விளைவித்துள்ளது. 'ஷார்ரு' (அறிக்கை செய்பவர்) என்ற அஸ்ஸீரிய சொல் அரேபியரின் 'ஷாயில்' (வருவதுரைக்கும் கவிஞன்) என்ற சொல்வாக்கினைப் பெற்றதாகும். அஸ்ஸீரிய மொழியில் 'ஷிர்ரு' (தெய்வத் துதிப் பாடல்) ஹிப்ரூ மொழியில் ஷிர் (பாடல்) என்று இனங்காணப்பட்டுள்ளது. அரபு மொழியில் ஷிர் (செய்யுள் அறிவு) என்று அமைந்துள்ளது. அஸ்ஸீரிய மொழியில் 'ஸமாரு' தோத்திரப் பாடலைக் குறிக்கிறது. ஸமாரு ஹிப்ரூவின் 'ஸிம்ராவுடன்' (பாடல்) ஒப்பிடப்படுகிறது.

அஸ்ஸீரிய மொழியில் நிகூட்டு (nigutu) ஓசை; ஹிப்ரூவில் 'நாகன்' (nagan) கம்பி வாத்திய ஓசை என்று கூறப்படுகின்றது. நகீணா (naginah) இசை, கம்பி வாத்தியங்கள் அஸ்ஸீரிய மொழியில் 'அண்' இசையைக் குறிக்கும் சொல். ஹிப்ரூவில் இது 'ஆளா' என்றும் அரபு மொழியில் இசை என்பது கீய்னா (ghina) என்றும் இடம்பெறுகிறது. இவ்வாறு லேஸ்டனும் ஹென்றி ஜோர்ஜ் ஃபாமரும் இசை தொடர்பில் அஸ்ஸீரிய ஹிப்ரூ, அரபு கலாசாரங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் பல பொதுத் தன்மைகளை ஆய்வு செய்துள்ளனர். (H.G. Farmer 1994).

அரபு இசையில் பல்வேறு இனத்துவ இசை மரபுகளின் செல்வாக்கு முக்கியமானது. முன்னர் குறிப்பிட்டது அதற்கு ஒரு சான்றாகும். அதைவிட இசைக்கருவிகளின் பெயர்கள், அவற்றின் சாயல்களிலும் இதன் தாக்கம் காணப்படுவதாகவும் ஆய்வாளர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். 'ஊத்' ஒரு கட்டைக்கழுத்துக் கம்பி வாத்தியம். ஆர்மேனியா, அஸ்ஸீரியா, ஹிப்றா, கிரேக்கம், குர்திஷ், துருக்கி, வட ஆபிரிக்கா, பாரசீகம் எனப் பல்வேறு நாடுகள் அல்லது இன மக்களுக்கும் 'ஊத்' ஒரு பொது இசைக்கருவியாகும்.

அநேகமாக எல்லா நாடுகளிலும் 'ஊத்' என்றே இது அழைக்கப்படுகின்றது. நவீன ஐரோப்பிய 'கிட்டார்' இசைக்கருவியின் உண்மையான மூத்த பரம்பரைக் கரு 'ஊத்' ஆகும். பாரசீக ரூட் (Rud) என்ற பெயரை அரபு கடன் பெற்று அது 'ஊத்' ஆகத்திரிபுபட்டது என்பது ஆய்வாளர் கருத்து. இது 'லூட்' என்றும் அழைக்கப்படும். மொசாப்பொட்டோமியர் அகழ்வாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட 5000 வருட பழையான பொருள்களில் 'ஊத்' கருவியும் ஒன்று.

அரபு மொழியில் 'தஃப்', 'தபல்' என்று பயன்படுத்தப்படும் அரபு மேளங்களின் பெயர் பபிலோனிய, அஸ்ஸீரிய, ஹீப்ரூ பெயர்களின் செல்வாக்கைப் பிரதிபலிப்பவை. பபிலோனியர், 'தஃப்' ஐ 'அதப்பு' என்றும் 'தபல்' என்பதை 'தப்பாலு' என்றும் அழைத்தனர். அரபு மொழியில் 'காரண்' (குழல்) என்பது அஸ்ஸீரிய மொழியில் 'க்கார்ணு' என்றும் ஹிப்றா மொழியில் 'கெரன்' என்றும் கூறப்படுகிறது. அரபு மொழியில் 'தஃப்' என்பதை தமிழில் 'தப்பு' என்ற பறை மேளத்துடன் ஒருவாறு ஒப்பு நோக்கலாம்.

கவிஞர்களின் பாடும் சக்திக்கு 'ஜின்'களே (ஒரு வகை அமானுஷ்யப் படைப்பு) காரணம் என்றும் கவி வரிகளையும் இராகங்களையும் ஜின்'களே வழங்கின என்றும் அரபு மக்கள் நம்பினர். அரபு மொழி வழக்கத்தில் 'ஜின்' னின் குரல் 'அஸ்ஃப்' என்று கூறப்படுகின்றது. 'அஸ்ஃப்' என்பது ஒரு இசைக்கருவியின் பெயராகும். (H.G. Farmer, 1994).

தொன்மைக் கால உருவ வழிபாட்டாளர்கள் வழிபாடுகள், சடங்குகளின் போது ஆடிப் பாடி வலம் வரும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர். 'hapu' என்ற சொல் கவிஞனைக் குறித்தது. வருவதுரைக்கும் கவிஞர்கள் என்பதுதான் இதற்குச் சரியான பொருள். கவிஞரே இசைவாணராகவும் விளங்கினார். பழங்குடியில் கவிஞர் (hapu) ஒருவர் தோன்றிவிட்டால் அந்தப் பழங்குடியுடன் ஏனைய பழங்குடிகளும் தமது மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொண்டாடி மகிழ்வர்.

இஸ்லாத்திற்கு முந்திய அறேபியாவில் பாலைவன நீர்ச்சனை ஓரங்களிலும் சிறு பட்டினங்களிலும் இசை முயற்சிகளில் மக்கள் ஆர்வம் காட்டி வந்தனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் பெண்கள். இவர்கள் 'பாடும் பெண்கள்' (qainat) என்று அழைக்கப்பட்டனர். இசைக் கருவிகளைக் கையாள்பவர்களும் ஆண் பாடகர்களும் குறைந்த அளவிலேயே இசைச் செயற்பாடுகளில் பங்கேற்று வந்தனர்.

அண்மைக் கிழக்கு நாடுகளிலும் மாலி உட்பட வட ஆபிரிக்காவிலும் காணப்படும் அறபு இசையின் மூலம் தொன்மை கிரேக்க நாகரிகத்தின் அளவு பழைமையானது. அண்மைக் கிழக்கு நாடுகளும் வட ஆபிரிக்காவும் மத்திய தரைக்கடல் அருகில் உள்ள நாடுகளும் தொன்மைக் காலம் முதல் நவீன யுகம் வரை கலாசார மற்றும் கலைத்துவப் பாரம்பரியங்களால் ஒன்று கலந்திருப்பவை. கிரேக்க, உரோம, பீனீசிய, பாரசீகப் பேரரசுகளினதும் நாகரிகங்களினதும் செல்வாக்கும், இஸ்லாமிய மற்றும் துருக்கிய உதுமானியப் பேரரசின் செல்வாக்கும் இதில் தாக்கத்தைச் செலுத்தியுள்ளன.

இந்த நாகரிகங்கள் இசையில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களுக்கு மொழியிலிருந்தும் உதாரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன. அறபு மொழியில் கவிதை ஷியர் (shir) என்று கூறப்படுகின்றது. ஏனைய செமித்திய மொழிகளிலும் இதற்குச் சமமான பெயர்களே கவிதைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆல்பேனிய மொழியில் 'ஷூர்' ஹிப்ரு மொழியில் 'ஷிர்' பாபிலோனிய மொழியில் 'ஷரோ' என்று அழைக்கின்றனர்.

பைபிள் - ஹிப்ரு கலாசாரம்

யூதர்களின் கலாசாரத்திலும் இசை முக்கிய பங்கை வகித்தது. யாழ் மீட்டுவோர் குழல் ஊதுவோர் பற்றி பழைய ஏற்பாடு ஆதியாகமத்தில் செய்திகள் உள்ளன. இறை தூதரும் மன்னருமான தாவீதுடைய காலத்தில் சமயச் சடங்குகளுடன் இசைக்கு முக்கிய இடம் வழங்கப்பட்டது. இஸ்ரேலிய இறைத்தூதர்கள் பலர் இசையைப் பயன்படுத்தியவர்கள் என்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றிலிருந்து அறிய முடிகின்றது.

கொண்டாட்டங்களின் போதும் மகிழ்ச்சியான நேரங்களிலும் போரில் கலந்து கொள்ளும் போதும் போர் வெற்றியின் போதும் கஞ்சிரா, யாழ், தாரை, புல்லாங்குழல் உட்படப் பல்வேறு கருவிகளுடன் இசை பயன்படுத்தப்பட்டதை பழைய ஏற்பாட்டுப் பதிவுகள் கூறுகின்றன. ஆடு மேய்க்கும்போதும், அறுவடைக் காலங்களிலும் களியாட்டங்களின் போதும் பாடப்பட்டவை பற்றியும் மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் தொன்மை இசை பற்றியும் இசைக் கருவிகள் பற்றியும் பழைய ஏற்பாடும் பல்வேறு விபரங்களை முன்வைத்துள்ளது.

மன்னர் (இறைத்தூதர்) தாவீதுடைய காலத்தில் சமயச் சடங்குகளில் இசை பயன்படுத்தப்பட்டது. தொன்மை இஸ்ரேலியர்களிடையேயும் பலஸ்தீனர்களிடையேயும் இசை

பிரிக்கமுடியாத இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் கலாசாரம் இசையினால் நிரப்பப்பட்டிருந்தது. தமது நாளாந்த வாழ்வின் ஒவ்வொரு விடயங்களிலும் மக்கள் இசையைப் பயன்படுத்தினர். தொன்மை இசை ஆய்வாளர் தியோடர் பேக்கின் கூற்றுப்படி மக்களின் தொடர்பு மக்கள் பயன்படுத்திய இசை வெவ்வேறு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தியனவாக இருந்தன (<http://en.wikipedia.org3.10.13>).

தொடக்க காலம் முதல் இஸ்ரேலியர் பாடுவதில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ள பெரும் பாடல்களில் பல, மக்களிடையே ஆற்றல் பெற்ற சிறு குழுவினரால் பாடப்பட்டுள்ளதாக நம்பப்படுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டில் 150 பாடல்களைக் கொண்ட தொகுப்பு சங்கீத நூல் என்றும் இத்தகைய பாடல்கள் நரம்பிசைக் கருவிகளுடன் பாடப்படும் பாடல்கள் என்றும் பொருள்படுவதாக கூறப்படுகிறது.

இச்சங்கீத நூலுக்கு யார் ஆசிரியர் என்று தெரியாவிட்டாலும் தாவீது பெயரைத் தலைப்பாகக் கொண்ட சில சங்கீதங்களாவது அவருடையதாக இருக்கலாம் என்பது சிலரது அபிப்பிராயம். வரலாற்று இறைவாக்கு நிகழ்ச்சிகளில் தாவீது சங்கீதங்களோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறார். முதலாம் சாமுவேல் நூலில் 'தாவீது யாழிசையின்' 'தாவீதிற்கு யாழ் மீட்டத் தெரியும்' என்று குறிப்புக்கள் உள்ளன. 'இஸ்ரேலியரின் இனிய பாடகர்' என்ற பெயரும் அவருக்குத் தரப்பட்டுள்ளது. 'தாவீது சங்கீதங்களின் ஆசிரியர்' என்று புதிய ஏற்பாடு கூறுகின்றது (தியாகு 1993), நபி தாலுது (தாவீது) அவர்களின் குரல் இனிமையானது என்றும் மானிடரும் ஜின்களும் விலங்குகளும் தாவீதின் இனிய குரலைக் கேட்டு ரசித்ததாகக் கூறப்படும் ஹதீத் மரபை இமாம் அல்-கஸ்ஸாலி தனது 'இஹ்யாஉலு முத்தீனின்' 'கித்தாபுஸ்ஸமா' என்ற அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனினும், அறபு இசை தனக்கென்று தனிப் பண்புகளையும் பெற்றிருந்தது. அறபு இசை ஒரு கலை வடிவம் என்ற பொருளில் உணர்ச்சிகளை அதிகம் எழுப்பும் தன்மையைக் கொண்டது. இரசிப்பவர்களுக்கும் நிகழ்த்துபவர்களுக்கும் இடையில் பெரிய நெருக்கத்தை அது தோற்றுவிக்கின்றது. தொன்மைக் காலத்தில் இருந்தே அறபு இசையில் மனதை உருக்கக்கூடிய துயரம், காதல், பிரிவு, விரசம் என்பவற்றை உணர்ச்சி பூர்வமாக வெளிப்படுத்தும் இசைப் பாங்கு மக்கள் வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாத பங்கைப் பெற்றிருந்தது.

18ம் நூற்றாண்டின் எகிப்திய இசை ஆய்வாளரான குலுமே அன்த்ரேவில்லோட்டே (1759 - 1839) அறபு இசையை அனுபவித்த தனது உணர்வைப் பகிர்ந்து கொண்ட போது உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுவதில் அறபு இசைக்கு இருக்கும் உயர்ந்த ஆற்றல் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். நெப்போலியன் எகிப்தை வெற்றி கொண்ட போது (1798 - 1799) எகிப்தில் அவர் கேட்டு ரசித்த ஒரு அறபு இசை நிகழ்ச்சி பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். 'சமயப் பாடகர்கள் சிலர் சில அசைகளையும் வார்த்தைகளையும் மிக நீளமாக இழுத்துப் பாடியதை நான் இரசித்தேன். பாடகர்களின் இனிய இராகத்தினாலும் இசை அலங்காரத்தினாலும் மயங்கிய இரசிகர்கள் அவரை மீண்டும் மீண்டும் அந்த வார்த்தைகளையே பாடுமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். இரசிகர்களது வேண்டுகோள்களை ஏற்றுக் கொண்ட பாடகர் அந்த வார்த்தைகளையும் சில வேளைகளில் அந்த வரிகளையும் திரும்பத்திரும்பப் பாடி, அவற்றை அழகுபடுத்தியதையும் அதைக் கேட்ட ரசிகர்கள் ஆரவாரித்து தமது உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தியதையும் நான் பார்த்து ரசித்தேன்.'

அதே வேளை இசைத் துறையில் தான் அவ்வளவு தூரம் ஆர்வம் உள்ளவன் அல்ல என்றும் கூறினார்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பரிஸ் இசை மன்றத்தின் இயக்குநரான இசையியலாளர் சில்வடோர் டேனியல் அறபு இசைக் கோட்பாட்டை அறிவதற்காகவும் சக்தி மிக்க அதன் உணர்ச்சித் தாக்கங்களையும் அதன் அழகியல் பண்புகளையும் அறிவதற்காகவும் அறபு இசையை முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்தமை பற்றிக் கூறியுள்ளதையும் இங்கு நினைவு படுத்தலாம்.

அறபு இசையின் உணர்ச்சி வளம் பற்றி அதிகம் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்றும் அறபு இசையின் தனித்துவப் பண்பாக உணர்ச்சி பேசப்படுகிறது. அல்பான்ஸ், இஹ்ஸான்ஸ் போன்றோர் அறபு மொழியில் கலை என்பது பொதுவில் உணர்ச்சி தொடர்பானது என்று கூறுகின்றனர். 'இசை என்றால் உணர்ச்சி' என்பதையே அறபு கலை மரபு எமக்கு உணர்த்துவதாகக் கருதலாம்.

இசையுடன் இரசிகர்கள் ஒன்றிணைந்து தன்னை மறந்து இரசிப்பதும் தமது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதும் அறபு இசையின் ஒரு முக்கிய பண்பாகும். இசை கேட்கும்போது சபையில் இரசிகர்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகளும் உடல் அசைவுகளும் அவர்கள் எழுப்பும் ஆச்சரியக் குறிப்புக்களும் ஆனந்த ஒலிகளும் அந்த இசை நிகழ்ச்சியின் பிரிக்க முடியாத பாகமாகவே அமைந்து விடுகின்றது. அப்துல் ஹலீம், உம்மு குல்கும் போன்ற தற்கால அறபுப் பாடகர்களின் கச்சேரிகளின் போதும் அக்காலத்தைப் போல் மக்களின் ஆரவாரத்தையும் உணர்ச்சி பூர்வமான கலை இரசனையையும் அவதானிக்க முடியும். இந்த உணர்ச்சி பூர்வமான இரசனை மனப்பாங்கைப் பற்றி மேற்கத்தேய இசை ஆய்வாளர்களும் தமது பதிவுகளில் விதந்து கூறியுள்ளனர். அப்பாலியக் கலீபாக்களின் பக்தாத் அரசவையில் நடந்த இசை வைபவங்களிலும் இது ஒரு முக்கிய நிகழ்வாக அமைந்திருந்ததை முஸ்லிம் இசை வரலாற்றில் காணமுடியும்.

அறபு இசையில் இசையுடனான உணர்ச்சித் தொடர்பு 'தராப்' என்ற எண்ணக்கருவினால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கான நேரடி ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை வழங்குவது கடினம் என்றும் இதை மேற்கத்திய பாணியில் 'கலை இசை' (Art Music) என்று கூறலாம் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

'தராப்' என்ற சொல் 'ஃபான்' என்ற சொல்லுக்குச் சமமானது என்பர். கலை அல்லது கைவினை என்று இதற்குப் பொருள். இது 'ஃபான் அல்தராப்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இதன் பொருள் 'தராப் கலை' அதாவது 'இசை என்பது கலைப் பண்பாகும்' என்று இதற்குப் பொருள். ஆனால் 1920க்கு முற்பட்ட எகிப்திய மற்றும் மத்திய தரைக் கடல் மக்களைப் பொறுத்தவரை 'தராப்' என்றால் (இசையின்) உணர்ச்சி உருவாக்கம் என்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டு வந்தது.

தராப் என்பது இசையினால் தூண்டப்படும் உணர்ச்சி நிலையைக் குறித்தது. இச் சொல் அறபு இசைக் கோட்பாடுகளிலும் இசை பற்றிய உரையாடல்களிலும் ஆழமாகப் பயன்படுத்தப்படும் பிரதான எண்ணக்கருவாகும். இது 'உயர் மகிழ்வு நிலை' (State of ecstasy) பற்றிய கருத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றது. ஆனால், இசைப் பண்புடன் இணைத்து நோக்கும் போது இதை 'அழகியல் உணர்ச்சி' என்று கூற வேண்டும். இசையுடன் இணைந்த

அகத் தூண்டல் அல்லது உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டு நிலை என்று இவ்வயர் மகிழ்வு நிலையினைக் கூறலாம்.

தொன்மைக் காலத்தில் கவிதையும் பாடல்களும் அறபு இசையின் மூலமாக இருந்துள்ளன. அநேபியாவில் இஸ்லாம் தோன்றுவதற்கு முன்னர் ஆரம்பமான இம்மரபுகள் இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தின் பின்னரும் தொடர்ந்தன. இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகளில் கவிதை மிகப் பெரிய கலை வடிவமாகத் திகழ்ந்தது. தொன்மைக் காலத்தில் இருந்தே அறபுப் பண்பாட்டில் கவிதை அல்லது செய்யுள் பாடலின் அடிப்படையாக விளங்கியது. அநேபியா அதன் நாகரிக வளர்ச்சியின் ஆரம்பத்தில் இருந்தபோதும் இஸ்லாம் தோன்றியதன் பின்னரும் பெற்றுக் கொண்ட பல்வேறு நாகரிகங்களின் தாக்கங்களினால் அறபு மற்றும் இஸ்லாமியப் பண்பாடுகளில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

அப்பாலியக் கலீபாக்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் கிரேக்க மெய்யியல் விஞ்ஞான அறிவுத் துறை நூல்கள் மட்டுமல்ல இசைக் கோட்பாட்டு நூல்களும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. கிரேக்க இசைக் கோட்பாடுகளின் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட அறிவை முஸ்லிம் மெய்யியலாளர்கள் அறபு - முஸ்லிம் இசைக் கோட்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்தினர்.

முதல் அறபு முஸ்லிம் மெய்யியலாளரான அல் - கிந்தி (கி.பி 800 - 877) இசைக் கோட்பாடுகள் பற்றி ஆய்வு நூல்கள் எழுதியதோடு இசை அளவீடுகளையும் வடிவமைத்தார். இசைக் குறியீடுகளுக்கிடையிலான இடைவெளிகளையும் அவர் சரி நுட்பமாக நிர்ணயித்தார். அறபு மக்களின் 'ஊத்' என்ற பிரதான இசைக் கருவிக்கான இசை அளவீடுகளையும் அல்-கிந்தி வரையறுத்தார். இன்று அறபு மொழியில் பயன்படுத்தப்படும் 'மூஸிக்கி' என்ற சொல்லை அவரே முதலில் அறிமுகப்படுத்தினார். அல்பாராபி (1160 - 1226) இசைக் கோட்பாட்டை விஞ்ஞானத்திற்குரிய துறையாக அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் எழுதிய புகழ் பெற்ற இசை நூலான 'இசை பற்றிய பெரு நூல்' அவரது இக்கருத்தை விளக்கி உள்ளது. இது ஹிப்றூ, லத்தீன் ஆகிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

தொன்மை அநேபிய இலக்கியம் இஸ்லாத்துக்கு முந்திய அநேபிய உயர் பழங்குடிகளின் வீரயுகப்பாடல்களாகும். இங்குதான் தொன்மை அறபுப்பாடல்களின் முன்னேற்றமான கலீதா வடிவம் பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. கலீதா என்பது நெடுங்கவிதை. ஐம்பதுக்கு அல்லது நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கவிதைகள் கொண்ட நீண்ட பாடல்களாகக் கலீதா அமைந்திருந்தது. இவ்வரிகள் ஒவ்வொன்றும் எதுகை, மோனை கொண்ட கவியாக அல்லது பாவாக விளங்கின. கலீதாக்கள் பெரும்பாலும் ஒரு அரசனை அல்லது ஒரு நபரை அல்லது ஒரு பொருளை புகழ்ந்துப் பாடுவதாக அமைந்திருந்ததோடு கவிஞர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்வையும் பழங்குடிகளின் பெருமைகளையும் கூட கலீதாக்கள் வெளிப்படுத்தின.

கி.பி 7ம் நூற்றாண்டு வரை இக்கலீதாக்கள் வாய்வழியாகக் கடத்தப்பட்டு அடுத்த பரம்பரையினைச் சென்றடைந்துள்ளன. மத்தியகாலத்துக்கு முற்பட்ட நன்கு திருத்தமான கலை வடிவங்களில் கலீதாவும் ஒன்று என்று கலீதா ஆய்வாளர் சல்மா இஹ்தியா குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கை, இந்தியா, மலேசியா, இந்தோனேஷியா உட்பட அநேக நாடுகளில் வாழும் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் கலீதாவின் செல்வாக்குப் பரவியிருப்பதை இன்றும் அவதானிக்க முடியும். ஜாஹிலியக்கால கலீதாக்கள் தொன்மைக்காலத்தில்

அவை உருவான யுகத்துக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டிருந்தன. இஸ்லாத்தின் தோற்றத்தின் பின்னர் சில மாற்றங்களோடு இஸ்லாமிய சமய விடயங்களைப் பாடுவதாகவும் அமைந்திருந்தன.

7ம், 8ம் நூற்றாண்டின் பின்னரும் உஸ்மானியக் கலீபாக்களின் ஆட்சிக் காலத்திலும் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இக்காலப்பகுதியில் அரேபியாவின் நாடோடிப் பாலவன வாழ்வு ஓரிடத்தில் தரித்து வாழ்வதாக மாறியது. நாடோடி மக்களின் வாழ்வு நகரவாழ்வாக மாற்றமடைந்தது. கிரேக்க பாரசீக் நாகரீகங்களுடன் இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் காரணமாக ஜாஹிலியக்கால கவிதையும் இசையும் அவற்றின் தாக்கத்தால் மேலும் மெருகூட்டப்பட்டன. கவி அமைப்பை விட இசைக்கு முக்கியத்துவம் தரும் போக்கு வளர்ச்சியடைந்தது. இன்னொரு வகையில் கூறுவதானால் கவிதையும் இசையும் இணை பிரியாத உறவைப் பெற்றுக் கொண்ட அறபு இசையில் காவியம் வளர்ச்சியடைந்த காலப்பகுதியும் இதுவாகும்.

முலாகாத்

பழங்குடித் தலைவரான ஷெய்க்கிற்கு அடுத்த இடத்தை பழங்குடி மக்கள் கவிஞர்களுக்கு வழங்கினர். இம்ர உல்கைஸ் இப்ன் ஹுஜ்ஜர் அல் - கிந்தி கி.பி 6ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற அறபுக் கவிஞராவார். அறபுக் கவிதையின் தந்தை என்றும் இம்ர உல்கைஸ் பாராட்டப்படுகின்றார். 'நிறுத்துவோம் அமுுவோம்' என்ற அவரது கஸீதா புகழ்பெற்ற ஏழு முலாக்காத் கவிதைகளில் ஒன்றாகும். இஸ்லாத்துக்கு முந்திய கவிதைகளில் இம்ர உல்கைஸின் கவிதைகளுக்கு அறபு இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு தனி இடம் உண்டு. அல்-தாஹிர் அஹ்மது மக்கி தனது 'இலக்கிய வாழ்க்கை வரலாற்று அகராதியில்' இம்றவுல் கைஸ் பற்றிக் கூறுகையில், இம்றவுல் கைஸ் 'கவிதை இளவரசன்' என்றும் முதலாவது முக்கியமான அறபுமொழிக் கவிஞர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஈராக்கிய எழுத்தாளர் மழ்ஹர் அல் சமாஹி இம்றவுல்கைஸ் ஒரு சுதந்திரக் கவிஞர் என்றும் பாராட்டியுள்ளார்.

6ம், 7ம் நூற்றாண்டுகளில் தங்க மையினால் எழுதப்பட்டு மக்கள் பார்ப்பதற்காக கஃபாவின் திரைகளில் முலாக்காத் கவிதைகள் தொங்கவிடப்பட்டன. பல முலாக்காத் கஸீதாக்களில் இருந்து ஏழு கஸீதாக்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு இவ்வாறு தொங்கவிடப்பட்டதாக வரலாற்றுத் தகவல்கள் கூறுகின்றன. முலாக்காத் (தொங்கவிடப்பட்டது) கவிதைகள் எழுதிய ஏனையோர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு: அம்ர் இப்ன் குல்ஸூம், துராஃபா அல் - அப்த், அல் ஹாரித், இப்ன் ஹிரிஷா, சுஹைர். உக்காஸ் சந்தையில் வருடாந்தம் நடைபெற்று வந்த கவிஞர்களின் சந்திப்பின்போது அங்கு அவர்கள் போட்டிப் பாடல் இயற்றுவதில் ஈடுபட்டனர். ஏதாவதொரு பாடல் மன்னனைக் கவருமாயின் அதைத் 'தொங்க விடுங்கள்; அதை எனது பொக்கிஷங்களில் ஒன்றாகப் பாதுகாத்து வாருங்கள்' என்று மன்னன் கட்டளை இடும் வழக்கமும் இருந்தது.

ஸ்பானியாவைச் சேர்ந்த இப்னு அப்து நாபியாவின் கவிதையில் முலாக்காத் பற்றி இவ்வாறு கூறப்படுகின்றது. 'அரேபியர்கள் கவிதை மேல் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தனர். பழங்குடிக் கவிதைகளில் மிகச்சிறந்த ஏழு கவிதைகளைத் தெரிவுசெய்து மெல்லிய பட்டுத் துணியில் தங்கமையினால் எழுதி கஃபா திரையில் அவை தொங்கவிடப்பட்டன'.

வரலாற்று ரீதியாக ஜாஹிலியக் கவிதைகள் பழைய காலத்துச் செய்திகளையும் பழங்குடிப் பெருமைகளையும் அடுத்த தலைமுறைக்கும் அடுத்த யுகத்துக்கும் எடுத்துச் செல்லும் தொடர்பு சாதனமாகவும் விளங்கின. ஜாஹிலியாப் பழங்குடி மக்களின் கூட்டு நினைவுப் பதிவாகவும் இவை காணப்படுகின்றன இயற்கை வாழ்க்கை என்பவற்றோடு வீரம், கௌரவம், தாராளத்தன்மை போன்ற பழங்குடி மக்களின் குணநலன்களையும் இக்கவிதைகள் வெளிப்படுத்தின.

அறபு இசையானது தொழில்நுட்ப பூரணத்துவத்தில் மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை. பாடல் அதில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. பாடலில் உருவாக்கப்படும் உணர்ச்சி, அலங்காரம் போன்ற விடயங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் தரப்பட்டது. பாடல்கள் மூலமாகவும் இசை மூலமாகவும் ஓர் அறபு இசைக்கலைஞன் இசையின் ஆன்மாவில் தன்னை ஆழமாக ஈடுபடுத்துகின்றான். அறபு இசையில் (இராகங்களில்) சுய முன்னெடுப்புக்களை வெளியிட இசைவாணர் அதிக கவனம் செலுத்துகின்றனர். ஒரே பாடலைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு பாடகர் அல்லது வெவ்வேறு பாடகர்கள் பாடும் போது சுய முன்னெடுப்புகளால் அவை புதிய அழகையும் கவர்ச்சியையும் பெற்றுக் கொள்கின்றன.

உமையாக்களின் காலப்பகுதியோடு இஸ்லாமிய இராச்சியத்திற்கான தலைநகர் மதீனாவில் அருந்து சிரியாவின் டமஸ்கஸ் நகரிற்கு மாற்றப்படுகிறது. உமையாக்கலீபாக்களின் ஆட்சியாளர்களின் காலப்பகுதியில் (கி.பி 661-750) பாரசீக, சீரிய பாணியிலான இசைச் செல்வாக்கு வளர்ச்சி பெறுகின்றது. இப்னுமிஸ்தா உருவாக்கிய இசைக் கோட்பாடுகள் அப்பாசியர் ஆட்சிக்காலம் வரை (கி.பி 750-847) நீடித்தது.

9ஆம் நூற்றாண்டில் பக்தாத் நகரில் இசை பற்றியும், இசை வரலாறு பற்றியும் பல வரலாறுகள் எழுதப்பட்டன. மெய்யியலாளர்களான அல்-கிந்தி, அல்-பராபி போன்றோரின் இசை நூல்களும், ஆய்வுகளும் இக்காலத்தில் வெளிவந்தன. உமையா ஆட்சிக் காலப் பிரிவில் (661-750) சீரியாவிலும் அப்பாசிய ஆட்சிக் காலப்பிரிவில் (750-990) ஈராக்கிலும் வரலாற்றில் நிகழ்ந்த இந்தப் பின்னணியில் தான் சீரிய, மொசபத்தேமிய, பைசாந்திய பாரசீக இசைகளின் செல்வாக்கை அறபு இசை பெற்றுத் தன்னை வளப்படுத்தியது.

மனித நல ஆர்வம், கலைத்துவ சாதனை, அறிவுத்துறை வளர்ச்சி போன்றவை எங்கிருந்தாலும் அவற்றை ஆதரிப்பதற்கும், சகிப்புத் தன்மைக்கு மதிப்பளிப்பதற்கும் சிறந்த முன்மாதிரிகளாக விளங்கிய பால ஆட்சியாளர்கள் இஸ்லாமிய இராச்சியங்களைப் பரிபாலித்துள்ளனர். கலை, கலாசார விஞ்ஞான அறிவின் பொற்காலமாக இக்காலப் பகுதியை உலகம் இன்றும் போற்றுகின்றது. 8-13ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் முஸ்லிம் மெய்யியலாளர்கள் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூல்கள் முஸ்லிம்களின் இசைப் புலமையை ஆழமாகக் கருத்துக் கூறியதோடு அடுத்த தலைமுறைக்கு இதைக் கொண்டு செல்வதற்கும் ஆதாரமாக அமைந்தன. அடிப்படையில் இப்பங்களிப்புக்கள் முஸ்லிம் மற்றும் அறபு மக்களிடையே இசை ஆர்வத்தை வளர்ப்பதற்கும் தூண்டுதல் அளிப்பதற்கும் ஆதாரமாக இருந்துள்ளன.

இதில் முதலாவது பங்களிப்பாளராக இப்னு அல்-முனாஜிப் (கி.பி. 912) கருதப்படுகிறார். அவர் எட்டு இனிய இராகங்களின் மாதிரிகள் பற்றி விளக்கமளித்திருந்தார். ஒவ்வொரு மாதிரிகளும் விரல்களின் பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன. 'ஊத்' எனும்

இசைக்கு இயக்கப் பயன்படும் விரல்களின் பெயர்கள் அவை. ஹூதா அதாவது காரவன் ஒட்டக இசையினை. முதலில் தோன்றிய பாடல் மரபாக அறபு இசை வரலாறு கூறுகின்றது. இப்பாடல்கள் குதிரையின் குளம்பொலிகளை அடிப்படையாக கொண்டமைந்த ரஜஸ் என்ற இசை அளவீட்டில் அமைந்திருக்கின்றன. ஹூதாவிற்கு அடுத்ததாக நாஸிப், துஆ போன்ற இசை மாதிரிகள் பற்றி வரலாறு கூறுகின்றது. இவை ம் நூற்றாண்டு வரை பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன.

இசைக்கு இனத்துவத் தடைகள் இல்லை. அது உலகளாவிய மொழி என்று சொல்லப்படுவதில் ஓர் அர்த்தம் உண்டு. ஆனாலும், இசையின் வளர்ச்சி வரலாற்றில் இனத்துவப்பண்பு ஆழமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. தமிழ் இசை, சிங்கள இசை, இந்திய இசை, குர்திஷ் இசை, துருக்கிய இசை, ஐரோப்பிய இசை, ஸ்பானிய இசை என்று எண்ணற்ற வகையீடுகள் உள்ளன. அறபு இசை அறபு உலகுக்கும் அறபு மக்களுக்கும் சொந்தமானது. அதற்கே உரிய தனித்துவமான பண்புகளை உடையது.

முடிவு

அறபு இசை பிரத்தியேகமானது. அரபுத் தீபகற்ப மக்கள் செமித்திய மற்றும் தொன்மை மொசுப்பத்தேமிய, பாரசீக கலாசாரங்களுக்குப் பெரிதும் கடன்பட்டவர்கள். இக்கலாசாரத் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பிரதான சாதனங்களில் அறபு இசையும் ஒன்றாகும். பிறப்பு, இறப்பு, உழைப்பு, காதல், திருமணம், சடங்கு, கொண்டாட்டம், பெருநாள், ஒட்டகப் பயணம் என ஒவ்வொன்றிற்கும் அரேபியரிடையே பாடல்கள் பிரசித்தி பெற்று விளங்கின. இன்றும் கிராமங்களில் கொண்டாட்டங்களின் போதும் திருமண வைபவங்களின் போதும் மத்திய கிழக்கில் இசைக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கின்றது.

ஈழத்துப் போர்க்கால இலக்கியங்கள்

பேசியவையும் பேசாப் பொருள்களும்

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

முன்னுரை

தனிநாயகம் அடிகளார் அரசியல் ஈடுபாடு கொண்டவர்; இலங்கைத் தமிழ்பேசும் மக்கள் (தமிழ்) மொழியுரிமை தொடர்பாக ஐம்பதுகளில் நடத்திய அகிம்சைப் போராட்டங்கள் சிலவற்றில் பங்குபற்றியவர்; இலங்கையில் மொழி உரிமை முதலான கட்டுரைகள் எழுதியிருப்பவர்; தமிழீழக் கோரிக்கையை ஆதரித்தவர்; இத்தகையவரான தனிநாயகம் அடிகளாரின் நூற்றாண்டு தேசியக் கருத்தரங்கிலே மேற்குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக கருத்துரை வழங்குவது பொருத்தமானதேயாகும்.

பேசியவை

1. ஏறத்தாழ முப்பதாண்டு காலமாக (1980 - 2009) இலங்கையிலே நடைபெற்று வந்துள்ள 'போர்' பற்றி இலங்கையின் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களில் பெருமளவு பேசப்பட்டுள்ள விடயங்களாகப் பின்வருவனவற்றை இனங்காண முடிகின்றது:
  - i. பேரினவாத ஒடுக்குமுறைகள் இவை பலவும் 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' தொகுப்பிலே பெருமளவு இடம்பெற்றுள்ளவை
  - ii. அன்றாட அவலங்கள்
    - ஊரடங்கு முறை
    - பதுங்குகுழி வாழ்வு
    - காணாமற்போதல்
    - உணவுத் தட்டுப்பாடு
    - சுற்றிவளைப்பு கைது
  - iii. பேரவலங்கள்: இடப்பெயர்வு, அகதிநிலை, உறவு இழப்பு, ஊரிழப்பு, சிறை, கொலை
2. அவற்றிற்கான எதிர்ப்புக்குரல்கள் (முற்கூறிய தொகுப்பில் உள்ளவை)
3. போராட்ட எழுச்சி (உ-ம்: புதுவை இரத்தினதுரையின் படைப்புகள்)
4. போர்க்கள அனுபவங்கள் (உ-ம்: மலரவனின் 'போருலா')
5. களவெற்றிகள் (உ-ம்: 'ஆனையிறவு')
6. பெண் படைப்பாளிகளின் உணர்வுகள் (உ-ம்: ஒளவை, பஹிமா ஜகான், சுல்பிகா)

7. பெண் போராளிகளின் உணர்வுகள்: (உ-ம்) மேஜர் பாரதி, கஸ்தூரி, கப்டன் வானதி, மலைமகள், அம்புலி
8. முஸ்லீம் மக்கள் பேரினவாதிகளாலும் போராட்ட இயக்கங்களாலும் ஒடுக்கு முறைக்குள்ளானமை. (உ-ம்): 'மீஸான் கட்டையில் மீளஎழும் பாடல்கள்' தொகுப்பு பிலுள்ளவை
9. இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினரது செயற்பாடுகள் (இவை பற்றிய, என். செல்வராசா, செ.யோகராசா ஆகியோரது ஆய்வுகள்)
10. இயக்கங்களின் ஆயுதப் போராட்டச் செயற்பாடுகள் பற்றிய விமர்சனங்கள் இனங் காணப்படுவது அவசியமானது.
  - i. 'எல்.ரீ.ரீ'.ஈ. பற்றிய விமர்சனங்கள்
    - மாற்று இயக்கங்களின் விமர்சனம் (உ-ம்): தமயநதி, சக்கரவர்த்தி சுகன்...
    - முஸ்லீம் படைப்பாளிகளின் விமர்சனம்: (ஆத்மா, ஓட்டமாவடி அரபாத், நவாஸ்சௌபி படைப்புகள்)
    - மேற்குறிப்பிட்ட பிரிவில் அடங்காத படைப்பாளிகள் (உ-ம்) ஒளவை, சேரன்
  - ii. ஏனைய இயக்கங்கள் பற்றியவை
    - சுயவிமர்சனங்கள் (உ-ம்): கோவிந்தனின் 'புதியதோர் உலகம்' நாவலில் புளொட் இயக்கம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. அ. 'இரவியின் வீடு' தொலைதூரம் என்ற அனுபவப்பதிவு நூலில் N.L.F.T இயக்கம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது.

பேசாப் பொருள்கள்

1. ஆயுதப் போராட்ட ஆரம்பகாலப் படைப்புகள். அதாவது, எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் பல்வேறு இயக்கங்கள் சார்ந்த படைப்பாளிகள் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவை பற்றிப் பேசப்பட வேண்டும். (ஆரம்ப காலத்தில் எல்.ரீ.ரீ. யினரின் இலக்கிய முயற்சிகள் குறைவே)
(உ-ம்): பஷீர் (காக்கும் நிலைக்கு உயிராகி, 1988)

'பொன் அம்பலதிலே ஆடி' - பசீர்

.....

இது

இறந்து போன

தோழன் ஒருவனுக்கான

அஞ்சலியோ

விளம்பர அட்டையோ அல்ல

அவன்

கூரான போராட்ட முனையினால்
 மக்களின் மனங்களைக் கீறி
 புகுந்து கொண்டவன்
 அவர்களின் நேச நெஞ்சங்களில்
 புதைந்து போனவன்
 இதனால் இவனைப்பற்றி
 ஈழவர் எவருக்கும்
 எடுத்துக் கூறத் தேவையில்லை.

வெற்று வேட்டுக்களாலும்
 அஞ்சலி ஓலங்களாலும்
 இவன் கொண்ட கொள்கையை
 காண நினைத்த சமுதாயத்தை
 கட்டி எழுப்பிவிட முடியாது
 என்பதை உணர்கின்றோம்.
 இன அடக்குமுறை, ஆக்கிரமிப்பு
 ஈனச் சுரண்டல் போன்ற
 இன்னோரன்ன ஆதிக்க வெறியர்களுக்கு
 எதிரான விழிப்புணர்ச்சி வீரம்
 ஈழத்து மூலைகளில்
 இருளிலே ஒழிந்து கிடந்தபோது

விழிப்பு விளக்கின் வெளிச்சத்தை
 தாங்கி இருள் அகற்ற முயன்ற
 முன்னோடிகளில் ஒருவனான
 இவனது செயல் வழியில்
 நாங்களும் நம்பிக்கையுடன் நடக்கிறோம்.’

.....

உ-ம்: தமயந்தி

‘அடுக்களை ராட்சியம்’

‘கூலி கொடுத்து
 வேலைக்கு வந்துள்ளோம்
 காரும் பொன்னும்
 காணியும் காசும் கொடுத்து
 கூலிக்கு வந்துள்ளோம்.

நிமிர்ந்த
 எங்கள் முள்ளம் தண்டை
 நாங்களே
 அடைவு வைத்துள்ளோம்.
 எங்களை அடிமையாக்கும்

சாசனத்தில் ஒப்பமிட
நாங்களே
மை கொடுத்தோம்.

கண்மூடிக்
கல்யாணச் சட்டத்தில்
நாமிவர்க்கு அடிமை என்று
தனி இடமே உள்ளது.

தாலி மதிலினுள்
அடுக்களை ராச்சியம்
குடும்பக் குகையினுள்
அடிமைகள் நாங்கள்.

தொட்டநாள் தொட்டு
முலை சும்பி முதுகு கூனி
கட்டையிலே போம்வரையும்

காரும் பொன்னும்
காணியும் காசும்
எல்லாம் கொடுத்து அடிமையானோம்.

'எங்கள் விடிவு'.....?
அடுப்பு புகைகிறது
நெருப்பைக் காணோம்
நெருப்பைக் காணோம்
அடுப்புப் புகைகிறது.'

உ-ம்: செழியன்

.....
தோழா!
மரணத்தின் நாட்களை
நாங்கள் எண்ணுகிறோம்.
இப்போதெல்லாம்
உணர்கிறோம்
மரணம் -
கடினமானதல்ல.

மரணத்தைக் கண்டு
நாம் அஞ்சவில்லை.
ஒரு அநாதைப் பிணமாய்
ஒரு அடிமையாய்
புதிய எஜமானர்களுக்காக
தெருக்களில் மரணிப்பதை
நாம் வெறுக்கிறோம்!

மகிழ்ச்சிக்காகப் போராடி
மக்களுக்காக மரணிப்பதற்கு
நாம் அஞ்சவில்லை.

தோழா!
நம்பிக்கையோடு
நாங்கள் இருக்கிறோம்,

துளிர்விட்டு வளரும்
பூச் செடியில்
புதிதாய் அரும்பும்
பூக்களுக்காக

சிறகு முளைத்த
இளம் பறவைகள்
சிறகடித்துப் பறக்கும்
ஒலிகளுக்காக

எங்களை நெருங்கி வருகின்ற
மரணத்துக்காக
நம்பிக்கையோடு
நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்!

உண்மையை
மறுப்பவர்களிடம் கூறுங்கள்
எங்கள் மரணம்
அது -
ஒரு முடிவல்ல.'

2. முள்ளிவாய்க்கால் பேரவலம் பற்றி இன்னமும் கவனிக்கப்படாதுள்ளது. சிலவே வெளிவந்திருப்பினும் அவை மிகுந்த முக்கியமானவையே (உ-ம்) குட்டிரேவதி தொகுத்த 'முள்ளிவாய்க்காலின் பின்', யோ. கர்ணன், கருணாகரன், ரவி ஆகியோரின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலுள்ள சில படைப்புகள்; நிதுனின் 'துயர்க்கடல்'; கை. சரவணனின் 'வானம் வெளிச்சிடும்' ஆகிய தொகுப்புகள்.

உ-ம்: நிதுனின் கவிதை

பதுங்கு குழியிலிருந்து
தொடங்கிய பயணம் சன்னங்களுக்கும்
எறிகணைகளுக்கும் பயந்து பதுங்கியே நகர்கிறது

அவர்களின் கால்கள்
தரைகளைவிட பிணங்கள் மீதும்
முனகல் சத்தங்கள் மீதுமே
பதிந்துகொள்கிறது

அவர்கள் உடல்கள்
பயத்தினாலும் குருதியாலும்

தோய்ந்துகொள்கிறது
 கரைகளை அடைவதற்குள்
 விடிகிறது பொழுது
 நின்றுபோனது அன்றைய பயணம்
 அங்கேயே கைகளால் ஒரு பதுங்குமுழி

பாய்ந்து வரும் ரவைகளுக்கு
 தப்பிக்கொள்ள
 நீரில் மூழ்கி எழுகிறது முகங்கள்
 அல்லது ஆழத்தில் மூழ்கி எழுகிறது
 அதற்குள்ளும் ஒரு ரவை முட்டிக்கொள்கிறது
 அவன் மனைவியின் நெஞ்சை
 ஐயோ! என்ற சத்தத்தோடு சாய்கிறாள்
 தண்ணீருக்குள்
 முட்டிக்கொள்ளும் ஒரு பொருளாக
 மற்றவர்களுக்கு முரண்பாடாக
 மீண்டும் தமது கரைகளுக்குத் திரும்புகிறார்கள்
 தமது பயணத்தில் அன்றும் தோற்றார்கள்

இது முள்ளிவாய்க்காலின் முடிவு நாள்
 நந்திக்கடலில் தோற்றுப்போன
 அவனின் இறுதி அழுகை

கால்களைத் தொலைத்ததால்
 நடக்க மறுத்த அவன் மகன்
 மருத்துவம் வெறுத்ததால்
 வாழ மறுத்துக்கொள்கிறான்
 சிறுகடலில் மனைவியின்
 உடலம் தரையில் மகனின்
 சடலம் வெளித்தெரியும்
 ஆயிரம் உடல்களோடு
 புதைப்பதைத் தவிர
 எடுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை அங்கு
 புழுதி படிந்து
 இரத்தம் நனைந்த சாறத்துடனும்
 பிய்ந்து போன சேட்டுடனும்
 அம்மா என்ற முனகலுடன்
 தோளில் சாய்ந்தமும்
 தன் எஞ்சிய ஒரே மகளை
 பல்லாயிரம் அழுகைகளோடு
 சுமந்து நடக்கிறான்

3. போர் இலக்கியங்கள், புனைகதை, கவிதை வடிவங்கள் தவிர கவிதா நிகழ்வுகள், மேடை நாடகங்கள், வீதி நாடகங்கள், சுவரொட்டிக் கவிதைகள், கண்ணீர் அஞ்சலிகள், குறுந்திரைப்படங்கள், மெல்லிசைப் பாடல்கள், ஒவியக்கலை முயற்சிகள், உண்மை

அனுபவப்பதிவுகள், (உ-ம்) 'வில்லுக்குளத்துப்பறவை' (இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்காலம் பற்றி), 'அம்மாளைக் கும்பிடுகிறானுகள்' (இந்திய அமைதிகாக்கும் படைக்காலம் பற்றி), பத்தி எழுத்துக்கள்: (உ-ம்: ஈழம்: தேவதைகளும் கைவிட்ட தேசம் - தமிழ் நதி), மெல்லிசைப்பாடல் தொகுப்புகள்: (தமிழீழ எழுச்சிப்பாடல்கள், பாகம் 1-5), சித்திரக்கதை: (உ-ம் ஓயாத அலைகள்) பற்றிய கவனிப்பும் அவசியமானது. சுவரொட்டிக் கவிதைகள் உ-ம் காணவில்லை, சுதந்திரம், வயது 28

4. ஈழத்துப் போர் இலக்கியங்கள் பிறநாட்டுப் போர் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடப்படுவது அவசியமானது.

(உ-ம்) சோவியத் இலக்கியங்கள், பலஸ்தீன இலக்கியங்கள், தெலுங்கானா போராட்டம், ஆபிரிக்க இலக்கியங்கள். அவ்வாறு ஒப்பிடப்படும் போதுதான் ஈழத்துப் போர் இலக்கியங்களின் நிறையும் குறையும் வெளிப்படும் (சு. வில்வரத்தினம், முல்லை முஸ்ரீபா, தமிழ்நதி, பஹீமாஜகான் முதலியோரது சில கவிதைகள் மட்டும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன)

5. மொழிபெயர்ப்பு இலக்கிய முயற்சிகள் அறிமுகமும் படைப்பாளர் மத்தியில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டும் (உ-ம்: (அ) எம்.ஏ. நுஃமான், சோ. பத்மநாதன், பண்ணாமத்துக்கவிராயர்.

6. ஆரம்பகால மொழி உணர்ச்சிக் 'கவிஞர்களுள் கவனம்பெறத் தவறிய ஆரையூர் அமரன், இ.முருகையன், எருவில் மூரத்தி, சக்திபாலையா, பரமஹம்சதாசன் ஆகியோர் பற்றிக் கவனிப்பது முக்கியமானது. இவர்களுள் ஆரையூர் அமரன் அறப்போராட்ட ஊர்வலப் பாடல்கள் பாடியவர்; மொழி உணர்ச்சிப் போராட்டத்தை விஞ்ஞான நோக்கில் அணுகி எழுதியவர் இ.முருகையன். கட்டாயச் சிங்களத் திணிப்புக் காரணமாக அரசு உத்தியோகம் துறந்த எருவில் மூரத்தி அத்தகைய கவிதைகள் சிலவற்றைத் திறம்பட எழுதியவர். பின்னையோர் இருவரும் மொழியுணர்ச்சிக் கவிதையின் மலையக முன்னோடிகளாவர்.

7. போர் இலக்கியங்களிடையே, பிரதேசமட்ட நிலையில் வேறுபாடுகளுள்ளன என்பார், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி. அது உண்மையே. (உ-ம்: யாழ்ப்பாணம், வன்னி, மட்டக்களப்பு). இத்தகைய வேறுபாடுகளை இனங்காண்பது அவசியமானது.

8. சிறைச்சாலைக் கவிதைகள் என ஒரு வகைப்பாட்டையும் இனங்காண முடிவதால் அவற்றையும் கவனத்திற் கொள்ளலாம் (உ-ம்: களுத்துறை, வெலிக்கடை, மட்டக்களப்பு சிறைச்சாலை அனுபவங்கள்), செவிவழி அனுபவக் கவிதைகளுமுள்ளன (உ-ம்: சு. வில்வரத்தினம், சிவசேகரம்)

9. போரிலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் பங்களிப்புக் குறித்து விரிவாக நோக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில், நேரடியாகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டோரின் படைப்புகள் பலவும் அவற்றிலேயே வெளிவந்துள்ளன. (உ-ம்) வெளிச்சம், சுதந்திரப் பறவைகள். மேலும், பத்திரிகைகளது பங்களிப்பும் கவனத்திற்குள்ளாக வேண்டும். (உ-ம்) சுடர், அலை, புதிசு, தாயகம், தாகம் முதலான சஞ்சிகைகளிலும் சுதந்திரன், ஈழநாடு, ஈழநாதம்,

- திசை, சுடரொளி, தினக்கதிர், சரிநிகர் முதலான பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்த படைப்புகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.
10. போர்க்கால எழுத்து மொழி இலக்கியங்களோடு வாய்மொழி இலக்கியங்களும் எழுந்துள்ளன. 'இவை போர்க்கால இலக்கியங்களில் முக்கியமானவை' என்பார், பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா. இவற்றின் தனித்துவமும் முக்கியத்துவமும் உணரப்பட்டு அவை தேடப்படுவதும் பதிவுக்குட்படுத்தப்படுவதும் மிக அவசியமானவை.
11. போராட்டத்திலே ஈடுபட்டோரது கள அனுபவங்கள், பிற அனுபவங்கள் சார்ந்த இலக்கியங்கள் கவனிப்பிற்குள்ளாக்கப்பட வேண்டும். (உ-ம்)
- முறிந்த பனை (ராஜினி திரணகம முதலானோர் 1996)
  - வீடு தொலைதூரம் (அ.ரவி 2013)
  - போராளியின் நாட்குறிப்புகள் (செழியன்)
  - ஈழப்போராட்டத்தில் எனது பதிவுகள் (கணேசன் ஐயர் 2011)
  - போரின் மறுபக்கம் - ஈழ அகதியின் துயர்வரலாறு (தொ.பத்தினாதன் 2011)
  - அகாலம் (புஷ்பராணி 2012)
  - ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் (சி.புஷ்பராஜா)
  - வானத்தை அளந்தவன் கதை (செழியன்)
12. புகலிட இலக்கியப் படைப்புகள் கவனத்திற்குட்பட வேண்டும்.
- சில கவிதைத் தொகுப்புகள்
- பெயரிடாத நட்சத்திரங்கள் (ஊடறு - விடியல் வெளியீடு)
  - ஒலிக்காத இளவேனில் (பிரதீபா கனகநாயகம், தில்லைநாதன்)
- சில நாவல்கள்
- தொப்பூழ்கொடி உறவு (தெ.நித்தியகீர்த்தி)
  - மறைவில் ஐந்து முகங்கள் (கதிர்பாலன்)
  - சிதறிய சித்தார்த்தன் (பாமினி செல்லத்துரை)
  - மாயினி (எஸ்.பொ)
- சிறுகதைத் தொகுப்பு
- யுத்தத்தின் இரண்டாம் பாகம் (சக்கரவர்த்தி)
- சில நாடகத் தொகுப்புகள்
- ஈடு (எஸ்.பொன்னுத்துரை)
  - ஐராங்கனி (ஏனெஸ்ட் தளையசிங்கம் மக்கிளரயர்)
13. அண்மைக்காலமாக வெளிவரும் முன்னாள் எல்.ரீ.ஈ. இயக்கப் போராளிகளின் அதிர்ச்சியூட்டும் விடயங்கள் கொண்ட படைப்புகள் பார்வைக்குள்ளாக வேண்டும். (உ-ம்) யோ. கர்ணன் தேவதைகளின் தீட்டுத்துணி (2010), சேகுவேரா இருந்த வீடு (2012), கருணாகரனின் பவி ஆடு, நிலாந்தனின் எழுத்துக்கள்.

14. புதிய தலைமுறை சார்ந்த, வடக்கு மாகாணப் படைப்பாளிகளுடன் ஒப்பிடும் போது கிழக்கு மாகாணப் படைப்பாளிகளினது ஆக்கங்கள் போதியளவு கவனத்திற்குட்படவில்லை. எனவே, இவை பற்றிய அவதானிப்பும் அவசியமாகிறது.
15. ஈழத்துப் போர் இலக்கியப் படைப்பாளர்களுள் பல வேறு மட்டங்களிலும் பரந்த அடிப்படையிலும் கவனம் பெறுகின்ற முக்கியமான படைப்பாளர்களை இனங்காண்பதும் பயனுடையது. (உ-ம்: கவிஞர் காசி ஆனந்தன் தொடக்கம் தீபச்செல்வன் வரை)
16. போரோடு தொடர்புபட்ட சிறுவர் இலக்கியங்களும் பல எழுந்துள்ளன. இவை கவனிக்கப்படுவதோடு நுண்ணாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுவதும் அவசியமானது. உ-ம்: ஓ.கே. குணநாதன், அருளானந்தம் முதலானோரின் படைப்புகள்.
17. போரினால் பாதிக்கப்பட்ட போராளிச் சிறுவர்களது படைப்புகளும் அண்மைக் காலத்தில் வெளிவந்துள்ளன. இவை பற்றி நோக்குவதும் முக்கியமானதே. (உ-ம்) போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட சிறார்களின் பதிவுகள் வாளைக்காட்டுங்கள், சிறகுவிரிக்க. தொகுப்பு: மனநல மருத்துவர் எஸ். சிவதாஸ்
18. போரோடு தொடர்புபட்டு சிங்கள மொழியில் வெளியான படைப்புகளும் பார்வைகளும் ஆழமாக நோக்கப்படுவது அவசியமாகின்றது. இவ்விதத்தில் திக்வெல கமால், ரஸ்மின், ரிஷான் ஷெரிப், பஹிமா ஜகான், சோ. பத்மநாதன் முதலானோரின் மொழிபெயர்ப்புகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. உ-ம்:

சிங்களத்தில்: மஞ்சள வெடிவர்தன

தமிழில்: லறீனா அப்துல் ஹக் (இலங்கை)

நான் லிங்கமாலன் ஆனேன்

'வெசாக் முழுநிலவு
தலையில் கைவைத்துப்
புலம்பி அழுகிறது
.....
.....
என் முன்னே
கவிதைத் தவமிருக்கும் - ஒரு
வெற்று வெள்ளைத் தாள்
அந்தக் கணத்தினில்
எங்கிருந்தோ ஒரு தசைத் துண்டு
பறந்து வந்து - அந்தத்
தாளில் அழுந்தியோர்
யோனியாய் உருமாறிற்று
நிச்சயம் அது
கோணேஸ்வரியுடையதாய்
இருத்தல் வேண்டும்

அம்பாறையில் இருந்து
கொழும்புக்குப் பறந்துவர
இத்தனைக் காலமாயிற்றோ?
அவ்வளவுதூரம் நாம்
தொலைவினில் உள்ளோம்!
என்னிரு விழியிலும்
கண்ணீரின் குளம்
விழிநீர் மத்தியில் நான்
அங்குலிமாலன் அல்ல,
லிங்கமாலன் ஆனேன்
விரல்கள் வேண்டாம் எனக்கு

ஆண்குறிகளே தேவை

.....

.....

.....

புறப்பட்டுப் போனேன்
வழியெங்கும் எதிர்ப்பட்ட
வீடுகளைத் தட்டினேன்
சிங்கள ஆண்குறிகள்
அனைத்தையும் வெட்டியோர்
நூலினில் கோத்தேன்,
இறுதியில் என்னதும்.....

.....

.....

19. முஸ்லீம் மக்களுக்கு எதிரான தமிழீழ ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்களின் செயற் பாடுகள் பற்றி தமிழ்ப் படைப்பாளிகளால் பேசப்பட்ட அளவிற்கு முஸ்லீம் தரப்பினர் சிலரால் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் பற்றி முஸ்லீம் படைப்பாளிகளாலோ, தமிழ் படைப்பாளிகளாலோ பெருமளவு பேசப்படவில்லை என்ற அபிப்பிராயம் ஆய்வாளர் சிலரிடமுள்ளது. இது பற்றிய பரிசீலனையும் பயனுடையது.
20. போர் பற்றி வடக்கு கிழக்கு தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேச படைப்பாளர்களது பார்வைகளும் நுண்ணாய்வுக்குட்படுவது பயனுடையது. உ-ம்: மலையகம்: கருணாகரன்

கொழும்பு: மேமன் கவி

தென்னிலங்கை: திக்வேல கமால்

தமிழகம்: முள்ளி வாய்க்கால் பின் தொகுப்பிலுள்ளவை, மாலதி மைத்ரியின் கவிதைகள்

உ-ம்:

'நானிங்கு

மூச்சுவிட்டாலும்

பொறுமை இழக்கின்றனர்

உன்னுடைய மீட்சிக்கும்
 என்னுடைய மீட்சிக்கும்
 எந்த வேறுபாடுமில்லை
 உன்கோபமும்
 என்கோபமும்
 ஒன்றே.
 புரிகிறது
 உன்னிடம் துவக்கு உண்டு'

21. போலியான போரிலக்கியப் படைப்புகள் எழுந்துள்ளனவா என இனங்காணல். (உ-ம்) செங்கை ஆழியானின் சில படைப்புகள், சூட்டிரேவதியின் 'முள்ளிவாய்க் காலின் பின்' தொகுப்பிலுள்ள சில படைப்புகள், ஜெயமோகனின் 'உலோகம்', எஸ். அரசரத்தினத்தின் 'சாம்பல் பறவைகள்' முதலான நாவல்கள்
22. 'போர் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள்' ஊடாக, ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சி மீண்டும் உலக நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சியோடு சங்கமிக்கின்றதா என்று அவதானிப்பது அவசியமானதாகின்றது.
23. ஈழத்துப் போரிலக்கியம் பற்றிய ஆய்வுகள் பற்றிய தேடலும் மதிப்பீடும் இடம்பெற வேண்டும். உ-ம்: 'ஞானம்' 150வது இதழ் ஈழத்துப் போரிலக்கியச் சிறப்பிதழ்.
24. போரிலக்கியம் பற்றிய புரிதலுக்குப் போராட்ட கால வரலாறு பற்றிய ஆய்வு இடம்பெறுவது முக்கியமானது. ஏனெனில் போர்க்காலம் (i) திருநெல்வேலியில் இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டதுடன் ஆரம்பமாகின்றது என்றும், (ii) இன்ஸ் பெக்டர் பஸ்தியாம்பிள்ளை கொல்லப்பட்ட 1972இல் இருந்து ஆரம்பமாகின்றது என்றும், (iii) கட்டாயச் சிங்கள மொழி அமுலாக்கத்துடன் 1956இல் இருந்து ஆரம்பமாகின்றது என்றும் மூன்று வேறுகோணங்களிலான கருத்துக்கள் ஆய்வாளர்களால் முன்வைக்கப்படுகின்ற சூழலில் இவற்றின் பொருத்தப்பாடு பற்றிச் சிந்திப்பதும் போர்க்கால வரலாறு எழுதப்படுவதும் அத்தியாவசியமானவை.
25. அவ்வாறே, 'போருக்கு'க் காரணமான, இலங்கையின் இன முரண்பாட்டு வரலாறு, தமிழ்த்தேசியக் கருத்துநிலை தோற்றம் பெற்று வளர்ந்த வரலாறு முதலானவை தொடர்பான நூல்களின் தேடலும் வாசிப்பும் போரிலக்கியம் பற்றிய புரிதலுக்கு அவசியமானவை என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.
26. (அ). 'போர் இலக்கியம்' என்று நோக்குவது பொருத்தமற்றது என்றும் (ஆ.) போர் இன்னும் முடிவில்லை என்றும் கருதுவோர் உள்ளனர். ஆகவே இவைபற்றிய பரிசீலனையும் வேண்டப்படுகின்றது.

கிழக்கிலங்கைப் பிராந்திய நாட்டாரியலில் இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் தூக்கமும் நாட்டாரியலின் சிதைவு நோக்கிய பயணமும்

கலாநிதி றமீஸ் அப்துல்லா

கிழக்கிலங்கைப் பிராந்தியம் நாட்டாரியலுக்குப் பெயர் போனது. இப்பிராந்தியத்தின் வயலும் கடல் வளமும் இயற்கை வனப்பும் வாழ்க்கை முறையும் ஒரிலக்கியமாகவே அமைந்துவிட்டது. இவ்விலக்கியம் மூலம் அம்மக்களின் எல்லாப் பதிவுகளையும் பெறக் கூடியதாக இருக்கிறது. பெரிதும் படிப்பறிவற்ற பாமர மக்களாலே பாடப்பட்ட இவ்விலக்கியம் அம்மக்களின் வாழ்க்கைமுறை மாற மாற மறைந்து செல்கின்ற நிலைமையை இன்று அடைந்துவிட்டது.

இம்மக்களின் நாட்டாரியல் பண்பினை அறிவதற்கு முன்னர் இவர்களின் வாழ்க்கைப் பாரம்பரியத்தையும் மரபுகளையும் அறியவேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக இப்பிரதேச முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் தாய்மொழியாக தமிழையே கொண்டிருப்பது இம்மக்களின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுகிறது. எனவே, இந்நாட்டாரியல் மரபு இவ்விரு சமூகத்திற்கும் உடையதாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், சமூகங்களின் அடிப்படையில் அந்நாட்டார் இலக்கியங்களிலுள்ள சொற்றொடர்கள் வேறுபட்டிருப்பதையும் காண முடிகிறது. எனவே, நாட்டாரியல் பண்பாடு இப்பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலைத் தூக்கிப்பிடிக்கின்ற மிகச் சிறந்த ஓர் ஆவணமாகும்.

நாட்டாரியலை இலக்கியமாகக் கொள்ளுமிடத்து அதனது பாடல், பழமொழிகள், விடுகதைகள், கதைகள் என்பன பற்றிப் பிரதானமாகப் பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் கலாசாரப் பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அம்சமாகத் திகழும் நாட்டார் பாடல்கள் அம்மக்களின் மனச்சாட்சியாகத் திகழுகின்றன.

'மனக் கிடக்கைகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் மற்றவர்களுடன் தொடர்பாடலை விடாமல் இருப்பதும் உயிர் வாழ்ந்திருக்க உதவுவனவாகும். நாட்டார் பாடல்களின் உள்ளடக்கம் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூற வேண்டுமாயின் அவையும் ஏனைய கலைப் படைப்புக் களைப் போலவே கூடுதலான சுதந்திரத்தையும் இன்பத்தையும் ஒளியையும் அவாவி நின்று உள்ளங்களில் அமிழ்ந்திருந்த ஆசைகளை வெளியிடுவன எனலாம்.' என சி. தில்லைநாதன் (1993: 26) குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

'நாட்டுப் பாடலானது சாதாரண மக்களின் ஒரு பரம்பரைச் சொத்து. கல்வி பெறாத கிராமவாசிகள் தமது நாளாந்த தொழில் அரங்கில் தாமே பாடத் தாமே கேட்டுச் செவிக் கருவியாய் மனதில் தாமே எழுதிப் பிரசுரம் செய்து இதை வளர்த்து வருகின்றனர். வயல் உழுகிறவர்கள், வேளாண்மை வெட்டுவோர், சூடு மிதிப்போர், நீர் இறைப்போர், மீன்

பிடிப்போர், வண்டி ஓட்டுவோர் தமது உடல் நோ மறந்து பாடுகின்ற பாடல் நாட்டுப்பாடல். எழுத்தறிவு இல்லாத இத்தகைய தொழில் மக்களின் உள்ளத்திலே பொங்குகின்ற உணர்ச்சி கவிதையாகப் பெருகுவதுண்டு. இப்பெருக்கிலே இசையின்பம், தாளக்கட்டு, சொல்லழகு, தொடைச்சிறப்பு என்பன இருக்கும். சில பாடல்கள் இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டிருக்கும். பல அவ்வரம்பை மீறி நடக்கும். எழுதா மறையாயுள்ளன இப்பாடல்கள்.

கால வெள்ளம் இவற்றைக் கரைத்திலது, கடல் வெள்ளமும் அரித்திலது, நெருப்பின் நா இவற்றின் சுவையறியாது, ஏட்டிலேறாவிடினும் இவ்வாறு தோன்றும் எந்த இன்னலினாலும் அழிந்து போகாது. தலைமுறை தலைமுறையாக வழங்கி வரும் சிறப்பைக் கொண்டு நம்மை வியப்புக்குள்ளாக்கும் உயிரும் ஆற்றலும் படைத்த இலக்கியமாகவுள்ளது. நாட்டுப்பாடல்' என 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்' (கந்தையா, வி.சி., 1964: 25) கூறுகின்றது.

இவ்வாறு தனித்துவமான சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையையும் இசை மரபையும் கொண்ட இப்பாடல்களை இன்று எவ்வாறு மீண்டும் அதே அமைப்பில், அதே தொனியில் கேட்பது என்ற பிரச்சினை இருக்கிறது. அதனது இசையையும் கதையையும் மொழியையும் உயிருடன் இன்று காணமுடியாது உள்ளது.

அதேபோல தொன்றுதொட்டு வாழும் மனித சமூகத்தின் வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தை உணர்த்தும் வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்களுள் பழமொழி முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. பழமொழியைக் கொண்டு ஒரு நாட்டின் பாரம்பரியத்தையே அறிந்துகொள்ளலாம் என்பர்.

'பழமொழி என்பது ஒரு பொருட்செறிவுள்ள வாக்கியம். அனுபவமிக்க உண்மையை அது சுருக்கமாக வெளியிடுகின்றது. உண்மையானது அரைகுறையாக இருந்தாலும் உயர்வுப் படுத்தப்பட்டு உருவக வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது' என.க. சண்முகசுந்தரம் (1975:215) குறிப்பிடுகின்றார்.

பொதுவாக நாட்டாரியல் வடிவங்களுள் மிகச் சுருக்கமான இப்பழமொழிகளை இன்று கேட்பதும் ஆவணப்படுத்துவதும் நம்மிடையே இல்லாமலாகி விட்டது. அதேபோன்று மனித சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தினைத் துலக்கும் விடுகதைகள் தம் வரலாற்றின் காற்றோடு கலந்து மறைந்துவிட்டது போலாகிவிட்டது.

தமிழில் விடுகதை இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்த ச.வே. சுப்பிரமணியன் (சிவநேசச் செல்வன், ஆ., 1978) விடுகதைகளின் தற்கால நிலைமைகள் பற்றிப் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

'ஆராய்ச்சிக்கு நாணயங்களும் கல்வெட்டுக்களும் எவ்வளவு தூரம் இன்றியமையாததோ அவ்வளவு பழமொழிகளும் அதி முக்கியமானவை என்பதனைக் கீழைத்தேய கல்வியியலாளர் இப்பொழுதுதான் உணர்ந்து வருகின்றார்கள். முன்னையவை அரசர்களினதும் மேல் வகுப்பினரதும் பற்றிய செய்திகளைப் பெரும்பாலும் தருவது போல பழமொழிகள் சமூக வாழ்க்கையின் இருண்ட பகுதியை உணர்த்துவதாகவுள்ளன. பழமையான நம்பிக்கைகளையும் கொள்கைகளையும் வரலாற்றினையும் மனித உணர்வுகளையும் காட்டுபவைகள் பழமொழிகளே' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் விடுகதையின் பயன்பாட்டு வீழ்ச்சி பற்றி இராஜரெட்டன், எம்., ஆனந்தன், வீ., (1993) ஆகியோரின் பின்வரும் கருத்தும் மிகுந்த கவனத்துக்குரியது.

'கால சூழ்நிலைப் பாதிப்பும் நாகரிக முன்னேற்றமும் வளர்ச்சிக்குத் தடைகளாக நிற்பதுடன் தற்கால உரைநடைப் போக்கும் உரையாடல்களிடையே கேளிக்கைப் பண்பு மிகுதியாகப்

பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதும் விடுகதை இலக்கியத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தன எனலாம். படைப்பு மன்பான்மையை உருவாக்குவதே விடுகதைகளின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். இன்று விழாக்கால விடுகதைகள் படிப்படியாகக் குறைந்தும் மறைந்தும் பொழுதுபோக்கு விடுகதைகள் பொழுதுபோக்குக் கருவியாக மாறிப் பாமர மக்களிடையே வாழ்ந்தும் வளர்ந்தும் கொண்டிருக்கும் நிலைமைகளைக் காண்கிறோம்.'

உண்மையில் விடுகதைகள் ஆரம்பத்தில் பெரியவர்களால் இரவில் ஓய்வு வேளையில் சிறுவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டு வந்தே வளர்ச்சியுறத் தொடங்கின. இதனை நொடி போடுதல் என்றும் அதற்கு விடையிறுப்பதை நொடி அவிழ்த்தல் என்றும் வழங்குவர். இன்று விடுகதைகளும் வெகுவாகக் குறைந்து மிக அடிப்படையாக கிராமத்திலே மாத்திரம் வெகு அரிதாக புழக்கத்தில் உள்ளது எனலாம்.

வாய்மொழி இலக்கிய மரபில் தொன்றுதொட்டு வழங்கும் நாட்டார் கதைகள் இன்று நம்மைவிட்டும் வெகு தூரமாகிவிட்டன. நாட்டார் வழக்காறுகளுள் நாட்டார் கதைகள், பழமரபுக் கதைகள், புராணக் கதைகள் போன்றவைகளும் அடங்கும். இவ்வகை வாய்மொழி இலக்கியங்கள் முறையாகத் தொகுக்கப் பெறவுமில்லை, ஆய்வு செய்யப் பெறவுமில்லை என தே. லூர்து (1981) குறிப்பிடுகின்றார்:

'சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் போன்று நாட்டுப்புறத்து மக்களில் சிறிது கற்பனை ஆற்றல் உள்ளவர்கள், தங்கள் வாழ்வில் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் சுவைபடச் சொல்லி வந்தனர். நாட்டுப்புறத்து மக்கள் சொல்லி வந்த கதைகள் நாட்டுப்புறத்துக் கதைகள் என்று பெயர் பெற்றன'.

என க. சண்முகசுந்தரம் (1978:231, 232) நாட்டுப்புற இயல் ஓர் அறிமுகம் என்ற அவரது நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

'பொதுவாக நாட்டார் கதைகள் உரைநடையில் எடுத்துரைக்கப்படுபவை. ஆனால், கற்பனையாகப் புனைந்து கூறப்படுவதை அவை வரலாறுகள் சமயக் கோட்பாடுகளும்ல்ல. அவற்றை முக்கியமான ஒன்றாகவே யாரும் கருதுவதில்லை. அடிக்கடி அவை கூறப்பட்டாலும் அவை பொழுதுபோக்காகவும் நீதி போதனைகளுக்காகவும் சொல்லப்படும்'.

என்று லூர்து (1981) குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், உண்மையையும் வரலாற்றையும் போதிக்கும் நாட்டார் கதைகளும் உண்டு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சமூகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் மிக முக்கியத்துவம் பெறும் நாட்டார் கதைகள் நம்மிடம் இல்லாமலே ஆகிவிட்டன. சமூக ஒழுக்கத்தையும் அறத்தையும் தருமத்தையும் இலகுவாக சிறுவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சொல்ல இது பெரிதும் பயன்பட்டு வந்தது. மொத்தத்தில் நாட்டாரியல் மரபிலே இன்று இருக்கின்ற பிரச்சினை இவற்றினைப் பாதுகாக்க வேண்டியதும் ஆவணப்படுத்த வேண்டியதுமாகும். இந்தத் தேவைகளை அச்ச வழியாகவும் இலத்திரனியல் வழியாகவும் மேற்கொள்ள முடியும்.

அச்ச வழியாக ஆவணப்படுத்துகிற போதுகூட பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. பாமர மக்களின் அதே சொற்றொடர்களை நாம் பயன்படுத்துகிறோமா என்ற கேள்வி இருக்கிறது. சிலவேளைகளில் அவற்றினைச் சற்று செம்மைப்படுத்துவதாகவும் எழுத்து வழக்கினைப் பேணி மாற்றுகிற தன்மையைக் கொண்டதாகவும்

காணமுடிகிறது. சிலவேளைகளில் அதனை உரிய இடத்திலிருந்து பெறாது அதனைத் தொகுப்பவர் தமது அனுபவம், அறிவு முதலானவற்றைக் கொண்டு தனது சிந்தனைக் கலப்புடன் அல்லது மொழியாற்றலுடன் ஆக்கி விடுவதையும் காணமுடிகிறது.

இலத்திரனியல் வழியாக இவற்றினை ஆவணப்படுத்துகிறபோது அதன் ஒலி, ஒளிபரப்பில் இதன் உண்மைத்தன்மை பெரிதும் மாறுபடுகிறது. எடுத்துக்காட்டாகச் சில பாடல் வடிவங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட முடியும். சிறுவர் விளையாட்டுப் பாடல்களில் ஒலி, ஒளிபரப்புச் செய்கிறபோது உண்மையாக சிறுவர்கள் அவற்றிலே ஈடுபடுகின்றபோது - களத்திலே சென்று தொகுக்க வேண்டிய கட்டாயமிருக்கின்றது. அதேபோன்று மருத்து விச்சிப் பாடல், தாலாட்டுப்பாடல் முதலானவற்றை ஒலி, ஒளிபரப்பும்போது இயல்பாகவே அப்பாடல்களைப் பாடுகின்றவர்களைக் கொண்டு அவற்றினை மேற்கொள்வது பொருத்தமாக அமையும். கடந்தொழிலிலே ஈடுபடுகிற மீனவர்கள் பாடுகிற 'அம்பா' பாடலை அல்லது வேளாண்மை நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகிறபோது விவசாயிகள் பாடுகிற வேளாண்மைப் பாடலை அப்பிராந்தியத்திலே - அக்களத்திலே சென்று பதிவுசெய்ய வேண்டிய தேவையிருக்கிறது. காதல் பாடல்களை அவ்வாறு செய்ய முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருப்பினும் கவியினை வாலாயமாகப் பாடுகிறவர்களைக் கொண்டு இவற்றினைப் பதிவு செய்யலாம்.

ஆனால், இலத்திரனியல் ஊடாக போலச் செய்தல் மரபொன்றினைப் பின்பற்றியே இவற்றினைச் செய்வதாகத் தெரிகிறது. அவ்வாறு செய்கிறபோது அப்பாடல்களின் உண்மையான இசை மரபு, சொல்லாட்சிகள் முதலானவை மாறுபட்டு இப்பாடல் மரபே வேறொரு நிலைக்குச் செல்கிற துரப்பாக்கியம் நேர்ந்து விடுகிறது. குறிப்பிட்ட கலாசார மரபினையும் கிராமிய மணத்தோடு கூடிய சொற்களையும் தோற்றப்பொலிவையும் இலத்திரனியல் வழியாகக் கொண்டுவருவதில் மாறுபாடு நிகழ்ந்துவிடுகிறது. அதேபோல நாட்டார் பாடல்களிலே வழங்கும் பழி, பாவம், அம்மணச்சொற்கள் முதலானவை பாடுகிறவரின் நாகரிக மாற்றம் கருதி கைவிடப்படுகிற சூழ்நிலையும் இருக்கிறது. மொத்தத்தில் நாட்டார் வடிவங்களை பாவனை மரபில் ஊடக வழியாகக் கொண்டுவருவது பொருத்தமற்றது என்றே கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

நாட்டார் கதைகள் ஓரளவு அதனைச் செய்கின்றவர்களைக் கொண்டு சொல்லப் படுகிற நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டுகொண்டாலும் அவற்றிலும் அதன் உண்மைத்தன்மை குறைந்து வருவதையே காணமுடிகிறது. பழமொழி, விடுகதைகள் முதலானவை இன்று இலத்திரனியல் வழியாக ஆவணப்படுத்துகிற முயற்சி பெரும்பாலும் இல்லையெனலாம். எனவே, நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களை அதனை இன்னும் ஆற்றுக்கின்றவர்களைக் கொண்டு நேரடியாகக் களத்தில் பதிவுசெய்வதன் மூலம் மாத்திரமே அவற்றின் உண்மைத் தன்மையைப் பேணமுடியும். இல்லாவிடில் அதன் உண்மையான வடிவத்தை நாம் இழக்கவேண்டி நேரிடலாம்.

நாட்டாரிலக்கிய வடிவங்கள் இன்று பொதுவாகவே பண்புநிலை மாற்றம் பெற்று வருகின்றன. மரபு ரீதியாக நாட்டுப்புற இலக்கியங்களுக்கு ஐந்து முக்கியமான பண்புகளைக் குறிப்பிடுவர்:

1. நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் எனப்படுவது வாய்மொழியாகப் பரவுவது: அதாவது மக்களிடையே ஒருவர் வாய்மொழியாகப் பாடுவதைக் கேட்டு பலர் பல இடங்களில் குழ்நிலைக்குத் தக்கவாறும் நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தக்கவாறும் பாடப்படும் சிறப்புடையது.
2. மரபு வழிப்பட்டது: வழிவழியாக மக்களால் மரபு வழியில் பாடப்படுவது.
3. பல்வகையாகத் திரிந்து வழங்குவது: பெரும்பாலும் செவிவழியே பரவும் இப் பாடல்கள் இடங்களைப் பொறுத்தும் நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தும் வெவ்வேறு சொற்களினால் குறிப்பிடப்படுவது.
4. ஆசிரியர் இல்லாமை: இப்பாடல்களை இயற்றிய ஆசிரியர் இவர்தான் என்று குறிப்பிட்டுப் பெயர் கூற முடியாமை.
5. ஒருவித வாய்ப்பாட்டுக்குள் அடங்குவது.

இந்தப் பண்பு நிலையிலிருந்து நாட்டுப்புற இலக்கியம் பெருமளவு மாறியிருக்கிறது எனலாம். வாய்வழியாகப் பரவுவதில் நின்று மாறி எழுத்து உருவத்திலும் காட்சிப் படுத்தலினூடாகவும் நாட்டாரிலக்கியங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன. மரபு வழியாகப் பரவுவதிலும் நின்று மாறி புதிது புதிதாக ஆக்கப்படுகிற தன்மையையும் பெற்று வருகின்றன. ஆசிரியர் தெரியாத சூழ்நிலையிலிருந்து மாறி அதனை இன்னார்தான் ஆக்கியிருக்கின்றார் என்ற தெளிவுடன் வருகின்றன. இந்த மாதிரியான நிலைமாற்றத் தோடு வருகிற வாய்மொழி வடிவங்களை 'அரைநிலை' வாய்மொழி இலக்கியமென பேராசிரியர் சிவத்தம்பி (யோகராசா, செ., 2002: 111) குறிப்பிடுகிறார்:

'எம்மிடையே இப்போது எழுதப்பட்ட - ஆனால், வாய்மொழியாகக் கையளிக்கப்படுகின்ற சில பாடல்கள் உள்ளன. எழுதப்பட்டு, அச்சடிக்கப்பட்டு - ஆனால், இவற்றினுடைய பயில்நிலையில் அவை பெரும்பாலும் வாய்மொழியாகக் கையளிக்கப்படுகின்றன அல்லது துண்டுப் பிரசுரங்களாக விற்கப்படுகின்றன. இவற்றினை ஆங்கிலத்தில் Semi Oral Text என்பர். ஓரளவு வாய்மொழிப் பாடல்கள் அல்லது பாதி வாய்மொழிப் பாடல்கள் என்பர். இவற்றினை எவ்வாறு விளங்கிக் கொள்வது என்பது முக்கியமான ஒரு விடயமாகிறது. மேற்கூறியவற்றை நாம் முற்றுமுழுதாக நாட்டார் மொழிப்பட்ட பாடல்களோடு சேர்த்துவிட முடியாது. ஏனென்றால் நாட்டார் பாடல் நிலைக்குள்ள ஆசிரியர் தெரியாமை அல்லது ஒரு ஒட்டுமொத்தக் கூட்டுநிலை ஆசிரியர் தன்மை இங்கு காணப்படவில்லை. இங்கு குறிப்பிட்ட ஒருவர் - கவிஞர் அல்லது புலவர் எழுதுவார். சிலவேளை அவரே அதனை மக்களுக்கு முன்னால் வாசிப்பார். இன்றேல் சிலர் வாங்கி வாசித்துக் காட்டி விற்பார்கள். ஆகவே, உண்மையில் இதனுடைய தொடர்பு வலு என்பது வாய்மொழி நிலைப்பட்டதுதான்.'

இது வேறு ஒருவகையான மாறுநிலை. ஆனால், இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் ஊடான காட்சிப்படுத்தலோடு ஒலி வடிவங்களைக் கொண்டுவருகிறபோது நாம் மேலே கூறியது போல பல்வேறு காரணங்களால் நாட்டாரியலின் உண்மைத்தன்மை சிதைந்து போகிற தென்றே சொல்ல வேண்டும். இந்தக் கட்டத்தில்தான் அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதில் முக்கியமான தேவையிருக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

- இராஜரட்ணம், எம்., ஆனந்தன், வீ. (1993), 'மட்டக்களப்பில் வாய்மொழி இலக்கியம்', மட்டக்களப்பு சாகித்திய விழாக்கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்டது.
- கந்தையா, வீ.சி. (1964), 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்', யாழ்ப்பாணம்.
- சண்முகசுந்தரம், சு. (1975), 'நாட்டுப்புற இயல் ஓர் அறிமுகம்', சென்னை இலக்கிய மாணவர் வெளியீடு.
- சண்முகலிங்கம், க., பண்பாடு, (சித். 1992), (புரட். 1992), (வைகா 1993), இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
- சிவநேசச் செல்வன், ஆ. (1980), 'சிந்தனைத்திறனையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் தெளிவிக்கும் பழமொழிகளும் விடுகதைகள்: வரலாறும் பண்பாடும்', இலங்கை தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல், யாழ்ப்பாணம்.
- தில்லைநாதன், சி. (1983), 'ஆறுதலும் உற்சாகமும் அளிக்கும் நாட்டார் பாடல்கள்', தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர், இலங்கை, இந்து ச.க.அ. திணைக்களம்.
- நுஃமான், எம்.ஏ. (1983), 'கிராமிய இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வில் சமூக சந்தர்ப்பத்தின் முக்கியத்துவம்', தமிழ் சாகித்திய விழா சிறப்பு மலர், இலங்கை, இந்து ச.க.அ. திணைக்களம்.
- யோகராஜா, செ. (2002), ஈழத்து வாய்மொழிப் பாடல் மரபு, பண்பாட்டுத் திணைக்களம், கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை, இளைஞர் விவகார அமைச்சு, வ.கி.மா.
- லூர்து, தே. (1968), நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வுகள், திருநெல்வேலி, பாரிவேள், பதிப்பகம்.
- லூர்து, தே. (1976), நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஓர் அறிமுகம், திருநெல்வேலி.
- லூர்து, தே. (1968), நாட்டார் வழக்காற்றியல் கள ஆய்வு, திருநெல்வேலி, பாரிவேள், பதிப்பகம்.
- றமீஸ் அப்துல்லாஹ், (2001), கிழக்கிலங்கை கிராமியம், மல்லிகைப்பந்தல், கொழும்பு.

மாற்றமுறும் மலையகச் சமூகமும் இசைவாக்கம் பெறும் நாட்டாரியல் கூறுகளும்

வ. செல்வராஜா

‘இந்தியாவில் பிரித்தானியர் ஆட்சி உழைப்பைத் தவிர, வேறு எதனையும் விற்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட ஒரு பெரிய மக்கள் கூட்டத்தை உருவாக்கியது. இதனால் இந்தியாவானது ஆபிரிக்கக் கண்டத்துக்கு அடுத்ததாக பாரிய அளவில் தொழிலாளர்களை சந்தைப்படுத்தும் நாடாக பரிணமித்தது’. இதுவே மலையக மக்கள் இந்தியாவிலிருந்து புலம் பெயர்வதற்கான காரணமாக அமைந்தது.

தென்னிந்தியாவில் வேலூரை அடுத்து செங்கல்பட்டு, மதுராந்தகம், வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு, திண்டிவனம், சிதம்பரம், மற்றும் சேலம், நாமக்கல், கோணம்புத்தூர், திருச்சி, தஞ்சாவூர், பாபநாசம், அறந்தாங்கி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து மக்கள் புலம்பெயர்ந்து இலங்கைக்கு வந்தனர்.

தமிழர்கள், தெலுங்கர்கள், மலையாளிகள் என்போர் இதில் அடங்குவர். இம்மக்கள் பெருந்தோட்டத்துறையின் உருவாக்கத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் கடுமையாக உழைத்தார்கள். இலங்கையின் சகலவிதமான அபிவிருத்திக்கும் இம்மக்களின் உபரி உழைப்பே காரணமாகியது. 1823களை அடுத்த காலகட்டத்தில் கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இக்காலகட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் ‘வெறும் கூலி’களாக மட்டுமே கருதப்பட்டனர். அவர்களது வாழ்வியலும் அத்தகைய தன்மை உடையதாகவே இருந்தது. தமக்கென எந்த உடைமையையும் பெற விரும்பாதவர்களாக அல்லது உடைமைகளைப் பெற முடியாதவர்களாகவே வாழ்ந்தனர்.

அவ்வப்போது தங்களுடைய கிராமங்களை எண்ணி எண்ணி மகிழ்வதோடு அமைதி கண்டனர். கூலிகளாகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். பிறப்புப் பதிவுகளிலும் ‘கூலிகள்’ என்றே அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். ‘வறுமை’ இதற்கப்பால் இம்மக்களை வேறு எதனையும் நோக்கி நகரவிடவில்லை. ‘நவீன அடிமை’களாக தம் உழைப்போடு பின்னிப் பிணைந்திருந்தனர்.

‘பொறுக்கும் வரை பொறுத்திருந்து விட்டு முடியாத நிலையில் வாய்மூடி மௌனமாக இந்தியா திரும்பும் நிலையே இருந்தது’ என்று எமர்சன் டென்னன்ட் குறிப்பிட்டுள்ளமை இக்கால இந்தியத் தொழிலாளர்களின் இலங்கை நிலைமையை விளக்கப் போதுமானது.

‘காடுகளை வெட்டி அழிக்கத் தொடங்கிய அந்த இந்தியத் தமிழனுக்கு ஒரு முடிவே இல்லாது போனது. கிட்டத்தட்ட பத்துமணி நேரம் கடும் உழைப்பு, மிகக் குறைந்த வருமானம், மிகக்கூடிய இறப்பு வீதம், மிகக்கூடிய சிசு மரண வீதம், மேலும் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு தோட்டத்தை விட்டு அகல முடியாத ஒருநிலை 1930 வரை நீடித்தது.

அதாவது, மலையகத்தில் தொழிற்சங்கங்கள் ஊடுருவி உரிமைகள் குறித்து அவை விழிப்பூட்டும் வரை இந்நிலை நீடித்தது எனலாம்.' என.சி.வி. வேலுப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

தொழிற்சங்கங்களின் வருகையின் பின்னர் படிப்படியாக இந்நிலைமைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. வெறும் கூலிகளாக மட்டுமே வாழ்ந்து வந்த தொழிலாளர்கள் இன்று சிறுபான்மை இனமாகப் பரிணமித்துள்ளார்கள்.

'பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தினுள்ளே சமூக, பண்பாட்டு விடயங்களில் முக்கியமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் தமது 'லயன் வாழ்க்கை' மரபிலிருந்து விடுபட்டு மேனிலை நோக்கிய ஒரு சமூக அசைவியக்கத்துக்காகத் தொழிற் படத் தொடங்கியுள்ளனர். இதன் காரணமாக தங்களது இன, மொழி, உணர்வு பற்றியும் பண்பாட்டுத் தனித்துவம் பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். தோட்டத்தின் சமூக, பொருளாதார வரையறைகளுக்கு அப்பாலுள்ள சமூக, பொருளாதார வட்டங்களுக்குள் செல்ல விழைகின்றனர். இந்த அசைவியக்கம் 'மலையகம்' என்ற கோட்பாட்டுக்கு வலுவளிக்கின்றது. அந்தக் கோட்பாட்டினால் வலுப்பெறுகிறது. இந்தப் பெருந்தோட்டத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அசைவியக்கங்களை அந்த அசைவியக்கங்களின் முக்கியத்துவத்தை அவற்றின் தன்மைகளை எண்ணிக் கொள்ள முனையும் பொழுது அதன் வரலாற்று அடிப்படையையும் அதன் (சமூக) உருவாக்க அம்சங்களையும் மறந்து விடுதல் கூடாது.' என பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் மலையக சமூக மாற்றம் குறித்து தெளிவாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மலையக சமூகம் பாரிய மாற்றம் ஒன்றைக் காணாவிட்டாலும் அச்சமூகம் தன்னளவில் வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டத் தவறவில்லை. கல்வி, சமூக வாழ்வியல், அரசியல், கலை, இலக்கியம் போன்ற பல்வேறு துறைகளிலும் மாற்றமும் அம்சங்களை அவதானிக்கக் கூடியதாகவே உள்ளது.

இந்தப் பின்னணியில் இசைவாக்கம் பெறும் நாட்டாரியல் கூறுகளை ஆராய்வோம். மலையகச் சமூகத்தின் முன்னோர்கள் ஏறத்தாழ 190 ஆண்டுகளுக்கு முன் மலையகம் நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்த போது ஏழைத்தொழிலாளர்களாக, பொருளேதும் இன்றி வந்த போதும், தங்களுடன் தமது பண்பாட்டையும், வாழ்வியல் அம்சங்களையும் கலை வடிவங்களையும் சடங்கு முறைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் எடுத்தே வந்தார்கள்.

மலையகச் சமூகம் 'தமிழர்' என்ற பொது வரம்பிற்குள்ளும் 'இந்து' என்ற சமய அடிப்படையிலும் இலங்கைத் தமிழர் மற்றும் உலகத் தமிழர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் பெரும்பாலானவற்றுள் பொதுத்தன்மைகள் அல்லது பொதுப்பண்புகளையும் கொண்ட ஒரு சமூகமே எனினும், அது சமூகம் பற்றிய சோக்ரடீசின் கூற்றான 'ஒவ்வொரு சமுதாயமும் உலகளாவிய அதேவேளை வேறுபட்ட சில விழுமியங்களால் நெறிப்படுத்தப்படுகிறது. ஒழுக்க முறைகள், நீதிகள், சட்டதிட்டங்கள் உலகில் உள்ள எவ்வகையான சமுதாய வாழ்விலும் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணமுடியும்' என்பதற்கிணங்க தனக்கென ஒரு பண்பாட்டுக் கோலத்தை, நாட்டாரியல் கூறுகளை தனித்துவமாகக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொன்று தொட்டு பழைய மரபில் வரும் சமூகம் அம்மரபினை காலத்துக்குக் காலம் அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கடத்துவது இயல்பே. அத்தகைய மரபுவழிக் கடைப்பிடிப்புகளை நாட்டாரியல் கூறுகள் எனலாம்.

மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் வழிபாட்டு முறைகள், சடங்குகள் என்பவற்றில் நாட்டாரியல் கூறுகள் நிலைபெற்று இருப்பதையும் அவை தற்காலத்தில் சமூக மாற்றத்தின் நிமித்தம் இசைவாக்கம் பெற்று வருவதையும் அவதானிக்க முடியும்.

சமயம் என்பது, 'புனிதமான ஒன்றைப் (Sacred thing) பற்றிய நம்பிக்கைகளும் செயல்முறைகளும் அடங்கிய ஓர் ஒழுங்கமைந்த முறையாகும்.' என்பார் எமிலி தர்கைம். இக்கருத்தை மேலும் பரந்த பொருளுடையதாக மாற்றி ஓடியா என்பவர், 'பகுத்தறிவுக்கு எட்டாததும் (Non - rational) செயலறிவிற்கு உட்படாததுமான (Non - empirical) ஓர் உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள மக்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட முறையே' சமயமாகும் என வரையறை செய்கின்றார்.

இன்றைய உலகில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் தொடங்கி பெரும் சமுதாயமாக வாழும் நவீன மக்கள் வரை சமய நம்பிக்கைகளை வெவ்வேறு வகைகளில் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். அவ்வகையில், இந்து சமய மரபினைப் பெரும்பான்மையாகப் பின்பற்றும் மலையகத்தவர் மத்தியிலும் மரபுவழி வந்த நாட்டாரியல் கூறுகள் நிறையவே உள்ளன. இயற்கைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் 'மரங்கள் தான்' அவர்களது ஆலயங்களாக நிலைக்களம் பெற்றன. அம்மரங்களின் கீழ் சிறுதெய்வங்களைக் கல்லாகவும் வேல், சூலம் முதலிய ஆயுதங்கள் ஊடாகவும் வழிபட்டனர். இந்து சமய மரபில் இத்தகைய சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்கு இடமுண்டு. எனினும், அவற்றைப் பெருவாரியாகக் கடைப்பிடிக்கும் வழக்கம் மலையகத்தவரிடையே அதிகம் காணப்படுகிறது. இம்மக்கள் தென்னிந்தியாவில் கிராமப்புறங்களைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் நகர்புறங்களைச் சாராதவர்களாகவும் இருந்தமையால் அத்தகைய பின்னணியில் சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்கும் குல தெய்வ வழிபாட்டிற்கும் அதிக முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளனர் எனக் கொள்ள முடிகிறது.

மேலும், மிகுந்த உடல் உழைப்பு, அதன் வருத்தம் என்பனவற்றிற்குச் சிறு தெய்வங்களே துணை நிற்கும் என்ற நம்பிக்கை இம்மக்களிடம் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளதால், இச்சிறு தெய்வ வழிபாடு சமூக மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வந்த போதும் மக்கள் மத்தியில் இருந்து அகலவில்லை.

மலையக மக்கள் குடும்பத் தெய்வங்களை தமது வீடுகளில் வழிபடுவது வழக்கம். இத்தெய்வங்களின் பெயர்கள், குணாம்சங்கள் என்பவற்றைக் குடும்பங்களின் தலைவனும் தலைவியுமே அறிந்திருப்பர். இத்தெய்வங்கள் அவர்களது வீடுகளிலிருந்து தம்மைக் காத்து வருவதாகவும் இவற்றின் பெயர்களை வெளியிடுவதன் மூலம் எதிரிகள் அல்லது விஷமிகள் அத்தெய்வங்களின் சக்தியை மந்திர சக்தி மூலம் கட்டுப்படுத்தி தமக்கு பில்லி சூனியம் செய்து துன்பம் விளைவிக்க ஏதுவாக அமையும் என்ற நம்பிக்கையினாலும் இலகுவில் பெயர்களை வெளியிடமாட்டார்கள். இவ்வீட்டுத் தெய்வங்களுடன் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நொண்டி, அப்பாச்சி, ஐயனார், சங்கிலி, கறுப்பன், மாடசாமி, மதுரைவீரன் போன்ற காவல் தெய்வங்களுள் ஒன்றும் வணங்கப்படும். (வேல்முருகு)

இன்று இந்தக் குலதெய்வ, குடும்பத் தெய்வ வழிபாடு நடைமுறையில் வழக்கிழந்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. குல தெய்வங்களை முன்னோர்கள் அடுத்த சந்ததிக்கு கையளிக்கத் தவறியமை, இதற்கான முக்கிய காரணமெனக் கொள்ளலாம். மேலும், சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டமையும் குல மரபுகளுக்கு அப்பாலான கலப்புத்

திருமணங்களையும் குலதெய்வக் கையளிப்பு நிகழாமலக்கான காரணங்களாகக் கொள்ள முடியும்.

சிறுநெறியில் அடங்கும் சிறுதெய்வங்களின் வழிபாடு தோட்டங்களில் மிகவும் பிரபல்யமடைந்துள்ளது. தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஊர்த் தெய்வங்கள் பல அதே பெயர்களில் அல்லது வேறு பெயர்களில் தோட்டங்களில் வணங்கப்படுகின்றன. இச்சிறுதெய்வங்கள் தொழிலாளர்களது நாளாந்த வாழ்வில் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. பத்தியம்மன், காளி, ஏழு கன்னிகை ஏழுகன்னிமார், மதுரை வீரன், மாடசாமி, முனியாண்டி முனி, ரோதை முனி, கறுப்பு, செண்டா கட்டி, கவ்வாத்து சாமி, மலைசாமி, மட்பத்துசாமி, மின்னிடையான், வைரவர், இடும்பன், வனத்து சின்னப்பர் போன்ற சிறு தெய்வங்களை மலையக மக்கள் வணங்கி வருகின்றனர். வழிபடுவோரும் படைப்போரும் தெய்வமும் உண்டு குடித்து புகைத்து கதைத்து வழிபடும் மரபு இன்றும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

சிறுதெய்வங்களை வழிபடும் முறைகளில் அதிக வேறுபாடுகள் கிடையாது. சேவல். ஆடு என்பன பலியிடப்படுதல், படைக்கப்படும் பொருட்கள் வீட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படாமை போன்ற மரபுகள் இன்றுவரை கடைபிடிக்கப்படுகின்றன. இறந்தோர் வழிபாடு மலையகத்தில் அருகி வருவதாக இருந்தாலும் 'தீபாவளி' தினத்தில் இது இன்றுவரை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டு மரபுக்குரியதாக இருந்த மாரியம்மன் வழிபாடு இன்று பெருமளவில் பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறைக்கு மாறிவருகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் 'பண்டாரம்' எனப்படுவோரே பூசைகளைச் செய்தனர். இன்று பிராமண ஐயர்களினால் பூசைகள் நடத்தப்படுகின்றன. மேலும், ஆலயங்களும் கட்டட அமைப்பில் இந்து மதத் திருகுரிய கோவில் அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன.

வாழ்வியலோடு சம்பந்தப்பட்ட சடங்கு முறைகள் தொடர்ந்தும் கடைபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை வாழ்வில் ஏற்படும் இன்ப, துன்ப நிகழ்ச்சிகளுடனும் நிலைகளுடனும் தொடர்புடைய சடங்குகளாகவும் நம்பிக்கைகளாகவும் பழக்க வழக்கங்களாகவும் உள்ளதுடன் இச்சடங்குகளை மேற்கொள்வோரது பொருளாதார நிலை, மத நம்பிக்கை, சாதி என்பவற்றிற்கேற்ப வேறுபட்டும் உள்ளன. குழந்தைக்குச் சோறுட்டல், முடியிறக்கம், காதுகுத்தல் என்பவற்றில் பழைய மரபுகள் அதிகளவு இன்று பின்பற்றப்படுவதில்லை. நகர் புறத்தை அண்டிய தோட்டங்களில் வாழும் மக்கள் நகருக்குச் சென்று அச்சடங்குகளை நிறைவேற்றி வருகின்றார்கள்.

சாமித்திய சடங்குகளிலும் சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. பெண் பிள்ளைகள் ருதுவாகி ஏழாவது அல்லது பதினோராவது நாளில் சாமித்திய கல்யாணம் அல்லது சாமித்திய சடங்கு அல்லது 'தண்ணி வைத்தல்' நடைபெறும். பெண்பிள்ளைகள் ருதுவானதும் ஒரு சில நாட்களுக்குத் தனியே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டு ருது சடங்கன்று மூன்று அல்லது ஐந்து சமங்கலிப் பெண்களால் 'குளிப்பாட்டப்பட்டுத்' தாயின் சகோதரனான தாய்மாமனாலும் நெருங்கிய உறவினர்களாலும் ஆசீர்வதிக்கப்படுவர். இச்சடங்குகள் நடைமுறையில் இன்றும் நிலவி வருகின்றன. நில வசதி படைத்தவர்கள் நகர்புறங்களில் மண்டபங்களைப் பெற்று நண்பர்கள், உறவினர்களை அழைத்து விழாவாக நடத்தி வருகின்றனர்.

திருமணச் சடங்குகளிலும் இவ்வாறான மாற்றங்களை அவதானிக்க முடிகிறது. பரிசம் போடுதல், நலுங்கு வைத்தல், தோட்டக் கோயிலில் கல்யாணத்தை நடத்துதல், வீட்டில் விருந்துபசாரங்களை வைத்தல், மறுவீடு செல்லல் என்ற சடங்கு முறைகள் பின்பற்றப் பட்டாலும் இன்று நலுங்கு வைத்தல் என்பது அருகி வருகின்றது. தோட்டக் கோயிலில் திருமணம் செய்வது குறைந்து வருகின்றது. வசதி படைத்தோர் நகர் புறம் சார்ந்த கோயில் மண்டபங்களில் பிராமண ஐயர்களைக் கொண்டு திருமண வைபவங்களை நடாத்தி வருகின்றனர்.

மணச்சடங்கு முறையில் பெரிய மாற்றங்கள் நிகழ்வதாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. இறந்தவர்களைப் புதைப்பதே வழக்கம். இறப்புச்செய்தியை அறிவித்தல், சிகை அலங்காரம் செய்வோர், சலவைத் தொழிலாளர் சடங்குகள் இன்றுவரை தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டு வருகின்றன. சீதேவி வாங்குதல், கொள்ளிக் குடம் உடைத்தல், வாய்க்கரிசி இடல், மூன்றாம் நாள் பால் ஊத்துதல், கருமாதி செய்தல் போன்ற சடங்குகள் பழைய மரபுகளை ஒட்டியே நடத்தப்படுகின்றன.

கூத்துக்கள் மலையக மக்களால் இன்றும் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. காமன் கூத்து, அர்ச்சுனன் தபசு, பொன்னர் சங்கர் ஆகிய கூத்துக்கள் பிரபல்யம் மிக்கன. எனினும், ஆரம்ப காலத்தில் அல்லி அரசாணி, காத்தவராயன் கூத்து போன்றன ஆடப்பட்டதாக அறிகின்றோம். மலையகத் தோட்டங்களில் ஏதாவது ஒரு கூத்து நடைபெறும் வழக்கம் இருந்தது. ஆனால், இன்று காமன் கூத்து மட்டும் ஓரளவு பரவலாக ஆடப்படுகிறது. ஆட்ட முறைகளிலோ பெரிய மாற்றங்கள் ஏதுமின்றியே ஆடப்பட்டு வருகின்றன.

காமன் கூத்தை மேடைக்குரியதாக ஆக்கும் முயற்சிகள் பலகாலமாக நடைபெற்று வருகின்றன. அமரர்கள் எஸ். திருச்செந்தூரன், வி.டி. தர்மலிங்கம் என்போர் இத்துறையில் முன்னோடிகளாக இருந்துள்ளனர். இன்று இக்கூத்து ஹட்டன் பகுதியிலும் பூநீபாத தேசிய கல்வியின் கல்லூரியிலும் அரங்க வடிவத்தில் ஆடப்பட்டு வருகின்றது. கும்மி, கோலாட்டம், ஓயிலாட்டம், வேடம் தரித்து ஆடுதல் போன்ற நாட்டுப்புற நடனங்கள் தோட்டத் திருவிழாக்களில் சற்று அருகியே வருகின்றன. பாடசாலை மட்டங்களில் இக்கிராமிய நடனங்கள் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. ஓயிலாட்டம் பெரும்பாலும் மறைந்து விட்டது எனலாம்.

இசைக்கருவிகளுள் 'தப்பு' எனும் கருவி மலையக மக்களின் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்த ஒன்று. தொழில் களத்தோடும் மக்களின் சடங்கு முறைகளோடும் நெருக்கமான தொடர்பு தப்பு வாத்தியக் கருவிக்கு உண்டு. ஆனால் இன்று தப்பு வாசிக்கப்படுவது குறைவு. திருவிழாக்காலங்களில் 'கரகம் பாலித்தல்' சடங்கின் போதும் காமன் விழாவின் போதும் மட்டும் 'தப்பு' வாசிக்கப்படுகிறது. 'உறுமி மேளம்' மறைந்துவிட்டது. குலவையிடுதல், மாரியம்மன் தாலாட்டு என்பன திருவிழாக்காலங்களில் இடம்பெற்று வருகின்றன.

தாலாட்டு, ஒப்பாரி என்பன முற்றாக மலையகத்தில் மறைந்துவிட்டன. உடுக்கடிப் பாடல்களும் அருகி வருகின்றன.

சமுதாய மாற்றங்களின் போது பல நிறுவனங்களும் மாறுதலுக்கு இலக்காகின்றன. இவற்றுள் மொழியும் சமுதாயமும் மட்டும் அவ்வளவு விரைவில் மாற்றத்துக்கு

உட்படுவதில்லை. இதற்குக் காரணம் மனித வாழ்வியலில் இவை இரண்டும் இரு கண்களைப் போன்றன. இவை வழியே தான் உலகவாழ்வு முழுவதும் உணரப்படுகின்றது. அனைத்து சமுதாயத்தினரிடமும் சமயமும் மொழியும் மற்றைய நிறுவனங்களைப் போல அவ்வளவு விரைவில் மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இதில் மலையகமும் விதிவிலக்கல்ல. பொருளாதாரம் என்ற ரீதியில் பெருந்தோட்டக் கூலிகள் என்ற நிலை மாத்திரமே ஆரம்ப காலத்தில் வருமானம் ஈட்டும் மார்க்கமாக இருந்தது. இன்று, சுய தொழில், வர்த்தகம், பயிர்ச்செய்கை, அரசாங்க உத்தியோகங்கள் தனியார் துறை சார்ந்த தொழில்கள், தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் நகரங்களை நோக்கிய படையெடுப்பு, வெளி நாட்டு வேலை வாய்ப்புக்கள் போன்ற பல்துறை சார்ந்த முறைகள் பொருளாதார கட்டமைப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன.

இந்நிலையில் தோட்டம் - நகரம் என்ற இடைவெளி குறைதலும் ஏனைய சமூகத்தினருடனான ஊடாட்டமும் மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி வருகின்றன. கல்வி கற்ற ஒரு சமூகமாக உருமாற்றம் பெறல், ஊடகங்களின் செல்வாக்கு என்பனவும் மலையக மக்களின் வாழ்வியலில் தாக்கத்தைச் செலுத்தி வருகின்றன. இந்நிலையில் நாட்டுப்புறவியல்கூறுகள் இசைவாக்கம் அடைவதில் பெரும் தாக்கத்தைச் செலுத்தி வருகின்றன. இசைவாக்கம் அடைய முடியாத கூறுகள் அழிந்துவிடுவதும் இசைவாக்கம் பெறும் கூறுகள் காலச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றமுறுவதும் இயற்கை. மலையகத்தில் நாட்டுப்புறவியலின் பல்வேறு கூறுகள் அழிந்து விட்டன. உதாரணமாக, நாட்டுப்புறப்பாடல்கள், இசைக்கருவிகள், நாட்டுப்புற நடனங்கள் என்பவற்றைக் கூறலாம்.

இசைவாக்கம் பெற்ற நாட்டுப்புறக் கூறுகள் பல்வேறு மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, சிறுதெய்வ வழிபாடுகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் அருகி வருகின்ற அதேவேளை, பெருந் தெய்வ வழிபாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது. விநாயகர், முருகன், அம்மன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு ஆகம விதிப்படி ஆலயங்கள் கட்டுதல், திருவிழாக்களுக்கு முகூர்த்தம் குறித்து, தினங்கள் குறித்து, பிராமணர்களை உள்வாங்கல் என மரபு நிலை சார்ந்த பண்பாடு மாற்றம் பெற்று வருகின்றது. பூசைகள், பலியிடல் முதலியன ஓரளவு குறைந்த மட்டத்திற்கு உள்வாங்கப் பட்டுவிட்டன எனலாம்.

தென்னிந்தியாவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்த மக்கள் தமது நாட்டுப்புறக் கூறுகளைத் தம்மோடு எடுத்து வந்தனர். எனினும், மலையகத்தின் சமூக, பொருளாதார நிலைமை களுக்கேற்ப அவற்றைத் தமக்கேற்ற வகையில் நிலை மாற்றிக் கொண்டனர். அதனைப் போலவே மலையகத்தில் இன்று ஏற்பட்டுவரும் சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் நாட்டுப்புறவியல் கூறுகளிலும் தாக்கத்தைச் செலுத்தி வருவதைக் காணலாம்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களும் தமிழ்நூல் ஆவணமாக்கலும்

இராசையா மகேஸ்வரன்

அறிமுகம்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வரலாறு 1921 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி (University College) 1921 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப் பட்டதோடு, அதன் நூலகமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதலாவது நூலகராக ஸ்டீபன் என்ரைட் (Stephen Enright) 1925 ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். 1942 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் (University of Ceylon) பேராதனையில் ஆரம்பிக்கப் பட்ட போது இதன் முதலாவது நூலகராக ஸ்டீபன் என்ரைட் (Stephen Enright) நியமிக்கப் படுகிறார். நூலகத்திற்கு முதலாவது அன்பளிப்பாக சேர்.பொன். அருணாச்சலத்தின் மகனான பத்மநாப என்பவரின் 1500 நூல்கள் 1921 இல் கிடைத்துள்ளன. பல்கலைக்கழக நூலக வரலாற்றில் இந்த அன்பளிப்பே முதலாவதாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பல்கலைக்கழக நூலக ஆவணப்படுத்தல் இதிலிருந்தே ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 1972 இல் ஸ்ரீ லங்கா பல்கலைக்கழகம் (University of Sri Lanka) எனவும் 1978 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் (University of Peradeniya) எனவும் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. வித்தியோதய, வித்தியலங்கார பிரிவேளாக்கள் 1959 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. வித்தியலங்கார பிரிவேளா இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வளாகமாக 1972 இல் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு 1978 இல் களனிப் பல்கலைக்கழகமாயிற்று. வித்தியோதய வளாகம் 1972 இல் ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுரப் பல்கலைக்கழகமாயிற்று. 1963 இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1967 இல் கட்டுபெத்த தொழில் நுட்பக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது 1972 ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வளாகமாகி 1978ல் மொரட்டுவப் பல்கலைக்கழகமாகியது. 1974 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வளாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது பின்னர் 1979 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகமாகியது. 1980 இல் திறந்த பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1986 இல் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1992 இல் சப்பிரகமுவ பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1995 இல் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், ரஜரட்ட பல்கலைக்கழகம் ஆகியன ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1997 இல் வவுனியாப் பல்கலைக்கழக வளாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

2005 இல் ஊவாவெல்லச பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்பல்கலைக் கழக ஆரம்பத்துடன் அதன் நூலகமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

உலகில் எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஆவணக்காப்பகங்கள் உண்டு. ஆவணக்காப்பகங்கள் என்பது குறிப்பேடுகளை, வெளியீடுகளைத் தொகுத்து வைத்துப் பாதுகாப்பளவாகும். இன்றைய ஆவணங்களை வருங்காலத்தவர்களுக்குப் பாதுகாத்து வழங்குவது இதன் பணிகளுள் முக்கியமானதாகும்.

ஆவணமாக்கல் : 1. நூல்களை, ஆவணங்களை ஆவணப்படுத்தல்.
2. நூல் விபரங்களை, பட்டியல்களை ஆவணப்படுத்தல்
என இரு வகைப்படும்.

ஆவணமாக்கலின் மூலம் இடம்பெறும் செய்தித்தொடர்புச் சேவையானது, தகவல்களைக் குறிப்பெடுத்தல், அவற்றினை வெளிப்படுத்தல், அவற்றினைப் பாவிப்பவர்களுக்கு உரியவகையில் ஒழுங்குபடுத்துதல் போன்றவற்றினை உள்ளடக்கியதாகும். அந்த வகையில், ஆவணப்படுத்தப்பட்டவை முதல் நிலைத் தகவல் வளங்களாகவும், (Primary Information Resources). நூல்களையும் ஏனைய ஆவணங்களையும் ஏதோ ஒரு வகையில் பகுப்பாய்வு செய்து ஒழுங்குபடுத்தி தகவல் தேடுவதற்கு இலகுவாக்கி பதிவுகளை நூல் விபரப்பட்டியலாக்கி வழங்குவது இரண்டாம் நிலை தகவல்களாகவும் கொள்ளப்படுகின்றன. இது ஆசிரியர், பொருள் அல்லது விடயம், இடம், காலம் ஆகிய ஏதாவது ஒன்றின் அல்லது பலவற்றின் அடிப்படையில் ஒழுங்குபடுத்தி வழங்குதலாகும். ஆவணப்பட்டியல்கள் குறித்த துறை சார்ந்தோராலும் வெளியீட்டாளர்களாலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவை நூல்களைத் தேடுதல் செய்வதற்கு இலகுவாகவும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன.

இவ்வாறு ஆவணப்படுத்தப்பட்டவற்றை முறைப்படுத்தப்பட்ட நூல் விபரப்பட்டியல் (Systematic Bibliographies) பகுப்பாய்வுமுறை நூல்விபரப்பட்டியல், (Analytical Bibliographies) வரலாற்று நூல்விபரப்பட்டியல், (Historical Bibliographies) என வகைப்படுத்தலாம்.

நூல்விபரப்பட்டியல்கள்

சர்வதேச நூல் விபரப்பட்டியல், (Universal Bibliographies)

தேசிய நூல் விபரப்பட்டியல், (National Bibliographies)

வர்த்தக ரீதியிலான நூல் விபரப்பட்டியல், (Trade Bibliographies)

ஆய்வுகளுக்கான நூல் விபரப்பட்டியல், (Bibliographies of Theses) எனப் பலவகைப்படுவன.

தற்போது நூல்களுக்கான நூலகத்தளங்கள் (Library Sites) பல்கலைக்கழகங்களுக்கான நூலகத்தளங்கள் எனத் தனித்தனியாக உள்ளன. இதில் நூல் விபரங்களும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையில் ஆவணப்பாதுகாப்புக்கு நீண்டகால வரலாறு உண்டு; மூன்றாம் நூற்றாண்டின் மன்னர் காலந்தொட்டு இலங்கையின் பௌத்த மடாலயங்களிலும், கோயில்களிலும், நூல்கள் பாதுகாக்கப்பட்டும், பயிலப்பட்டும் வந்துள்ளன. மகா விகாரைகள், அபயகிரி விகாரை ஆகியன ஆவணப்பாதுகாப்பு நிலையங்களாக விளங்கியிருந்தன.

இலங்கையில் 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் ஆவணப்பாதுகாப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதும் ஐரோப்பிய ஆட்சிக்காலத்திலேயே 16ஆம் நூற்றாண்டில் ஆவணப்படுத்துதல், நூலகம் என்பன முறைப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்டைக்காலத்தில் இலங்கை மன்னர்களால் வழங்கப்பட்டவற்றைக் குறித்து வைத்த ஆவணம் 'பின்பொத்' (Pinpoth) என அழைக்கப்பட்டது. இதனை வைத்துக்காத்தவர்கள் 'பொத்வருன்' (Poth Varun) நூல் காப்பாளர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். கோட்டை இராச்சியக் காலத்தில் (1415 -1597) மன்னரால் வழங்கப்பட்ட வாய் மூல தண்டனைகளைக் குறித்துவைக்க 'முகவெட்டி' (Mukavetti) என்ற ஆவணம் பயன்படுத்தப்பட்டதாகவும், கண்டி இராச்சியகாலத்தில் ஆவணங்களை 'மகாமோட்டி' (Mahamoutti) பாதுகாத்ததாக வரலாறுகளில் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் மன்னர்கள் கொடையாக வழங்கிய காணிகளுக்கான ஆவணம் ஒலைச்சீட்டு ('olai Sittu', 'Cul Put') என அழைக்கப்பட்டதுடன் இவ்வாவணங்களை எழுதுபவரும், பாதுகாப்பவரும் 'லியன்னா' (liannah) என அழைக்கப்பட்டதாகவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன. அநுராதபுரகாலத்தில் (300-1017) மன்னரது இராச்சியநிதிக்கணக்குகள் 'பண்டக பொத்தகம்' (Pandaka - Pottagam) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் வரி அறவிட்டவை 'வரி பொத்தகம்' (Vari-Pottagam) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வரலாற்றினைக் கூறும் மகா வம்சம், சூலவம்சம் என்பன தீபவம்சம், அட்டகதா (Dipawamsa, Attakatha) எனும் 4ம்- 6ம் நூற்றாண்டு ஆவண ஏடுகளைத் துணைகொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளன.

போர்த்துக்கேயரே (1515-1656) ஆவணப்படுத்துதலை 16ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பித்துள்ளனர். ஒல்லாந்தர் (1640-1796) போர்த்துக்கேயரிடமிருந்து கொழும்பை 1656இல் கைப்பற்றியபோது ஆவணப்படுத்தப்பட்ட ஆவணங்களைக் கையளிக்கமறுத்து போர்த்துக்கேயர்கள் அழித்துள்ளனர். ஒல்லாந்தர் (1660-1796) காலப்பகுதியில் ஆவணப்படுத்துனராக (Record Keeper) Mr. Pieter de Bitter நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். இக்காலத்தில் இலங்கை பல நிர்வாகப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு காலி, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, கொழும்பு என ஆவணப்படுத்துதல் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒல்லாந்தர்களிடமிருந்து பிரித்தானியர் (1796-1947) இலங்கையைக் கைப்பற்றிய போது 1798 இல் ஒல்லாந்தரினால் (டச்சுக்காரர்) ஆவணங்கள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. 1815இல் கண்டி இராச்சியம் பிரித்தானியரால் கைப்பற்றப்பட்டபோது கண்டி ஆவணங்கள் அழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் மாவட்டக் காரியாலயங்களில் ஆவணக்காப்பாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். 1870களில் நூலகங்களும், 1877இல் நூதனசாலையும் நூலகமும் (Museum and Library) ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின் உள்ளூர் வெளியீடுகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அச்சகம் மற்றும் வெளியீட்டாளர் சட்டம் 1885இல் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இலங்கை 19ம் நூற்றாண்டிலே நூல்கள் ஆவணப்படுத்தலை ஆரம்பித்துள்ளது. 1902ஆம் ஆண்டு ஆவணக்காப்பாளர் பதவிக்கு ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டு கொழும்புக்கச்சேரியில் ஓர் அலுவலகமும் அமைக்கப்பட்டது. 1902ஆம் ஆண்டு ஆவணப்படுத்தலில் ஒரு திருப்பு முனையாக ஆவணப்படுத்தல் மீண்டும் மாவட்ட மட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கண்டி, யாழ்ப்பாணம், காலி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் நூதனசாலைகள் (Museums) ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1942-1943 காலப்பகுதியில் 2ம் உலக யுத்தகாலத்தில் ஜப்பான் கொழும்பில் குண்டுபோட்டதால், ஆவணக்காப்பகம் கொழும்பிலிருந்து நுவரெலியாவுக்கு

மாற்றப்பட்டது. இதேவேளை பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் (1876-1947) காலனித்துவ நாடுகளின் வெளியீடுகள் காலனித்துவ பதிப்புரிமைச்சட்டத்தின் கீழ் (Colonial copy right Act) சேர்க்கப்பட்டு பிரித்தானிய நூதனசாலையில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டன.

1796 இலிருந்து 1948 வரையிலான காலப்பகுதி வெளியீடுகள், ஆவணங்கள் பிரித்தானியாவில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1947இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின், சிலகாலம் கல்வியமைச்சின் கீழ் ஆவணக்காப்பகம் பேணப்பட்டது. 1951இல் அச்சக பதிப்புச்சட்டம் ("Printing press ordinance"- 1951-20ம் சட்டம்) கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. 1952 இல் இலங்கை தேசிய நூல்விபரப்பட்டியலுக்கான உபஆணைக்குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்ட பின், கல்வி அமைச்சிலிருந்து ஆவணக்காப்பகம் உள்ளூராட்சி மற்றும் கலாசார அமைச்சின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. 1962இல் முதலாவது தேசிய நூற்பட்டியல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்தே வெளியிடப்பட்டதுடன், இதன் வெளியீட்டுக்கு பிரித்தானிய தேசிய நூல் விபரப்பட்டியலின் பிரதம ஆசிரியர் திரு எ.ஜெ. வேல்ஜ்ஜின் சேவையும் பெறப்பட்டுள்ளது. 1963 தொடக்கம் வித்தியலங்கார பல்கலைக்கழகத்தில் ஆவணங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு 1975இல் ஆவணக்காப்பகம் புதியகட்டத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. 1974ஆம் ஆண்டிலிருந்து தேசியநூற்பட்டியல் தேசியசுவடிகள் திணைக்களத்திலிருந்து தேசியநூலகசபை பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

இத்தேசிய நூற்பட்டியல் சட்டவைப்பு நூற்சேர்க்கையின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப் படுகின்றது. 1962 தொடக்கம் 1974ஆம் ஆண்டு வரையிலான தேசியநூற்பட்டியல் தேசியசுவடிகள் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1974ஆம் ஆண்டு 48ஆம் இலக்கச்சட்டத்தின் மூலம் இத்திணைக்களம் தேசிய ஆவணக்காப்பகம் எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது. இதன் நோக்கம், 1974ஆம் ஆண்டு 48ஆம் இலக்கச்சட்டத்திலும், 1981ம் ஆண்டு 30ஆவது இலக்கச்சட்டத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1885ஆம் ஆண்டின் அச்சகம் வெளியீட்டு பதிவுச்சட்டத்திற்கு அமைவாக, அச்சகங்களும் வெளியீட்டாளர்களும் சகல நூல்களினதும் பிரதிகள் ஐந்தினை வழங்கவேண்டும். இதில் ஒரு பிரதி (1973க்குப் பின்) தேசியநூலகசபைக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். இன்னுமோர் பிரதி (1952 இலிருந்து) போராதனை பல்கலைக்கழக நூலகத்திலும், ஒரு பிரதி சுவடிகள் திணைக்களத்திலும் சட்டச்சேர்க்கையாக (Legal depository) ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1951 அச்சக வெளியீட்டாளர்கள் சட்டத்தின் பின், 1973இல், 45வது சட்டமாக தேசியசுவடிகள் சட்டம் (The National Archives Law no 48, 1973) கொண்டுவரப்பட்டது. 1973இல், 51வது சரத்துக்கேற்ப இலங்கை தேசிய நூலக சேவைகள் சபை (The Sri Lanka National Library service Board), ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பின், இலங்கையில் வெளியிடப்படும் சகல வெளியீடுகளும் சட்டப்படி இச்சபை மூலம் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. 1976 இல் இலங்கை தேசிய நூலகசேவைகள் (The Sri Lanka National Library service), உருவாக்கப்பட்டதுடன் 1990 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தேசிய நூலகம் (The Sri Lanka National Library) ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1986ஆம் ஆண்டிலிருந்து இலங்கையில் வெளியிடப்படும் நூல்களுக்கு சர்வதேச தராதர நூல் எண் (ISBN) வழங்கும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் சர்வதேச தராதர நூல் எண் (ISBN) பெற்றுக் கொண்டால் மாத்திரமே அந்நூல் இலங்கை தேசிய நூற்பட்டியலில் (National Bibliography) பதியப்படுகின்றது. இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் சர்வதேசதராதரநூல் எண்களை (ISBN)

வேறு நாடுகளில் பெற்றுக்கொண்டால் இலங்கையரது நூலாயினும் இலங்கை தேசிய நூற்பட்டியலில் பதியப்படுவதில்லை. இலங்கை நூல் ஆவணப்படுத்தலில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலகர் இயன் குணத்திலகவின் சேவை பாராட்டுக்குரியதாகும்.

ஆய்வின் பிரச்சினைகள்

இலங்கையில் தமிழ் ஆவணங்கள் முழுமையாக ஆவணப்படுத்தப்படுவதில்லை. தமிழ் நூல்கள் பல இந்தியாவிலும் பிறநாடுகளிலும் அச்சிட்டு வெளியிடப்படுவதும், இலங்கையில் வெளியிடப்படும் நூல்களுக்கு சர்வதேச தராதர நூல் எண் பெறப்படாமையும் எழுத்தாளர்கள், வெளியீட்டாளர்களின் அக்கறையின்மையும் போதிய தமிழ் உத்தியோகத் தர்களின்மையும், பாராமுகத்தன்மையும் தேசிய நூற்பட்டியலில் தமிழ் நூல்கள் பதியப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டமைக்குக் காரணங்களாயுள்ளன. இதனால் ஆய்வாளர்கள், எதிர்காலசந்ததியினர் இவை பற்றி அறியமுடியாதுள்ளது. ஆவணப்படுத்தப்பட்டவையும் தற்போது அச்சில் வருவதில்லை. இவை கணினி மயப்படுத்தப்படுகிறது.

ஆய்வு முறை

வரலாற்றுத் துணையுடன் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வு நூல்களின் ஆதாரங்களுடன் இத்துறைசார்ந்த இரண்டாம் நிலைச் சான்றுகளுடனும் களநிலையில் நேரடி அவதானிப்புகளுடனும், விளக்கநிலை வாயிலாகவும் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது.

ஆய்வின் நோக்கம்

இலங்கைத்தமிழ் ஆவணங்களை ஆவணப்படுத்துதல் பூரணமாக நடைபெறவில்லை. இக்குறைபாடு பல்கலைக்கழகங்களிலும் காணப்படுகின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ் ஆவணங்களை ஆவணப்படுத்துதலில் உள்ள இடர்பாடுகளை கண்டறிதலும், பல்கலைக்கழகங்களில் இவற்றினைக் களையும் வழிமுறைகளை கண்டறிதலும் தீர்வு காண்பதுமே இவ்வாய்வினது நோக்கங்களாகும்.

ஆய்வின் போது கண்டறிந்தவையும் அவதானிப்புகளும்

1. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் (Theses) MA, MPhil, Phd ஆகியவற்றிற்கான நூல் விபரப்பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
2. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் நூலக ஏட்டுச்சுவடிகள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
3. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 135 தமிழ் பருவ இதழ்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாக: சரஸ்வதி, சர்வதேச தமிழர், செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி, கலைக்கதிர், கலைமகள், குமரன், குமரமலர், முஸ்லீம் முரசு, விவேக போதினி, Tamil Culture ஆகியன ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

4. சகல பல்கலைக்கழகங்களிலும் தேசிய நூற்பட்டியல் ஆவணப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. இதில் இலங்கையில் நூற் பதிவு இலக்கம் பெற்று அனைத்து தமிழ் நூலகளும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன் ஒரு பிரதி அதாவது ஆவணப்படுத்தப்பட்ட நூல்கள் அச்ச சட்டத்திற்கமைய தேசிய நூலகத்திற்கு வழங்கப்படுத்தப்படுகின்றது. ஐந்து பிரதிகளில் ஒரு பிரதி பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நிலக்கீழ் அறையில் பாதுகாக்கப்படுகிறது.
5. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் 'இலங்கை தொடர்பான 960 தமிழ் நூல்கள் இலங்கைச் சேர்க்கை (Ceylon Room) ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏனைய பல்கலைக்கழகத்திலும் இலங்கைச் சேர்க்கை ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
6. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பிரிவில் பிரத்தியேக சேர்க்கை (Reserve Collection) என 4800 தமிழ் நூல்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இது போல் வெவ்வேறு சேர்க்கைகள் ஏனைய பல்கலைக்கழக நூலகங்களிலும் காணப்படுகின்றன.
7. நூலகரான முருகவேள் சிற்றம்பலம்: A Bibliographical Guide to the Study of Saivism (1965) University of London Diploma in Librarianship என சைவ நூல்களை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்
8. யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழக நூலக ஏட்டுச்சுவடிகள் பட்டியல் தொகுப்பு சி. முருகவேள் (நூலகர்) (1992), யாழ்ப்பாணம் - யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம் 40 பக்கங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
9. ஈழத்துத்தமிழ் நாவல்கள் - நூல்விபரப்பட்டியல் 1885-1976 தொகுப்பு நா. சுப்பிரமணியம் (1977), துணைநூலகர், நூலகம் இலங்கைப்பல்கலைக்கழகம் யாழ்ப்பாண வளாகம். 407 நாவல்களின் தகவல்கள் 220 நூல்வடிவில் வெளிவந்த தவல்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
10. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக ஆய்வுக் கட்டுரைகள் (பட்டியல்கள்) ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
11. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக பருவ இதழ்கள் (பட்டியல்கள்) ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
12. தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர் எம்.எம் உவைஸ் அவர்களின் பிரத்தியேக நூலகத்தைக் கையேற்கும் வைபவத்தினை முன்னிட்டு வெளியிடப்பட்ட சிறப்பு இதழ் (1997) இவ்வைப்பிலுள்ளவற்றை ஆவணப்படுத்தியுள்ளது.
13. ஈழத்தமிழ் பயண இலக்கியங்கள் ஆர். மகேஸ்வரன் சிரேஷ்ட துணைநூலகரால், ஆவணப்படுத்தப்பட்டு லண்டன் உலக தமிழ் ஆய்வு மாநாட்டில் 2013ம் ஆண்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

பல்கலைக்கழகங்களின் நூலகத்திற்கு வெளியில்....

தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தறிஞரின் பெருமுயற்சிகள் என பேராசிரியர் பி. பூலோகசிங்கம் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

'சுவடிகள் ஆற்றுப்படை' என்ற நான்கு தொகுதிகளாக எஸ்.ஏச்.எம். ஜெமீல் இலங்கை முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களது நூல்களை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

சா.ஜோ.செல்வராஜா மட்டக்களப்பு மாவட்ட நூலியல் தொடர்பான வரலாற்றினை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்) இலங்கை நாவல்கள் பற்றியும், சில்லையூர் செல்வராசன் 1967ல் வெளியிட்ட ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சியில் 1891-1962 வரை சுமார் 150 நாவல்கள் பற்றிய தகவல்களையும், கனக செந்திநாதன் 1971ல் வெளியிட்ட ஈழத்து தமிழ் நூல் வழிகாட்டி என்ற பட்டியலில் 1955-1970 வரை வெளிவந்த 54 நாவல்களின் விபரங்களையும் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிக்கழக இலங்கைக்கிளை 1971இல் வெளியிட்ட ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ் நூற்காட்சி (1947 - 1970) நூற்பட்டியலில் 50 நாவல் வெளியீட்டு முயற்சிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இளங்கதிர் காலக்கண்ணாடி என க. அருணாச்சலமும், சிந்தனை ஆய்வுக்கட்டுரைகள் விபரப்பட்டியல் என ச. சத்தியசீலனும் இளங்கதிர், சிந்தனை ஆய்வுக்கட்டுரைகளை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

இதே போல் புகலிட மண்ணிலே வெளியிடப்பட்ட நூல்களின் பதிவுகளையும் ஒன்று இலங்கையில் வெளியிடப்பட்ட நூல்களினது பதிவுகளையும் ஒன்று திரட்டி 'நூல்தேட்டம்' என்ற நூல்தொகுதியாக இலண்டனில் உள்ள நூலகர் என். செல்வராஜ் வெளியிட்டுள்ளார். ஆயிரம் நூல்களுக்கு ஒரு தொகுதி என்ற வகையில் ஆறு (7) நூல் தேட்டங்கள் வெளியிட்டுள்ளதுடன் இலங்கைத் தமிழர்களது, மலேசிய, சிங்கப்பூர் வாழ் இலங்கைத் தமிழர்களால் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள் ஒரு தேட்டமாகவும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவர் தொடந்தும் இலங்கைத் தமிழ் நூல்களைப் பதிந்து வெளிகொணர்தலில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒரு நூற்றாண்டு ஆவணங்கள் என்ற தலைப்பில் குரும்பசிட்டி கனகரத்தினம் 1864 - 2001 வரை ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

இலங்கைச் சுவடிகள் திணைக்களமும், இலங்கை தேசிய நூலகமும் இணைந்து, மலையக ஆவணக்காப்பகம் ஒன்றை புசல்லாவையில் நிறுவி மலையக ஆவணங்களை ஆவணப்படுத்துகின்றன.

ஐரோப்பிய தமிழ் ஆவணக்காப்பகமும் ஆய்வகமும் (European Tamil Documentation and Research centre - ETDRC), உலகத்தமிழ் நூலகம் ஸ்காப்ரோ, ஒன்றாரியோ, கனடா, வல்வை ஆவணக் காப்பகம், கனடா, முல்லை அமுதன் ஆவணக்காப்பகம், தமிழ்தகவல் மையம் - ஆவணக்காப்பகம் - (Tamil Information centre-TDC Library), பிரித்தானிய நூலகம் (British Library), இலண்டன் பல்கலைக்கழக நூலகம் SOAS - School of Oriental and African Studies Library, University of London), www.noolaham.org ஆகியன புகலிட மண்ணிலே இலங்கைத்தமிழர் நூல்களை ஒன்று திரட்டியும், இலங்கையிலே ஒன்று திரட்டியும் ஈழத்தமிழர் தேசிய நூல்களின் ஆவணப்படுத்தலினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். எனவே பல்கலைக்கழக நூலகங்களில் ஆவணப்படுத்தல் முயற்சியின் போதாமையை இவை சுட்டி காட்டி நிற்கின்றன.

தமிழ் நூல்களின், வெளியீடுகளின் ஆவணப்படுத்துதலில் காணப்படும் பிரச்சினைகள்

1. இலங்கையில் ஆவணப்படுத்துதலில் தொடர்ச்சியின்மை
2. இலங்கை தவிர்ந்த பிறநாடுகளில் தமிழ் நூல்கள் வெளியிடுதல்:
  - i. நூல்களை வெளியிடுவோர், எழுத்தாளர்கள், வெளியீட்டாளர்கள் செலவு குறைவு மற்றும் சந்தைவாய்ப்பு போன்ற பொருளாதார காரணங்களினால் பல இலங்கைத் தமிழ் நூல்களை தமிழ்நாட்டில் வெளியிடுகின்றனர். இவ்வாறு சென்னையில் வெளியிடப்பட்ட நூல்களுக்கு பதிவுகள் எதுவும் இலங்கையில் இல்லை. இவற்றுக்கு சர்வதேச தராதர எண் பெறப்படுவதும் இல்லை. எனவே, இவை இந்தியாவிலும் பதிவுசெய்யப்படுவது இல்லை.
  - ii. தமிழ்ப் பிரதேச அச்சகங்களும், வெளியீட்டாளர்களும், பதிப்பகத்தார்களும் அச்சகச் சட்டமூலத்தின் படி சுவடிகள் காப்பகத்துக்கு ஒழுங்காக நூல்களை அனுப்பிவைக்காமை
  - iii. தமிழ் நூல்களை சுவடிகள் காப்பகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற அக்கறையின்மை,
  - iv. தேசிய சுவடிகள் திணைக்களத்துக்கு தமிழ் நூல்கள் கிடைக்காமை,
  - v. இலங்கைச்சுவடிகள் திணைக்களத்திலும், தேசியநூலகத்திலும் தமிழில் வேலை செய்யக்கூடிய தேவையான தமிழ் ஆட்பலமின்மையும் நூற்பட்டியல் தயாரிப்பில் பின் தங்கியநிலை ஏற்பட ஒரு காரணமாகின்றது. இதனால் எதிர்காலச் சந்ததியினரின் ஆய்வுகளுக்குத் தேவையான பதிவுகள் குறைவடைந்துள்ளமை மாத்திரமல்லாது ஆவணப்படுத்துதல் இல்லாது போயுள்ளமையும் பெருங்குறைபாடு.

ஒப்பீட்டு நோக்கின்...

ஒப்பீட்டாய்வில் இந்தியாவின் தமிழ் நாட்டினை நோக்கின்..

1. தமிழ் நாட்டு மாநில ஆவணக்காப்பகம்: இதில் 17ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் தென் இந்திய மன்னர் ஆட்சிக்காலத்து ஆவணங்கள் காணப்படுகின்றன.

இவை: 1. ஐரோப்பிய காலனித்துவ காலத்து ஆவணங்கள் 1957 வரை
2. பிரித்தானிய ஆட்சி கால ஆவணங்கள் 1858 - 1947 வரை
3. சுதந்திரத்திற்கு பின்னரான சேமிப்பு என ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
2. போட் என்ட் சென்ஜோர்ஜ் மியூசியம்- சென்னை
3. அரசு கீழைத்தேய கையெழுத்து நூலகம்.- சென்னை
4. தேசிய நாட்டாரியல் உதவி நிலைய நூலகம் - சென்னை
5. ராஜா முத்தையா ஆய்வு நூலகம்
6. உ.வே. சாமிநாத ஐயர் நூலகம்
7. தமிழ் நாட்டு பல்கலைக்கழக நூலகங்கள்
8. மதுரை மாநில யேசுசாலை ஆவணக்காப்பகம் காஞ்சிபுரம்.

9. அரச அரும்பொருட் காட்சியகம் - மதுரை
10. சரஸ்வதிமஹால் நூலகம் - தஞ்சாவூர் ஆகிய நிறுவனங்கள் தமிழ் நூல்களை, ஆவணங்களை ஆவணப்படுத்தியுள்ளன.

ஒப்பீட்டாய்வில் இலங்கை, மலேசியாவினை நோக்கின் மலேசியாவில் முதலாவது தமிழ் நூற்பட்டியல் 1969ல் மலாயா பல்கலைக்கழக நூலக வெளியீடாக இராம சுப்பையாவினால் தமிழ் மலேசியானா (Tamil Malaysia a Checklist of Tamil Books and Periodicals Published in Malaysia and Sinapore) என ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதில் சிங்கப்பூர் நூல்களும் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் 1968 வரை 401 தமிழ் நூல்களும் 271 தமிழ் சஞ்சிகைகளும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இதன் பின் மலேசியாவில் 1984ல் மற்றொரு நூற்பட்டியல் Indians in Peninsular Malaysia: A Study and Bibliography என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது. ராஜகிருஷ்ணன் இராம சாமி, ஜே. ரவீந்திர டானியல் இணைந்து இதனைத் தொகுத்துள்ளனர்.

1978ல் மா. இராமையா தொகுத்த மலேசியத் தமிழரின் இலக்கிய வரலாற்று நூலில் மலேசிய தமிழ் வரலாற்றுக் களஞ்சியம் காணப்படுகின்றது. மலேசிய தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம் முரசு நெடுமாறன் தொகுத்து 1997ல் வெளியிடப்பட்டது. 1887 - 1997 வரை நூற்றாண்டு சிங்கப்பூர் மலேசியா கவிதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் கவிதை நூல்களின் பட்டியல் காணப்படுகின்றது. 142 கவிதைகள் மலேசியாவிலும் 33 கவிதைகள் சிங்கப்பூரிலும் வெளிவந்தமை பதியப்பட்டுள்ளது.

2007இல் என். செல்வராஜ் மலேசிய - சிங்கப்பூர் நூல் தேட்டம் என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இதில் 578 நூல்களுக்கான குறிப்புகளும் 1503 நூற்பதிவுகளும் காணப்படுகின்றன. எனவே ஒப்பீட்டளவில் இலங்கையில் தமிழ் நூல்கள் ஆவணப்படுத்தல் சிறப்பாகவே உள்ளது.

முடிவுரை

தேசிய நூல்பட்டியல் ஆவணமாகக் கொள்ளப்படுவதால் பல்கலைக்கழக நூலகங்களது ஆவணப்படுத்தல் முயற்சிகள் குறைந்து காணப்படுகின்றன. ஒரு காலத்தில் நூலகக்கல்வி கற்கச்சென்றோர் இறுதியில் தமது ஆய்வுக்கட்டுரைக்காக நூல்விபரப்பட்டியல் ஒன்றினை தயாரித்தனர். ஆனால், பிற்காலத்தில் நூலக விஞ்ஞானமாக இது விருத்தியடைந்ததால் பல்வேறு உபதுறைகள் உருவாகின. எனவே, ஆவணப்படுத்துதலின் முக்கியத்துவம் குறைந்து சென்றது. இதனுடன் கணினி வருகை, மென்பொருள் வருகை, பாவனை ஆகியன கணினிமயமாக நூல்களை ஆவணப்படுத்த வழிவகுத்தது. இன்று நூலகத்திலுள்ள சகல தமிழ்நூல்களும் கணினியில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு ஆவணப்படுத்தப்பட்டமை தேடலுக்கு இலகுவாக உள்ளதுடன் ஒரு சொல்லினை வழங்கி அல்லது ஒரு பொருளை அல்லது ஒரு தகவலை ஒரு தலைப்பினை வழங்கி அதற்கான நூல்களைத் தேடக்கூடியதாக கணினிகளஞ்சியத்துறை வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. இதேபோல் இந்தத் தேடப்பட்ட பட்டியலை தாளில் அச்சிட்டுப் பெறக் (Print out) கூடியதாகவும் உள்ளது. இதன் ஒரு உதாரணமாக பல்கலைக்கழகங்களின் புதிய நூல்வரவு பதியப்பட்டுள்ளது. இது ஆவணப்படுத்தலுடன் நூல்கள் பற்றிய தகவல்களை வழங்கவும் பயன்படுகின்றது.

இன்று காலத்தினோட்டம் காரணமாக கணினித்துறை வளர்ச்சியடைந்துள்ளதுடன் மின்னியல் (Digital) என்ற துறையும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. டிஜிட்டல் மூலம் சகல முதனிலை ஆதாரங்களும், இலங்கை தொடர்பான ஆவணங்களும், ஆவணப்படுத்தப் படுகின்றன. எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இலங்கை நூல்கள் பகுதி ஒன்று உண்டு. இலங்கை சேகரிப்பு ஆவணப்படுத்தல்களாக இவை காணப்படுகின்றன. இவை முழுமையாக மின்னியல் மூலம் பிரதி செய்யப்படுகின்றன.

எதிர்காலத்தில் கணினி, மின்னியல் ஆகியவற்றின் மூலம் முழு நூலையும் பெறக் கூடியதாக காணப்படும். ஆனால், இங்கு பிரசுர உரிமை, அறிவுசார் பொருளுடமை என்பன கேள்விக்குறியாகவேயுள்ளது. இது தனியாக ஆராயப்படவேண்டிய விடயமாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

அருளானந்தம், பூர்., 'யாழ். பல்கலைக்கழக நூலகத்தின் முதன்நிலைத் தகவல் வழங்கல், ஒழங்கமைப்பு, பயன்பாடு, பராமரிப்பு', சிந்தனை, தொகுதி xiv இதழ் 3, யாழ்ப்பாணம்: கலைப்பீடம் யாழ். பல்கலைக்கழகம், 2004

செந்திநாதன், கனக., ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்பு: அரசு வெளியீடு, 1964.

செல்வராஜ், என்., மலேசிய சிங்கப்பூர் நூல்தேட்டம் - தொகுதி - 1, ஐக்கிய இராச்சியம்: அயோத்தி நூலக சேவைகள், 2007.

செல்வராஜ், என்., நூல்தேட்டம் - தொகுதி - 1-5, ஐக்கிய இராச்சியம்: அயோத்தி நூலக சேவைகள், 2002 - 2008.

செல்வராஜ், என்., வேரோடி விழுதெறிந்து, கொழும்பு: ஞானம் பதிப்பகம், 2009.

நடராசா, எப்., எக்ஸ்.சி., ஈழத்துத் தமிழ் நூல் வரலாறு, கொழும்பு: அரசு வெளியீடு, 1970.

பூலேகசிங்கம், பொ., தமிழ் இலக்கியத்தில் ஈழத்தமிழர் பெருமுயற்சிகள், கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம்', 1970.

மகாலட்சுமி, தி., நிர்மலா, சூ., பூமிநாதன், த., சுவடிச்சுடர், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2002.

ஜெமீல், எஸ்., எச்., எம்., சுவடி ஆற்றுப்படை, கல்முனை: இஸ்லாமிய நூல் வெளியீட்டுப்பணியகம், 1994.

மகேஸ்வரன், இராசையா, இலங்கை தமிழ் ஆவணங்கள் ஆவணப்படுத்தல் வரலாறு அதன் முக்கியத்துவம் (2010), கோவை: உலக செம்மொழி மாநாட்டு ஆய்வுக்கட்டுரை. மீள்பதிப்பு நூல் தேட்டம்: 7 (2012), கொழும்பு: அயோத்தி நூலக சேவைகள் மற்றும் குமரன் புத்தக இல்லம் (பக். 495-505).

Maheswaran, R., "Bibilometric Study of Tamil Publications in Sri Lanka in 2005", Colombo: University Librarian Association of Sri Lanka, 2007.

The Ceylon National Bibliography 1st November 1962, National Bibliography Section, Department of the Government Archives, Nuwareliya, Ceylon, 1963.

National Library of Sri Lanka, Colombo: Sri Lanka National Library Service Board, 1995.

Wimalaratne, K,D,G., *An Introduction to the National Archives in Sri Lanka*, Colombo: Social Science Research Centre, National Science Council of Sri Lanka, 1978.

Origin and Antiquity of the Tamil Language in Sri Lanka

Professor P. Pushparatnam

Among the languages in South Asia, Tamil has had an ancient and continuous history. 'Sangam' literatures were the first literary works among the Dravidian family of languages. There are evidences in Tamil Nāṭu that the Tamil script (letter or Script or alphabet) and the Tamil language have been in existence since 3rd century B.C. Further, Tamil Nāṭu was ruled by Cēra, Cōla and Pāṇṭiya Kings and by Several Chieftains and tribal chiefs. Pāli literary works mention about the Tamil people and Tamil Kings in Sri Lanka, during the same period. However, the Pāli literary works do not mention these Tamils as the people and Kings of this country. Instead, they refer to these Tamils as traders, invaders, aggressors and aliens from South India. As a result, many scholars who studied about the history of the Tamils in Sri Lanka expressed the view that the history of Tamils in Sri Lanka began in the later period. However, several archaeological researches conducted after the 1970's threw new light on the subject which is contrary to the comments of the Pāli literary works. Pāli literary works reveal that civilization began with the coming of Prince Vijay and his people from North India about 6th century B.C. But, the recent archaeological evidences confirm that civilization began thousands of years before the coming of Prince Vijaya. Archaeological researches conducted on 75 sites so far confirm that the people of Mesolithic culture lived here from the mountainous regions to the lowland regions for the last 37,000 years (Deraniyagala, S.U., 1992). Archaeologists believe that these people reflect the influence of South India on the basis of archaeological, anthropological, historical linguistic and philological aspects. As the Mesolithic culture of Sri Lanka resembles the Tēri culture of Tirunelvēly District of Southern Tamil Nāṭu, Dr. K. Indrapala opines that these people might have migrated to Sri Lanka from Tamil Nāṭu. Megalithic or Early Iron Age habitation and burial sites, discovered at 50 places so far confirm that the Early Iron Age culture which began in 1200 B.C, in Tamil Nāṭu, following the Mesolithic culture, must have spread to Sri Lanka after 1000 B.C. In Sri Lanka, especially in the Northern Sri Lanka, the urn, cist the dolman burials and other articles found in the habitation and burial sites of Megalithic culture resemble those of the Megalithic culture of Southern Tamil Nāṭu.

As such, it is believed that like the people of Mesolithic culture, Megalithic people and culture might have migrated from the Southern India to Sri Lanka (Indrapala, K, 2005). It is relevant to point out here that the view of Sudharsan Senevitatne regard to the importance of the above changes that occurred in Sri Lankan civilization and society as follows:

“A basic metal technology. i.e. iron, a potter’s wheel, the plough, paddy cultivation, dam and tank irrigation, a greater degree of craft specialization, the establishment of new settlements and the definite beginnings of a sedentarized village culture, the emergence of petty exchange centre and the relative expansion in the exchange network, prelude to a greater demographic expansion, the emergence of petty chieftaincies, the introduction of the horse, new burial types and pottery types (characteristic BRW, all black ware, red ware and the russet – coated painted ware)

It is supposed that the people of the Mesolithic culture and the Megalithic culture of Sri Lanka adapted a common culture in their historical development and in the later period, they were differentiated into Tamil and Sinhalese people on the basis of the different languages they spoke.

<i>Uniqua Tamil Scripts</i>			
<i>Modern Tamil Script</i>	<i>TamilBrahmi</i>	<i>Sri Lankan Brahmi</i>	<i>Asoka Brahmi</i>
ஊ	𑌕	𑌕	.
ஈ	𑌖	𑌖	.
ஊ	𑌗	𑌗	.
ஊ	𑌘	𑌘	.
ஊ	𑌙	𑌙	.

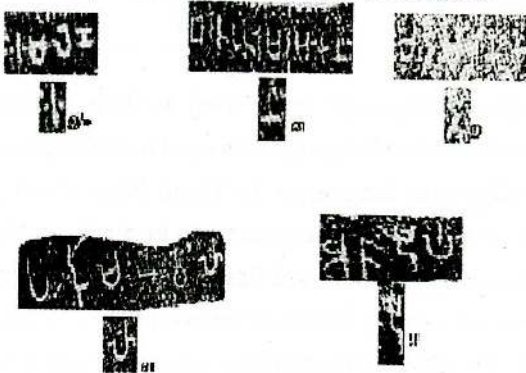
Brahmin inscriptions, pottery and coins with Brahmi in scripts are shown as evidences to prove that historical period in Sri Lanka began from 3rd century B.C. The above evidences are reliable sources to trace the languages and races in Sri Lanka from the historical period. The general opinion is that the beginning of writing (or letters or scripts) in Sri Lanka began with the advent of Buddhism from Northern India in the middle of the 3rd century B.C.(Paranavithana 1970). About 2000 Brahmi inscriptions belonging to the period between 3rd century B.C. and 3rd century A.D. are shown as evidences. As these inscriptions were found in the vicinity of Megalithic culture sites, it is evident that one sect of the people of Megalithic culture were adherents of Buddhism. An eminent scholar, Professor S. Paranavithana who did extensive research on the subject, says that the Sri Lankan people and culture and the Brahmi inscriptions were the result of the migration of people from northern India to Sri Lanka. Further,

he opines that the Prakrit writing on these stone inscriptions were the 'old Sinhala' (Paranavitana, S., 1970).

There are evidences that when Buddhism was introduced to Sri Lanka from Northern India, it has spread to several regions of South Asia. In those regions, though indigenous languages were prevalent among the people, Prakrit was used on Brahmi inscriptions till 5th century A.D. As an exception, in Tamil Nāṭu, Tamil was used on Brahmi inscriptions, with unique Tamil letters such as 'ṇ' (ṇ), 'ṣ' (ṣ), 'ṣ' (ṣ), and 'ṣ' (ṣ). Further, the other Tamil scripts on the Brahmi inscriptions also seem to be different from the Northern Brahmi scripts. As such, the Tamil Nāṭu Brahmi inscriptions are called as 'Thamizhi' or 'Tamil Brahmi', whereas the scripts on inscriptions in other regions of South Asia are called 'Asoka Brahmi', or 'Northern Brahmi' (Mahadevan, I, 2004).

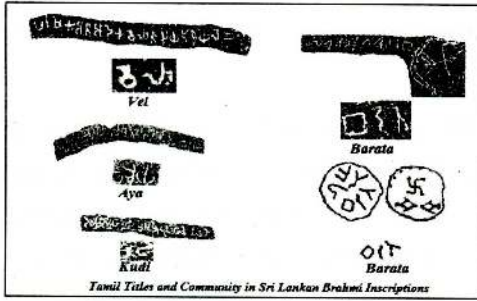
In Sri Lanka, though the Brahmi inscriptions were in Prakrit language, several Tamil words are found in them, especially the unique Tamil letters such as 'ற', 'ன', 'ள', and 'ழ' (Pushparatnam, P, 2004). Further, other scripts resemble more like the Tamil Brahmi letters than the Northern Brahmi letters, such as 'க', 'இ', 'ஈ', 'க', 'ப', 'வ', 'த'. The shape of the Buddhist and Jain caves inscriptions without கூட்டெழுத்துக்கள் resemble more like the Tamil Nāṭu Brahmi tradition than the North Indian Brahma tradition. Further, 40 letters are used in the North Indian Brahmi, and 37 letters are used in Sri Lankan Brahmi and 26 letters are used in Tamil Nāṭu Brahmi. All the Brahmi inscriptions in Sri Lanka are in Prakrit language which reflects Buddhism. Such Northern Indian Brahmi letters were in usage in Sri Lanka. However, in several Brahmi inscriptions, the unique Tamil letters were used instead of Northern Brahmi letters of Tamil Nāṭu.

Unique Tamil Scripts in Sri Lankan Brahmi Inscriptions

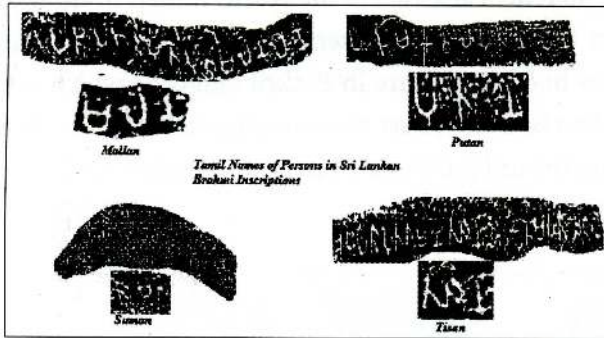
Most of the Brahmi inscriptions discovered in Sri Lanka so far reflect Buddhism. Though these inscriptions are written in Prakrit or proto Sinhala, traces and influence

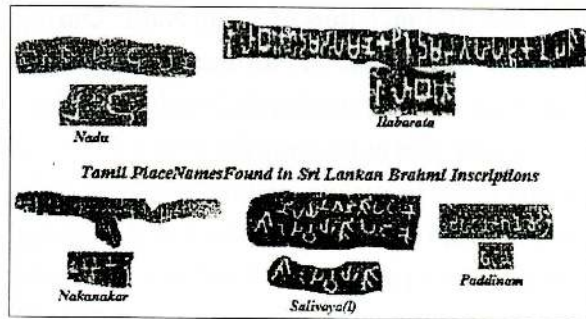

of the Tamil language are found in these inscriptions. For example, we can cite evidences such as names of persons, relationships, titles, community and places from the Brahmi inscriptions.

If we suppose that the early Brahmi letters used in Sri Lanka were from Northern India with the advent of Buddhism, the Sri Lankans would have become used to the Northern Brahmi letters and they would not have made any changes in the Northern Brahmi letters. Even if we suppose some changes had occurred in due course, due to some needs or fancy, it would have taken a long time. But, several Brahmi inscriptions discovered at Anuradhapura, Vecageri and Mihintalai consists of unique Tamil letters (Ariyasinghe 1965). Further, many other above inscriptions resemble the Brahmi letters of Tamil Nāṭu.

In South Asia, though indigenous languages were used as their spoken languages, after the spreading of Buddhism, Prakrit language was used in inscriptions for several centuries, instead of their indigenous languages. In Tamil Nāṭu, though Tamil was used in Brahmi inscriptions, 25 percent of them seem to be Prakrit. Though all the Brahmi inscriptions discovered in Sri Lanka used Prakrit language, about 30 percent of the words, denoting names seem to be Tamil or derived from Tamil. To support this fact, we can cite words from the Brahmi inscriptions, related to names of individuals, relationships, community, castes (or lineage), titles, and places (Pushparatnam. 2004). Further, the Prakrit words 'Āsiriya' (ஆஸிரிய), 'Nāha' (நா) which appear in the inscriptions

of Northern India, appear in some inscriptions of Sri Lanka as Āciriya (ஆசிரிய), 'Nāka' (நாக), 'ṅāka' (ஊநாக) which seem to resemble the words in Tamil Nāṭu inscriptions. The above evidences suggest that before the introduction of Northern Brahmi script and Prakrit language from Northern India to Sri Lanka, the usage of Tamil Brahmi letters and Tamil language might have begun in Sri Lanka like Tamil Nāṭu, in the latter part of the Early Iron Age culture. Brahmi potsherds belonging to the Early Iron Age culture discovered recently in Tamil Nāṭu and Sri Lanka suggest that there might have been a common writing tradition between Tamil Nāṭu and Sri Lanka, before the introduction of Northern Brahmi scripts to Sri Lanka.

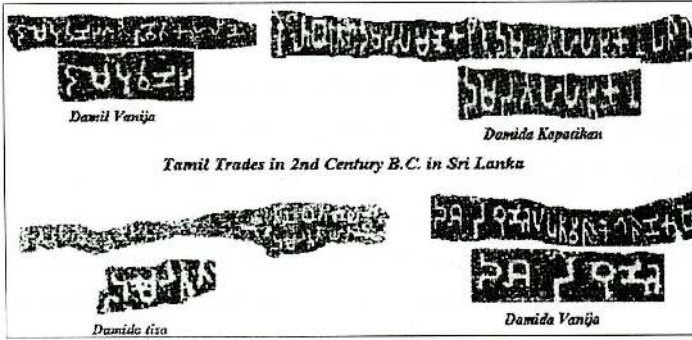
It is believed that the Brahmi letters originated first in Northern India and spread to the countries in due course with Buddhism. But, several evidences have been discovered in Tamil Nāṭu and Sri Lanka with pottery bearing Brahmi letters which were not in usage in Northern India. It shows that there was a common tradition and trend in Brahmi letters between the two countries. During the recent excavations at Āticcanallūrin Tamil Nāṭu and Anuradhapura in Sri Lanka, Brahmi potsherds belonging to the Megalithic culture were discovered. When these potsherds were subjected to modern dating process, it has been revealed that they might belong to the period 200 years before spreading of Buddhism (Deraniyagala 1992, Coningham, Robin, 2001). Though the details of all the Brahmi potsherds discovered at Anuradhapura have not been published yet, the result of 3 published Brahmi Potsherds reveal that the Brahmi

letters almost resemble the Brahmi letters of Tamil Nāṭu . During the excavations at Iraṇamaṭu, Pūnakary, and Kantarōtai, in Northern Sri Lanka, some unique Tamil letters were identified which were not used in the Northern Brahmi scripts. The above evidences have created a new idea as to study the origin, period, place and the mode of spreading of Brahma script to various regions with a new outlook. Considering these background, it is appropriate think that the Tamil language and Tamil scripts in Sri Lanka began in the latter part of the Megalithic culture in Tamil Nāṭu . The Brahmi inscriptions which pointed out that the historical period began with Megalithic period had not pointed out that the Tamil language and Tamil scripts were in usage.

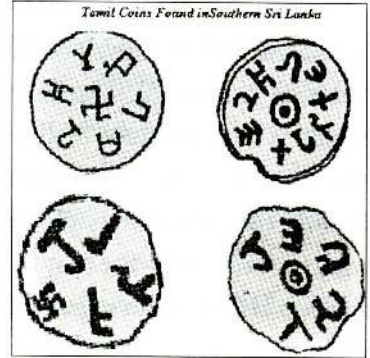
The following examples support the above fact. The Brahmi inscriptions belonging to the 3rd and 2nd centuries B.C. discovered at Anuradhapura Vavuniyā, Ampārai (Kuṭuvil), Cēruviltell about the trade activities of Tamil traders. Among them, the inscription of Anuradhapura tells about a hall or structure where the traders got together to discussed about their commercial activities (Paranavithana 1970: no.94). On the inscriptions, they have been indicated as Tamils (Tamia) traders. It shows that they have been considered as a distinct ethnic group (Indrapal 2005). On 21 Brahmi

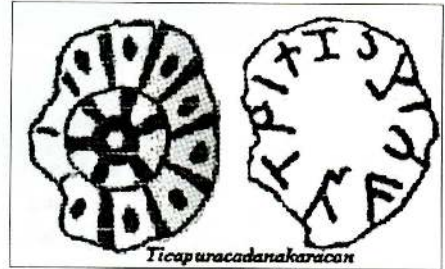
inscriptions discovered in Sri Lanka, the title “Vēl” (வேல்) is seen which is similar to that of the ‘Sangam’ period of Tamil Nāṭu (Pushparatnam, P, 1999). Professor Romila Thapar opines that the title ‘Vēl’ (வேல்) is synonym with the title ‘Raja’ (ராஜா) in Sanskrit (Thapar 1984:83). As the title ‘Vel’ is used on the Brahmi inscriptions of Sri Lanka one may assume that there might have been a ruling clan similar to that of the Sangam period, in the beginning of the historical period in Sri Lanka. During an excavation at Anaikkottai, a vessel belonging to the Early Iron Age period was discovered with the words ‘Kōvēta (கோவேத). on the Seal; (Ragapathy 1987). The first letter ‘Kō’ is interpreted as ‘King or Ruler’ (அரசன் அல்லது வேந்தன்). As such, this seal reveals that there was a Chieftaincy here (Ragapathy 1987, Indrapala2001: 324 – 25).

Recently, hundreds of coins with Brahmi letters found at Akkuragota, in Southern Sri Lanka (Bopearachchi 1999). These coins have been estimated to be belonging to

the same period of 'sangam' Age of Tamil Nāṭu (Mahadevan 2004). Bopearachchi, who studied coins, says that some of these coins bear the unique Tamil Brahmi letters (Ibid: 56 – 60). However, he read the scripts on the coins in the Prakrit tradition. Later, when the coins were subjected to re – reading, some names on the coins were read as 'Utiraṇ' (உதிரன்), 'Kapatikajapaṇ' (கபதி கஜபன்), 'MahāCāttaṇ' (மகாசத்தன்), 'Taśapitaṇ' (தடபிடன்) (Pushparatnam 1999: 55 – 70). These names are Tamillized Prakrit. All the coins bear the unique Tamil consonants 'raṅṅkaṛa' (றன்ககர). It is noteworthy that two names indicating names of persons 'Uyartiṇai' (உயர்திணை) masculine singular number, 'Vikuti'

(termination) 'An' (அன்) is written as a separate word. One coin bears the name 'Tisapuracaṇākarasaṇ' (திஸபரசடணாகராசன்; (Pushparatnam 2002 : 5 – 6). The word 'Aracaṇ' (அரசன்) which is in the above name, is a synonym with the Prakrit word 'Raja' (ராஜா). The above word implies that the Tamil chieftain 'caṇākarasaṇ' (சடநாகராசன்) ruled the region 'Tisapuram' while he issued these coins. Mahavamsa says that Sinhala Prince Tuṭṭakāmiṇi conquered 32 Tamil chieftains in the Southern Sri Lanka before he conquered the Tamil King Ellāḷaṇ (Elaa) at Anuradhapura, about the same period (Mahavamsa xxv: 75). The Tamil coins discovered in these regions corroborate with the comments of Mahavamsa.

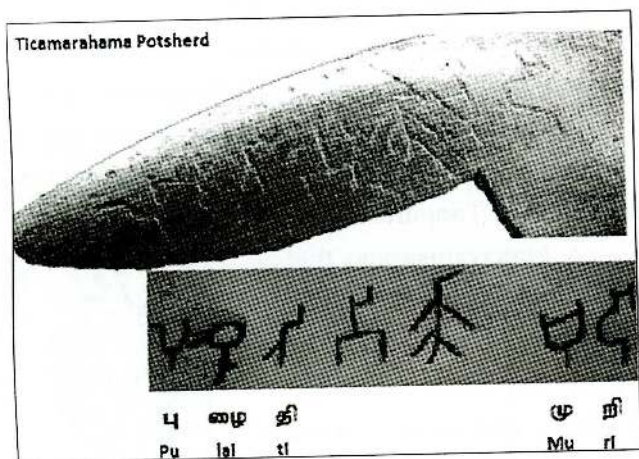

At this juncture, the Brahmi Potsherd, discovered at Ticamārtahama, would throw new light on the study of the beginning of Tamil language and Tamil scripts. Recently, the Department of Archaeology and Archaeologists from Germany discovered the above Brahmi potsherd during the excavations at Ticamārtahama in the Hambantōṭṭai district in Southern Sri Lanka. With the above potsherd, various other potsherds, beads, iron tools and various types of pottery with markings and symbols were discovered which are similar to those of Early Iron Age Culture of Peninsula. As such, it is obvious that these finds belong to people of Early Iron Age Culture. The results of the finds have not been published so far. Indian Epigraphist Iravatha Mahadevan published a report about one of the Brahmi Potsherd, for the first time in the Indian news paper 'The Hindu'. Later, some Indian and Sri Lankan scholars studied about the Brahmi Potsherd. Of them, the research articles of Mr. Mahadevan

and of Sri Lankan scholar Dr.P. Ragupathy are the corner stones and sources of our research on this subject.

The above mentioned Brahmi potsherd was written on the edges of the lid of a Black and Red pottery. The inscription consists of five letters with two graffiti marks between two words. The inscription is in Tamil language with the with the letter 'ra' which is characteristic of the Tamil languages. Scholars agree with Mr. Mahadevan that the inscription belongs to 200 B.C. However, there are differences of opinions among the scholars as to the reading and interpretation of the inscription. Mr. Mahadevan reads the first three letters, from left to right, as 'Tirali' (திரளி) and reads the two letters, from right to left, as 'Muri' (முறி) and interprets the word 'Muri' as a form of contract the Tamil traders of Southern Sri Lanka.

Though Dr. Ragupathy agrees with Mr. Mahadevan's reading, he does not agree with Mr. Mahadevan's interpretation, for the following reasons. Dr. Ragupathy says that it is not appropriate to say that traders would not write an important contract on a pottery. Further, he says that the word 'Muri' was used in ancient Tamil literatures as 'a part, a share, and a measurement' (பங்கு, அளவீடு, பகுதி). But, there are evidences that the word 'Muri' has been used to denote a contract, after 7th century A.D. As such, it is appropriate to interpret 'Muri' as "a part, a share or and a measurement" as the inscription belongs to the Sangam age of Tamil Nāṭu. Further, he says that the pottery may have been used to measure grains, food or some other things. He says that both the words, 'Muri' and 'Tirali' have the same meaning. He says that the word was used to become round, globular (திரள், ஒன்றுசேரல், ஒன்றுகுவிதல்) in ancient Tamil literatures. Further, he points out that the words 'Muri' and 'Tirali' are used in Jaffna even now, to denote the amount of fish as 'MiṇMuri' (மீன் முறி) and in Hindu temples to denote the cooked sweetened rice as 'Talicai' (தமிழை).

So, it is appropriate to agree with Mr. Mahadevan's reading of the inscription and to agree with Dr. Ragupathy's interpretation. It seems necessary to review the inscription for the following reasons. In general, graffiti marks were used at the beginning or in the middle or at the end of Brahmi inscriptions and Brahmi potsherds. These graffiti marks are seen on the Ticamārtahama inscription, too. Generally, the Brahmi inscriptions were written from right to left, whereas there were a few exceptions in South India and Sri Lanka, where the inscriptions were written from left to right. This was so, because when it was not possible to inscribe on the edges of caves, inscriptions were written from the top to the bottom.

So, such difficulties would not arise when writing on pottery. Further, there was no reason to write one part of the inscription from the right to left and the other part from the left to right and there were no evidences of such pattern. So, we can assume that the inscription was written from left to right, as usual. So, three letters written from the right to left is read as 'Tirali', the same three letters written from the left to right is read as 'Pulāiti' (புழைத்தி). The first letter which gives the sound 'pu' which bears a small bend at the end of the straight line on the right side slightly differs from the letter 'pu' written on stone. Such trend is seen on the Brahmi potsherd in South India and Sri Lanka. As such, the form of the script can be determined by the interpretation of the words on the inscription.

The second letter was the unique Tamil letter 'la' (ழ). As the two lines on the right side of circular shape of the letter to denote 'neby;' seems to touch the first letter 'pu' may cause to consider it as 'ra' (ர). The third letter is doubly 'Ti' (தி). As such, the three letters can be read as 'Pulāiti' (புழைத்தி). A word which appears in literatures may be shortened when writing on inscriptions. For example, the word 'Cāttaṅ' (சாத்தன்) was written as 'Cāttaṅ' (சதன்) and 'Mallan' (மல்லன்) was written as 'Malaṅ' (மல்லன்) on Brahmi inscriptions. So, the word 'Pulāiti' on the Ticamartahama Brahmi potsherd may be taken as 'Pulāitt' (புழைத்தி) or 'Pulāiti' (புழைத்தி). So far, the Brahmi potsherds in Tamil Nāṭu and Sri Lanka bear the names of individuals. Such names 'Kannan', 'Ātan', Utiran and 'Kuravan'. Sri Lankan Brahmi potsherds bear names, such as 'Apicitan', Vel, 'Naka'. So, it is appropriate to take the word 'Pulāitti' (புழைத்தி) or 'Pulāiti' (புழைத்தி) as the maker or owner of the pottery. After this name and on the left side of the marking, two letters are written and read as 'Muri' (முறி). The word is usually interpreted as "a part, a share, and a measurement". However, Jaffna Tamil Lexicon says that the word has a meaning as 'high quality pot', among others. So, it is appropriate to interpret the word as 'the vessel or container that belongs to Pulāitti' (புழைத்தி) or 'Pulāiti' (புழைத்தி).

The above evidences show that the people who lived here had the knowledge of writing before the introduction of Northern Brahmi scripts and Prakrit language with the advent of Buddhism to Sri Lanka (Ariyasinghe, 1965, Fernando, 1969, Karunaratne, S.M., 1962). The presence of unique Tamil scripts and Tamil names of persons on inscriptions confirm the above fact. Usually, writing in a language begins after a few centuries from the beginning of the language. There are instances in history where some languages have not taken the written forms at all. However, there are evidences of the presence of unique letters on the inscriptions belonging to the 3rd century B.C. As such, we can infer that the Tamil language must have been in usage in spoken form a few centuries before Brahmi inscriptions. Such period may be 5th century B.C. as Dr. K. Indrapala mentions (Indrapala 2005).

Bibliography

- பத்மநாதன், சி., 2006, இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள், இந்துசமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
- புல்பரட்ணம், ப., 1993, பூநகரி - தொல்பொருளாய்வு, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
- புல்பரட்ணம், ப., 2000, தொல்லியல் நோக்கில் இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு, குமரன் பதிப்பகம், சென்னை.
- புல்பரட்ணம், ப., 2000, பண்டைய இலங்கையில் தமிழும், தமிழரும் - பிராமிக் கல்வெட்டுக் களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு, கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு, கொழும்பு.
- Ariyasinghe, A., 1965, *Sinhalese Paleography*, London.
- Bopearachchi, O. and Wickramasinghe, W., 1999, *Ruhuna an Ancient Civilization Revisited*, -Numismatic and Archaeological Evidence on Inland and Maritime Trade, Nugegoda - Colombo.
- Deraniyagala, S.U., 1992, *The Prehistory of Sri Lanka: An Ecological Perspective*, Department of Archaeological Survey, Colombo.
- Coningham, Robin., 2002, "Beyond and Before the Imperial Frontiers: Early Historic Sri Lanka and the Origins of Indian Ocean Trade" *Man and Environment, Journal of the Indian Society for Prehistoric and Quaternary Studies*; Vol. XXVII, No. 1: 99-107.
- Fernando, P.E., 1969, "Paleographical Development of the Brahmi Script in Ceylon from 3rd Century B.C. to 7th Century A.D"., *University Ceylon Review* Vol. VII, no. 4: 282-301,
- Indrapala, K., 2005, *The Evolution of An Ethnic Identity*, The South Asian Studies Centre, Sydney.
- Jeyaratne, D.K., 2011, "Archaeological Sites in the Jaffna Peninsula", *Work - Shop on Conservation and Management of Heritage Sites in Jaffna*, published by Ministry of National Heritage, Colombo: 24-26..
- Karunaratne, S.M., 1962, "Ceylon Before the Advent of Mahendra", *The Ceylon Daily News*, June 15.

- Mahadevan, I., 1966, *Corpus of the Tamil- Brahmi Inscriptions*, Reprint of Seminar on Inscriptions, Department of Archaeology Government of Tamil Nāṭu, Madras.
- Mahavamsa, 1950, (e.d) Geiger, W., The Ceylon Government Information Department, Colombo.
- Nicholas, C.W., 1963, Historical Topography of Ancient and Medieval Ceylon in *Journal of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society*, Colombo.
- Paranavitana, S., 1929, "Pre Buddhist Religious Beliefs in Ceylon" *Journal of the Royal Asiatic Society Ceylon Branch*, Vol. XXXI., No. 82: 307-327.
- Paranavitana, S., 1970, *Inscription of Ceylon: Early Brahmi Inscriptions*, The Department of Archaeology Ceylon, Colombo.
- Paranavitana, S., 1983, *Inscription of Ceylon: Late Brahmi Inscriptions*, The Department of Archaeology Sri Lanka, Moratuwa.
- Parkar, H., 1909, *Ancient Ceylon*, Colombo.
- Peris, P.E., 1922, "Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna Part. I," in *Journal of the Royal Asiatic Society Ceylon Branch*, 11-20.
- Pushparatnam, P. 2002, *Ancient Coins of Sri Lankan Tamil Rulers*, Chennai.
- Pushparatnam, P. 2002, "Naka Dynasty as Gleaned from the Archaeological Evidences in Sri Lanka" *Jaffna Science Association Tenth Annual Session*, Jaffna: 1-34.
- Pushparatnam, P., 2011, "Jaffna- Historical and Archaeological Perspectives", *Work - Shop on Conservation and Management of Heritage Sites in Jaffna*, published by Ministry of National Heritage, Colombo: 6-23.
- Pushparatnam, P., 2012, (Ed), *Jaffna Life Style*, Published by Express Newspapers(Ceylon), (PVT), Colombo.
- Ragupathy, P., 1987, *Early Settlements in Jaffna: An Archaeological Survey*, Mrs. Thillimalar Ragupathy, Madras.
- Ray, H.C., 1959, (ed), *University of Ceylon, History of Ceylon*, Vol.I, Part.I University of Ceylon Tress Board, Colombo.
- Seneviratne, S., 1984, The Archaeology of the Megalithic-Black and Red Ware Complex in Sri Lanka in *Ancient Ceylon*, Journal of the Archaeological Survey of Sri Lanka, 5:237-307.
- Sitrampalam, S.K., 1990, Proto Historic Sri Lanka: An Interdisciplinary Perspective in *Journal of the Institute of Asian Studies*, VIII [1]: 1-8.
- Veluppillai, A., 2002, "The History of Buddhism Among Tamils in Pre- Colonial Ilankai", The History of Buddhism Among Tamils in Pre- Colonial Tamilakam and Ilam- Part-I (e.d) Peter Schalk, Uppsala: 145-166.
- Veluppillai, A., 1980, "Tamil Influence in Ancient Sri Lanka Special Reference to Early Brahmi Inscriptions", *Journal of Tamil Studies*, Madras.

பின்னிணைப்புகள்

கட்டுரையாளர்கள் விபரம்

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்
தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் என்.எஸ்.எம். அனஸ்
மெய்யியல் துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் ப. புஸ்பரட்ணம்
தலைவர் வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி க. நாகேஸ்வரன்
மொழித்துறை,
சப்ரகமுகவப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் செ. யோகராசா
மொழித்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் கி. விசாகரூபன்
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

திரு. வ. செல்வராஜா
உபபீடாதிபதி,
கல்வியற் கல்லூரி, பத்தளை.

கலாநிதி ரமீஸ் அப்துல்லா
தலைவர், மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி எஸ்.வை. ஸ்ரீதர்
மொழித்துறை,
சப்ரகமுகவப் பல்கலைக்கழகம்.

திரு. ஆர். மகேஸ்வரன்
முதுநிலை நூலகர்,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் - தமிழ்த்துறை

பருவக்கருத்தரங்கு - 2014

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் பருவக்கருத்தரங்கானது இலங்கை மற்றும் பிறநாடுகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் புலமையாளர்களை வளவாளர்களாக அழைத்துத் தமிழியல்சார் கருத்தாடலை மேற்கொள்வதை முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டது. அந்தவகையில் 2004 ஆம் ஆண்டில் நான்கு பருவக் கருத்தரங்குகள் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டன. அவை பற்றிய சுருக்கமான விபரங்கள் வருமாறு:

பருவக் கருத்தரங்குத்தொடர் - 01

13.03.2014 அன்று பிற்பகல் 4மணி தொடக்கம் 6மணிவரை கலைப்பீடக் கருத்தரங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்ற முதலாவது தொடரில் அதிதிப் பேச்சாளராகத் தமிழ்நாடு மனோன்மணியம் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்க் கற்கைகள் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் ஜி.ஸ்ரீபன் அவர்கள் கலந்துகொண்டார். தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திரு. செ. சுதர்சன் வரவேற்புரையையும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறைத் தலைவர் கலாநிதி என். நதிரா அறிமுக உரையையும் நிகழ்த்தினர். பேராசிரியர் ஜி. ஸ்ரீபன் 'நாட்டுப்புறவியற் கோட்பாடுகள் - அடிப்படைக் கருத்தாக்கங்கள்' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். நாட்டுப்புறவியல் பற்றித் தமிழ்ச் சூழலில் குறிப்பாகத் தமிழ்க் கற்கை நெறியில் பயில்நிலையில் இருக்கும் தவறான புரிதலைச் சுட்டிக்காட்டி நாட்டுப் புறவியற் கோட்பாடு தொடர்பான அடிப்படைப் புரிதலை அவையோர்க்கு ஏற்படுத்துவதாக அவரது உரை அமைந்திருந்தது. உரையின் இறுதியில் நாட்டுப்புறவியற் கோட்பாடுகள் தொடர்பான பயனுள்ள நீண்ட உரையாடலும் இடம்பெற்றது. நன்றியுரையினைக் கலாநிதி ஆர். சோதிமலர் நிகழ்த்தினார்.

பருவக் கருத்தரங்குத்தொடர் - 02

12.08.2014 அன்று நடைபெற்ற இரண்டாவது தொடரில் அதிதிப் பேச்சாளர்களாக மூவர் கலந்துகொண்டனர். தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக அயல்நாட்டுத் தமிழ்க் கல்வித் துறையின் பேராசிரியர் த. வெற்றிச்செல்வன், திருச்சிராப்பள்ளி பிசெப்கீபர் கல்லூரி உதவிப் பேராசிரியர் சாம் கிதியோன், பிசெப்கீபர் கல்லூரி உதவிப் பேராசிரியர் எஸ். ஈஸ்ரர் ராஜ் ஆகியோர் அதிதிப் பேச்சாளர்களாகக் கலந்துகொண்டனர். தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திரு செ. சுதர்சன் தலைமையில் முற்பகல் 10மணி தொடக்கம் பிற்பகல் 1மணிவரை கலைப்பீட விரிவுரை மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. இந்நிகழ்வில் அதிதிகளை அழைத்து வந்த பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் அறிமுகவுரை நிகழ்த்தினார்.

உதவிப் பேராசிரியர் சாம் கிதியோன் 'பாரதிக்குப் பின்னரான நவீன கவிதை வளர்ச்சி' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். உதவிப் பேராசிரியர் எஸ். ஈஸ்ரர் ராஜ் 'தமிழில் புதுக்கவிதை' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். பேராசிரியர் த. வெற்றிச் செல்வன் 'தமிழ் மரபில் பெண்ணியச் சிந்தனை' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். இந்தியப் பண்பாட்டு மரபில் பெண் என்ற தொனிப் பொருளில் பேராசிரியர் த. வெற்றிச்செல்வன் தயாரித்த ஆவணப்படமும் திரையிடப்பட்டது. இறுதியில் பயனுள்ள உரையாடலும் இடம்பெற்றது. நன்றியுரையினைத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திருமதி ஆன் யாழினி சதீஸ்வரன் நிகழ்த்தினார்.

பருவக் கருத்தரங்குத்தொடர் - 03

26.08.2014 அன்று பிற்பகல் 4மணி தொடக்கம் 6மணிவரை கலைப்பீடக் கருத்தரங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்ற மூன்றாவது தொடரில் அதிதிப் பேச்சாளராக மெய்யியல் மற்றும் உளவியல் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் கலந்துகொண்டார். தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் தமிழ்த்துறை உதவி விரிவுரையாளர் திரு பா. சுமன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் 'இனத்தின் முதுசொமாக இசை - அரபு மற்றும் பாரசீக இசைவெளி' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். இசை இனத்தின் அடையாளமாக எவ்வாறு அமைகிறது என்பதும் அரபு மற்றும் பாரசீக இசையின் சிறப்புக்கள் எத்தகையன என்பதுமானதாக அவ்வுரை அமைந்தது. அரபு மற்றும் பாரசீக இசை மாதிரிகள் ஒலிபரப்பப்பட்டன. இறுதியில் பயனுள்ள உரையாடலும் இடம்பெற்றது. நன்றியுரையினைத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திரு. செ. சுதர்சன் நிகழ்த்தினார்.

பருவக் கருத்தரங்குத்தொடர் - 04

29.10.2014 அன்று பிற்பகல் 4மணி தொடக்கம் 6மணிவரை கலைப்பீடக் கருத்தரங்க மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நான்காவது தொடரில் அதிதிப் பேச்சாளராக தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த திரு. முஜிபீர் ரஃமான் அவர்கள் கலந்துகொண்டார். தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் தலைமையில் நடைபெற்ற இக்கருத்தரங்கில் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். திரு முஜிபீர் ரஃமான் அவர்கள் 'தமிழில் நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள்' என்ற தலைப்பில் சிறப்புரை நிகழ்த்தினார். நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள் தமிழ்ச் சூழலுக்குள் உள்வாங்கப்பட்ட விதம் மற்றும் அதன் பயில்நிலை தொடர்பானதாக அவரது உரை அமைந்திருந்தது. இறுதியில் பயனுள்ள உரையாடலும் இடம்பெற்றது. நன்றியுரையினைப் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் நிகழ்த்தினார்.

செல்லத்துரை சுதர்சன்

இணைப்பாளர் - பருவக்கருத்தரங்கு

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் - தமிழ்த்துறை
மாதாந்தக் கருத்தரங்குத் தொடர் - 2013 - 2014

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையானது கற்றல் - கற்பித்தல் நடவடிக்கைகளுக்குப் புறம்பாக மாணவர்களின் ஆக்கத்திறனையும் ஆளுமை விருத்தியையும் வளர்த்தெடுக்கும் வண்ணம் பல இணைப்பாடவிதான செயற்பாடுகளை நீண்டகாலமாக மேற்கொண்டுவருகிறது. அவற்றுள் விரிவுரையாளர்களதும் மாணவர்களதும் ஆய்வுப் புலத்தைச் செம்மைப்படுத்துவதை இலக்காகக்கொண்டு தமிழ்த்துறையின் மாதாந்தக் கருத்தரங்குத் தொடர் நிகழ்த்தப்பட்டுவருகிறது.

விரிவுரையாளர்களதும் மாணவர்களதும் ஆய்வியல் நெறிமுறைகளைச் செப்பமிட்டு வளர்த்துக்கொள்ள களமமைக்கும் இக்கருத்தரங்குத் தொடர், அவர்கள் தமது ஆய்வு முடிவுகளை முன்வைப்பதற்கும் கலந்துரையாடல்களை முன்னெடுப்பதற்கும் தளமாக அமைகிறது. இத்தொடரில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்களும் மாணவர்களும் ஒருங்கே கட்டுரை சமர்ப்பிப்பதும் தமிழ்த்துறைசாரா விரிவுரையாளர்களும் மாணவர்களும் அமர்வில் ஆர்வத்துடன் கலந்துகொள்வதும் கலந்துரையாடல்களை முன்னெடுப்பதும் சிறப்பம்ச மெனலாம்.

தமிழ்த்துறையானது இதுவரை ஐந்து மாதாந்தக் கருத்தரங்குத் தொடர்களை சிறப்பாக நடாத்தி முடித்துள்ளது. முதலாவது கருத்தரங்குத் தொடரானது தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் தலைமையில் 22.05.2013 ஆம் திகதி கலைப்பீடக் கருத்தரங்கு மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்களான திருமதி ஆன் யாழினி சதீஸ்வரன், பெ. சரவணகுமார், எம்.எம். ஜெயசீலன் ஆகியோர் கட்டுரை சமர்ப்பித்தனர். திருமதி ஆன் யாழினி சதீஸ்வரன் 'சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் பார்வையில் போர்' என்ற தலைப்பிலும் பெ. சரவணகுமார் 'பிராந்திய விரிவாக்கமும் தொன்ம மீட்டெடுப்பின் அரசியற் பின்னணியும்: தட்சிணகைலாச புராணம் - மறுவாசிப்பு' என்ற தலைப்பிலும் எம்.எம். ஜெயசீலன் 'திறனாய்வும் திறனாய்வின் அரசியலும்: தமிழில் தலித்தியத் திறனாய்வு' என்ற தலைப்பிலும் கட்டுரை வாசித்தனர். தொடர்ந்து அவை தொடர்பான கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது. அதனைத்தொடர்ந்து பேராசிரியர் துரைமனோகரன் அக்கட்டுரைகள் பற்றிய கருத்துரையை வழங்கினார்.

தமிழ்த்துறையின் இரண்டாவது மாதாந்தக் கருத்தரங்குத் தொடர் தமிழ்த்துறை தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் தலைமையில் 06.05.2014 ஆம் திகதி கலைப்பீடக் கருத்தரங்கு மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. தமிழ்த்துறையின் உதவி விரிவுரையாளர் திரு பா. சுமன் 'பட்டாணி கோயில்: ஒரு பண்பாட்டுக் குறிகாட்டி' என்ற தலைப்பிலும் தமிழ்த்துறையின் விடுகைவருட மாணவி செல்வி எம்.வை.எப். ரிஸ்மியா 'பெண்ணிய நோக்கில் பழமொழிகள்' என்ற தலைப்பிலும் கட்டுரை வாசித்தனர். அவை தொடர்பான கலந்துரை

யாடலின் பின் அக்கட்டுரைகள் தொடர்பான கருத்துரையை மெய்யியல், உளவியல் துறைப் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் வழங்கினார்.

மூன்றாவது கருத்தரங்குத் தொடர் பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் தலைமையில் 18.06.2014 அன்று இடம்பெற்றது. தமிழ்த்துறை தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் 'தமிழ்ச் சூழலில் ஒளவையார்' என்ற தலைப்பிலும் தமிழ்த்துறையின் விடுகைவருட மாணவி செல்வி எம்.என். ஜெஸ்மினா 'நீர்வை பொன்னையன் சிறுகதைகளில் பெண் பாத்திரங்கள்: ஒரு மதிப்பீடு' என்ற தலைப்பிலும் கட்டுரை சமர்ப்பித்தனர். அவை தொடர்பாக இடம்பெற்ற கலந்துரையாடலின் பின் பேராசிரியர் துரைமனோகரன் கட்டுரைகள் தொடர்பான கருத்துரையை வழங்கினார்.

நான்காவது கருத்தரங்குத் தொடர் தமிழ்த்துறையின் முதுநிலை விரிவுரையாளர் கலாநிதி சோதிமலர் ரவீந்திரன் தலைமையில் 14.08.2014 ஆம் திகதி கலைப்பீட கருத்தரங்கு மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. தமிழ்த்துறை தலைவர் பேராசிரியர் மகேஸ்வரன், தமிழ்த்துறையின் உதவி விரிவுரையாளர் பா. சமன், தமிழ் முதுகலை மாணவி செல்வி ஆர். சுகந்தினி ஆகியோர் இணைந்து 'பொன்னர் சங்கர் கூத்து - படுகளம்' என்ற தலைப்பில் தமது கள ஆய்வின் ஒரு பகுதியை காட்சியும் கருத்துமாக நிகழ்த்தினர்.

ஐந்தாவது கருத்தரங்குத் தொடர் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன் தலைமையில் 23.09.2014 ஆம் திகதி கலைப்பீட கருத்தரங்கு மண்டபத்தில் இடம்பெற்றது. பேராசிரியர் துரைமனோகரன் 'தியாகராஜ பாகவதரின் அம்பிகாபதியும் சிவாஜி கணேசனின் அம்பிகாபதியும்: ஓர் ஒப்பீட்டு நோக்கு - காட்சியும் கருத்துரையும்' என்ற தலைப்பிலும் தமிழ்த்துறையின் விடுகைவருட மாணவி செல்வி கு. பிரதிபா 'இலங்கைத் தமிழ்ச் சினிமா: நேற்றும் இன்றும்' என்ற தலைப்பிலும் கட்டுரை வாசித்தனர். கட்டுரைகள் தொடர்பான கருத்துரையை மெய்யியல், உளவியல் துறைப் பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ் வழங்கினார்.

இக்கருத்தரங்குத் தொடர்களில் கலந்துகொண்டு கருத்துரை வழங்கிய பேராசிரியர்கள் அனைவரும் மாணவர்களது ஆய்வியல் புலத்தை விருத்தி செய்வதில் திசைகாட்டியாக இவ்வகை கருத்தரங்குத் தொடர்கள் அமைகிறதென்றும் விரிவுரையாளர்களும் மாணவர்களும் ஒருங்கே கட்டுரை வாசிப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கது என்றும் கூறியதோடு, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இவ்வகை செயற்பாட்டினை தொடக்கிவைத்த முன்னோடியாக தமிழ்த்துறையே விளங்குகின்றது என்றனர். தமிழ்த்துறையும் மாணவர்களின் ஆய்வு நெறிமுறைகளை செம்மைப்படுத்துவதை இலக்காகக் கொண்டு இக்கருத்தரங்குத் தொடரினை இனிவருங் காலங்களிலும் சிறப்பாக முன்னெடுப்பதற்கான வரைவுகளை மேற்கொண்டுள்ளதோடு இக்கருத்தரங்குத் தொடர்களில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளை நூலாக்கம் செய்யவும் திட்டமிட்டுள்ளது.

எம்.எம். ஜெயசீலன்

இணைப்பாளர் - மாதாந்தக் கருத்தரங்கு

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் - தமிழ்த்துறை

மாணவர் அடைவுகள்

1. இளங்கலைமாணித் தேர்வுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள்
  - i. வி. விஜயபிரபா - தமிழோவியன் கவிதைகள்: ஒரு மதிப்பீடு
  - ii. எம்.வை.எஃப். ரிஸ்மியா - தொல்காப்பிய வேற்றுமையியல்: மரபும் மாற்றமும்
  - iii. ஐ.எஃப். ரிஹாசா - பகினிகஹுவெலைப் பிரதேச முஸ்லிம் மக்களிடையே வழக்கிலிருக்கும் நாட்டார் கதைகள்
  - iv. என். எஃப். எஃப். முர்ஷிதா - மலையகச் சிறுகதைகளில் சமுதாயப் பிரச்சினைகள் (1980 - 2000 வரையில் எழுந்த சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு)
  - v. எஸ். மிஸ்னா - இப்பாகமுவ பிரதேச தமிழர், முஸ்லிம்களின் நாட்டார் பாடல்கள்: ஓர் ஒப்பிட்டாய்வு
  - vi. மா. பரமேஸ்வரி - சட்டநோக்கில் திருக்குறள் (திருக்குறளில் அறத்துப்பால், பொருட்பால் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறப்பாய்வு)
  - vii. எஸ். உ. எஃப். எஃப். ஸிராபா - குருணாகல் பிரதேச தமிழ் கல்வெட்டுக்களின் மொழியும் பண்பாடும்
  - viii. ஆர்.எஸ். லாகிரா - மதுரைக்காஞ்சி சித்திரிக்கும் நகரமயமாக்கம்
  - ix. சு. செல்வாம்பிகை - மலையகக் கலைகளில் இராம நாடகம் - இராம நாடகம் பற்றிய சிறப்பாய்வு
  - x. கை. சந்திரகலா - மலையகத்தில் காட்டேறியம்மன் வழிபாடு
  - xi. எம்.எம்.எஃப். நல்லியா - சைமன் காசிச்செட்டியின் நூலடைவு
  - xii. கு. பிரதீபா - சினிமாவும் அரசியலும்: இலங்கைத் தமிழ் அரசியல் பற்றிய தென்னிந்தியத் தமிழ்த் திரைப்படங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறப்பாய்வு
  - xiii. எம்.ஐ.வை. இஷத் - செய்னம்புநாச்சியார் மான்மியத்தில் கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் சடங்குகளும், பண்பாடுகளும்
  - xiv. எம்.என். ஜெஸ்மினா - இடதுசாரிக் கருத்தியல் களத்தில் நீர்வை பொன்னையன் சிறுகதைகள்: ஓர் ஆய்வு
  - xv. ரா. தர்சினி - சோழர் கால இலக்கியங்களில் அவையடக்கப் பாடல்கள்: ஓர் ஆய்வு
  - xvi. க. தயாளினி - மலையகக் கவிதை வளர்ச்சியில் வீரகேசரி குறிஞ்சிப் பரல்களின் பங்களிப்பு
  - xvii. எம்.என். எஃப். பர்வினா - கு. சின்னப்ப பாரதியின் 'தாகம்'நாவலில் சமூக சித்திரிப்பு: ஓர் ஆய்வு

2. அனைத்துலக பல்கலைக்கழக பரிமாற்றத் திட்டத்தின் கீழ் இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொண்ட சுவிஸ்லாந்து மாணவர்களுடன் இணைந்து செயற்படுவதற்கு தமிழ்த் துறையின் இரண்டாம் வருட மாணவி எஸ். வினுஷா தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.
3. இந்து சமய கலாசார திணைக்களம் நடத்திய வருடாந்த சாசனவியல் பயிலரங்கில் தமிழ்த்துறை மாணவர்கள் பதின்மர் கலந்து கொண்டனர். பயிலரங்கின் நிறைவில் நடந்த போட்டிப் பரீட்சையில் செபமாலை பிறைசில் முதலாமிடத்தையும், க. கனகதுர்க்கா இரண்டாமிடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.
4. நாடகமும் அரங்கியலும் என்ற பாடத்திற்கமைவாக இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் WUS கலையரங்கில் 'நவயுகம்', 'நிழல் தராமரங்கள்' ஆகிய இரு நாடகங்களை மேடையேற்றினார்கள். நாடகப் பிரதி எழுதுதல், ஒப்பனை, இசை, நெறியாள்கை ஆகியவற்றை அந்த மாணவர்களே மேற்கொண்டனர்.
5. மாணவர்களுடைய வருடாந்த கள ஆய்வுச் செயற்பாடுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றன. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இடங்கள், கலாசார மையங்கள் ஆகியவற்றில் மாணவர்கள் களப்பணியை மேற்கொண்டனர்.

தொகுப்பாளர் பா. சுமன்
உதவி விரிவுரையாளர்

**தமிழியல் ஆய்வுப் போக்குகள்
அள்ளும் இன்னும்**

தேசியக் கருத்தரங்கு

இடம் :

கருத்தரங்கு மண்டபம்,
கலைப்பீடம்

காசம் :

07. 12. 2013

தலைமை :

பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

ஆதார சுருதி உரை :

பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன்
அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கின்றோம்

முத்தரவது சிர்ங்கு

கருப்பொருள்: இலங்கைத் தமிழர் பண்பாடு -
மாற்றமுறும் களங்கள்

நேரம்: 2.30 - 5.30

தலைமை : பேராசிரியர் இரா. வை. கனகரத்தினம்

இல்லறியப் பண்பாட்டில் அறபு இசை
பேராசிரியர் எம்.எஸ்.எம். அனஸ்
(மெய்யியல் துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

மாற்றமுறும் மலையகச் சமூகமும் இசைவாக்கம்
பெரும் நாட்டாரியல் களங்களும்

திரு. வ. செல்வராஜா
(உப பீடாதிபதி, கல்வியியற் கல்வியறிவு, பத்தனை)

ஈழத்துப் போர்க்கால இலக்கியங்கள் - பேசியவையும்
பேசாப் பொருள்களும்
பேராசிரியர் செ. போகராஜா (மொழித்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

கிழக்கிலங்கைப் பிராந்திய நாட்டாரியலில்
இலத்திரனியல் ஊடகங்களின் தாக்கமும்
நாட்டாரியலின் சிதைவு நோக்கிய பயணமும்
கலாநிதி ரமீஸ் அப்துல்லா,
(தலைவர், மொழித்துறை, தென்கிழக்குப்
பல்கலைக்கழகம்)

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களும் சுத்து ஆய்வுகளும்
பேராசிரியர் சி. மெளனசூரு
(கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் சாதிமுறைமையும் சமூக
பண்பாட்டு மாற்றங்களும்
திரு. என். சண்முகலிங்கம்
(முன்னாள் பணிப்பாளர், இந்து கலாசா
அலுவலகம் திணைக்களம்)

மதிப்பீட்டுரை : பேராசிரியர் சித்திரலோகா மெளனசூரு

முத்தரவது சிர்ங்கு

கருப்பொருள்: தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் -
பன்முகப்பாடுகளை நோக்கி

நேரம்: 10.30 - 1.30

தலைமை: பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா

தமிழில் மொழியியல் கல்வி - நிகழ்காலமும்
எதிர்காலமும்

பேராசிரியர் எம். ஏ. நு.மான்
(பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

புனைவுகளும் மீமன்த இயல்புகளும் -
யதார்த்தத்தை மறுதலித்த இலக்கியப் பிரதிகள்

பேராசிரியர் வ. மகேஸ்வரன்
(தலைவர், தமிழ்த்துறை, பேராதனைப்
பல்கலைக்கழகம்)

சங்க இலக்கியப் பாய்வின் மலையாற்றும்-
இலங்கைத் தமிழ்நூற் பெருமொழிசிகள்

பேராசிரியர் டி. விசாகரூபன்
(தலைவர், தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப்
பல்கலைக்கழகம்)

தமிழ் வாலும் மொழி என்ற வகையில்
அகற்களாய் புதிய இலக்கண முறைகளை
நோக்கிய முன்மொழிவு

திரு. க. ரகுபரன்
(முதுநிலை விரிவுரையாளர், மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

மதிப்பீட்டுரை :
பேராசிரியர் அம்மன்கிளி முருகதாஸ்
(மொழித்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்)

இரண்டாம் சிர்ங்கு

கருப்பொருள்: இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களும்
ஆய்வு முயற்சிகளும்

நேரம்: 2.30 - 5.30

தலைமை : பேராசிரியர் எஸ். தில்லைநாதன்

இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைத்
கட்டளைப்பதில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின்
பங்களிப்பு

பேராசிரியர் துரை. மனோகரன்
(பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

இலங்கைத் தமிழ்க் கல்வெட்டியல் ஆய்வில்
இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் பங்களிப்பு
பேராசிரியர் ப. புலப்பரட்சணம்
(தலைவர், வரலாற்றுத்துறை, யாழ்ப்பாணப்
பல்கலைக்கழகம்)

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை
ஆளுமைகள்
கலாநிதி க. நாடேஸ்வரன், திரு. எஸ்.வை. ஸ்ரீதர்,
(முதுநிலை விரிவுரையாளர், மொழித்துறை,
சர்க்குமலப் பல்கலைக்கழகம்)

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களும்
தமிழ்நூல் ஆய்வுகளும்
திரு. ஆர். மகேஸ்வரன்
(முதுநிலை நூலகர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

மதிப்பீட்டுரை :
கலாநிதி செல்வி திருச்சந்திரன்

உழவர் ஓதை மதகோதை
உடைநீர் ஓதை தண்பதங்கொள்
விழவர் ஓதை சிறந்தார்ப்ப
நடந்தாய் வாழி காவேரி

ISBN 978-955-659-465-2

9 789556 159465 2

விலை ரூபா 400.00